

ע"ה ח"ב דף ע"א רע"א, פרקים ה', ו'. שער רוח"ק דף מ"ז ע"א יחוד י"ח.
 שער הכוונות דף ק"ח רע"ג. שמן ששון ח"ב דף נ"ה ע"א-ד'. שמן ששון ח"ג דף ע"ג ע"ג אות כ"ה.
 בית לחם יהודה ח"ב דף פ"ו-פ"ח. באתי לגני ח"ב דף רט"ז. בניהו בן יהוידע, חלק זיכוך הנפש דף מ' ע"א. מזכיר שלום ח"ב דף רצ"ג-ו'

יחוד ראש חודש

מ"ן - בנוק'				מ"ד - בז"א				
ק' ברכות גמט' נת"ד	רקיע גמט' מ"ן	מים גמט' תתי"ד	אור גמט' פ"ב	ב"ן - ק' ברכות גמט' ק' עור	מ"ה - רקיע 6 גמט' פ"ח כשר	ס"ג - מים גמט' ע' דם	ע"ב - אור גמט' מ' מוח	
<p>1. להמשיך מהבינה ק' ברכאן בסוד בן בת אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה</p> <p>2. ק' ברכאן גמט' אהי"ה פעמים אהי"ה גמט' אמת אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה</p> <p>עם י"ב אותיות הפשוטים אהיה אהיה אהיה ע"ה גמט' נת"ד</p>	<p>1. להמשיך ביסוד דנוק' משם אלהים שבבינה אדנ"י שבמלכות יו"ן - יו"ד גמט' לו"י שהוא מ"ן</p>	<p>1. להוריד החו"ב 9 דבינה בחו"ג שלה, והז"ק דבינה שם ס"ג יוד הי ואו הי ט"פ מ"ם גמט' תת"י, עם הכתר שהוא ד' 10 סה"כ תתי"ד</p>	<p>1. ממזל הח' ע"ב וי' אותיות (טיפת אור) יוד הי ויו הי ע"ב יוד הי ויו הי י אות' גמט' פ"ב 2. י"י - ד' יודי"ן דע"ב גמט' מ' עם מ"ב (אותיות) דע"ב יהוה יוד הי ויו הי יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד ועם מ' הגז' גמט' פ"ב. המ"ן בסוד מ"ב שהוא גבורה, בא מסוד הבינה לבדה.</p>	<p>1. מילוי ע"ב יוד הי ויו הי גמט' מ"ן והוא מאה 2. מם ויו גמט' ק"ב יוד הי ויו הי מ"ן יוד הי ואו הי ל"ז יוד הא ואו הא י"ט גמט' ק"ב 3. להמשיך הק"ב הזה בשם ב"ן שביסוד דאימא יוד הה וו הה ההו ב"ן ומ"ה גמט' ק' מאה ברכות וב' צירי דלתות 8, הרי ק"ב</p>	<p>1. להלביש ס"ג יוד הי ואו הי בשם מ"ה יוד הא ואה אהי ו הא והיודי"ן נעשו אלפי"ן, וא' דס"ג היא עצמה א' שבתוך הוא"ו דמ"ה, שהיא בחינת ריבוע אהי"ה גמט' ד"ם שהיא רביעית דם הנפש. וע"י שתוריד א' זו בוא"ו דמ"ה, נעשה אדם. וקודם לכן היה דם. 2. ושניהם גמט' פ"ח, שהוא בחי' רקיע, רמז לז"א אחר שנולד.</p>	<p>1. להוריד כח יוד הי ויו הי גמט' לבוש הטיפה. 2. להלביש הג' יודי"ן תחתונות של כח לבוש הטיפה בג' יודי"ן דקס"א שבמזל הי"ג, וזה אינו עולה בשם יען כי היא טיפת דכורא. 3. לבוש ז"ק דאו"א (ישס"ת) 5 יוד הי ואו הי 4. ד' יודי"ן דע"ב וג' יודי"ן דס"ג גמט' ע'. 5. עם כללות ע"ב ס"ג הרי ע"ב גמט' חסד שהוא מים.</p>	<p>1. מזל הח' יוד הי ויו הי 2. גמט' מ' 3. דרך ז"ק דאו"א 6 יוד הי ואו הי 4. דרך חסד ז"א 4 יהוה</p>	עצם טיפת מ"ד ומ"ן 1
<p>אותיות אחרונות של שם שד"י ש"ן דלת יוד נת"ד גמט' ב"ן ב"ת. הניקוד גמט' ק'</p>	<p>לתקן בחינת רקיע שביסוד דנוק' ש"ן דלת יוד אותיות לוי שהוא גבורה, יום שני שנעשה בו רקיע, גמט' מ"ן גם הניקוד גמט' מ"ן</p>	<p>להורידם ביסודה שהוא ש"ן דלת יוד גמט' תתי"ד הניקוד גמט' מ"ם</p>	<p>יסוד דנוק' זו"ך ד י ו י ו י ו י כ ד י גמט' פ"ב</p>	<p>יסוד דז"א זו"ך ד י ו י ו י ו י ו י ו י ז' יודי"ן וה' ווי"ן גמט' ק' היסוד נקרא אמה בסוד מאה הניקוד גמט' מ"ן הרי נשלמו המ"ד אשר ביסוד דכורא.</p>	<p>יסוד דז"א זו"ך ד י ו י ו י ו י ו י ו י ח' ווי"ן וד' יודי"ן גמט' פ"ח ניקוד שד"י גמט' ע"ב. ניקוד הפתחים שהוא רקיע גמט' ע"ב. גם פ"ח ויב"ק הנ"ל גמט' ר' א אל אלה אלהי אלהים</p>	<p>יסוד דז"א זו"ך ד י ו י ו י ו י ו י ו י ה' ווי"ן וד' יודי"ן גמט' ע' ועם טיפת אור שהוא מ', סה"כ יב"ק אילההויהם</p>	<p>יסוד דז"א זו"ך ד י ו י ו י ו י ו י ו י ה' ווי"ן וי"ד גמט' מ' גם הניקוד של הווי"ן הנו' גמט' מ'</p>	הכנה ביסודות
<p>אחר שכבר נתקנו בחינות מ"ד ומ"ן, עתה נגדלת המלכות כשיעור קומת ז"א ועלתה כנגד חו"ב חו"ג וחצי ת"ת דז"א, כ"א כלול ק' ברכאן הרי ת"ן עם ד' שבתחילה, סה"כ נת"ד</p>								

יהוד ראש חדש

1. יש לכוון בטיפה קודם שמכוונים ביסוד הזכר (כוונת שם "ש-די"). כן משמע מהסדר בע"ח שט"ל פ"ה ולא כמ"ש בשער היחודים. מזכיר שלום רצ"ד רע"א.
2. ד' יודין דע"ב: בל"י ח"ב פ"ו סוע"ב: כשם ששלושה יודין הם ממילוי השם גם היוד הראשונה נובעת המילוי שהוא "וד". באתי לגני ח"ב רט"ו: היוד הראשונה היא משורש השם ולא מהמילוי. כן מוכח מלשון שערזה"ק מב"ש וסידור בניהו. הסיבה להבדל בין היוד הראשונה לשלושת האחרות כי היא כנגד אבא שנכללים בו אמא וזו"ן שהם מיוצגים במילוי יודין.
3. השפעה ממזל י"ג לז"ק דאבא: בל"י פ"ו רע"ג: ע"פ המבואר בשאו"א סופ"ח, כאשר השפעת המזל השמיני לאבא והמזל הי"ג לאמא, יהיה זיווג או"א שלים. כאשר או"א יקבלו מהמזל הי"ג בלבד יהיה זיווגם לא שלים. זה המצב כאן. ההשפעה לז"ק ולא לג"ר כי המשפיע הם המזלין נקראים דעת, ועיקר זיווגם של או"א הוא לצורך הורדת הטיפה מהדעת שלהם בסוד "אין קישוי אלא לדעת".
4. ההשפעה לאמא היא דרך בעלה אבא, כשם שההשפעה לנוק' היא רק מז"א. אבא נוטל חו"ג שלמים ונותן את הגבורות לאמא. בל"י שם.
5. ז"ת דאו"א: מזכיר שלום רצ"ד: הכוונה לישסו"ת שהם בינה דכללות האצילות ולכן הם שם ס"ג (אם תאמר שזה אבא ואמא כפשוטו הייתי מצפה לשמות ע"ב וס"ג).
6. מח דם בשר: הגהת הצמ"ח: ר"ת גמט' מ"ו וס"ת רמ"ח. מזכיר שלום רצ"ד ע"ב: כונתו שרמ"ח אבריו של הוולד שורשם משם ע"ב שמילוי מ"ו.
7. ציור י' עם ג' קוצין: בל"י פ"ז ע"ד: מעיד ששמע מהשד"ה שכתובת י' היא ע"י כתיבת 3 קוצים בלבד כי הג' של היוד הוא העוקץ השלישי ואין להוסיף אחד נוסף משמאל (קוץ דר"ת). קול יעקב כ"ז: יש לעשות גם את קוץ דר"ת ע"פ זהר ויקרא. בל"י: ע"פ הפרק שלנו יש ראייה ברורה לשיטת הקול יעקב. אח"כ ראה שבשער מאמרי רשב"י ל"ה ע"א המבאר את זוהר ויקרא מבואר בהדיא כשיטת השד"ה. באתי לגני רט"ז: מדוע לא הקשה על הסתירה בין פרקנו (ע"ח שט"ל פ"ה) למאמרי רשב"י הנ"ל. לענ"ד הסיבה לכך היא שהבין הבל"י שאין סתירה כי רבינו האר"י מבאר שם את כוונתו בע"ח. כלומר, יש מספר ישובים איך להסביר את הע"ח הנ"ל אך פסק ההלכה כיצד כותבין את האות י' מופיע במאמרי רשב"י הנ"ל.
8. צירים ודלתות: ש"ש ח"ב נ"ה ע"ג אות י"ד: גרסאות שונות נאמרו לגבי הצירים והדלתות. המובנת ביותר היא שהם יסוד ומלכות דיסוד (היסוד הוא הרחם עצמו). זה גם מתאים ללשון הסידור ב"למען שמו"ו ו"באהבה" והם החות-מות. שאר הגרסאות לא מובנות. בל"י פ"ז רע"ד: הצירים הם ההוד והיסוד של היסוד, כי ההוד של היסוד נותן את הטיפה ליסוד של היסוד כשם שהיתה השפעה מההוד הכללי ליסוד הכללי. אך שם לא מובן איך מחשבים את הק"ב שהרי יש השפעת כללות הגבורות מההוד ליסוד אם כן צ"ע מדוע מונים את הנש"ב פעמיים להגיע לחשבון ק"ב עם ההוד והיסוד שהם הכלים. (אלא א"כ נאמר שאנו מונים גם את הרשימו שנשאר בהוד, אך עדיין קשה שהוא לא יורד ליסוד ואנו אומרים שהטיפה קבלה 100 ברכות).
9. להוריד החו"ב בחו"ג: בל"י פ"ח רע"א: הטיפה נמשכת מזיווג המוחין ומשם לדעת שלה. יש לכלול גם את הכתר אלא שלא הוזכר כיוון שאין עולה אלא ד' בלבד.
10. הכתר הוא ד': ש"ש נ"ה ע"ד אות ד': שתי אפשרויות להבין, או שהכתר יש בו ד"פ מים. או לומר שמתוך המים שלו נמשכים ד' בלבד (לרום מעלתו). בל"י פ"ח ע"א: כיוון שמלביש על תנה"י, בנוק' וכן באמא. באתי לגני רט"ז סוע"א: כיוון שכתר הנוק' נכנס בד' חלקים.
11. בן בת: בל"י פ"ח ע"ב: בזמן הזיווג כלולה גם מטיפת הזכר ועם הטיפה שלה הם בן ובת. עיין אוצ"ח ל"ח ע"ד שמטיפת ז"א נשמות הזכרים ומהנוק' נשמת הנקבות ואם כן בן ובת אלו נשמות הזכרים והנקבות שתתעבר בהם הנוק' כעת.
12. עליית הנוק' לחו"ב וחו"ג: בל"י פ"ח סוע"ב: אינה עולה עד הכתר בהיותה פב"פ עד לעתיד לבוא כנז' בשל"ו פ"ב. עיין פע"ח דרוש ר"ח פ"א ופ"ב ומשם בארה שהנוק' עולה במוסף ר"ח לכתר דז"א בעת התפילה בלבד. מכיוון שזהו יחוד הנעשה בר"ח יתכן שגם בעת היחוד הזה תעלה הנוק' גם לגובה הכתר. וכן בסידור בניהו מ"ג ע"א, "נגדלת המלכות כשיעור קומת ז"א". משמע כולל הכתר. ידוע שהיחודים מעלתם גדולה מתורה ותפילה... זה שהכתר לא נכלל בחישוב זה רק מדין רמז בעלמא, או כגון בקבלת המוחין בז"א, מגיל 9 עד 13 נכנסים חו"ג וח"ג הכתר נחשב כיום אחד, לכן מובן מדוע אינו נספר.

צ'רפ' ועיין ס'הולדת או"ח חו"ן מ'א קפסה דעס כחצ שהשי"א
 היא יוד הי'ו"ו דע"ז ועוד כמה דקדוקים ועיין טס צלות ה'
 ס'כר שלום ד'ס"ה ע"א ו"לס"ט ועוד ק' דצברק ד'כפ"מ דרושי
 ק"ס כחצ דכתי' היא טס ע"ז יע"ש (עיין טס צ"מ'ט וכע"ס ד'
 מו"מ ד' אותיות דע"ז צמולן דכחה ד'ד שמות סג' וילאים ע'ל
 יוד'ן דע"ז ובמאל לחין טס ע"ז ע"למ כנ"י אלמ מ"ד יוד'ין
 שזו ועיין טכ"ה מ"א) ועוד קסה דצטער כ"ד מ"א כחצ דכתי'
 היא אות י' זכעה לא מלאחי הי'כוח ואסער ש"ס כמה מדריגות
 שוכות ואין לי לפשט (וי"ל דהיא צלוחת י'ולעולס היא ד'יוד'ין
 מנ"מ ק"ו) ועיין מנ"מ ט"ה ט"ח ס'ט אצמא למשקל בה דא
 י' וכו') ועיין דצטער הכוונות דרושי העמידה ס'ו דהנ"מ היא
 טס ע"ז הנמשכת מחקרים דע"ז דע"י יע"ש כוונת ט"ס שלום
 ועיין עוד טס צמ"א מדרכו' ויעבור יע"ש) והנ"מ ס'ו דצברקין
 היא ללורך נשמות צ"א ונדולי ד"ס שינוי זן ע"י סמו' ללורך
 ז"ן ועולמות ז"ע לני"מ נשמות צ"א ואסי' צמחי מ'יהמו' ולינו
 שני דרושי ל"ה טס שמה עמ"ז ודק"ש טס י"ו ועיין ט'
 סכ' דכ"ו דק"ש ד'ל"ו ועוד מנ"מ ט"ה ט"ח ס'ט אסי' מ'י וס'ב מ'
 העיפה ע"למ טל הזכר וכו' בהנ"מ למיל ראש פרק זה יע"ש :
 טס ומו"ל הח'הו"ה הנק' צמ"ט ד'יוד'ן וכו' ואס"ט כחשכים
 אל ז' קדמ"ח עיין טע' ג"ו ס'ו ד'א"ר ממו"ל ינקין יע"ש
 ולעולם דע והבין דעיקר העיפה נמשכת מנ"מ וק"ג ד"א ק' לחין
 ש"ס זוג צמולס ללורך ז"ן אס לא סיקדים צמחילה זוג ד'א"ר
 והחוקפת הנמשך להם מד'א"ר הוא שגם א"ר לוקמן מהיהוד
 למעלה עד המחילי' העינין כז' לק"ס י' ובמנ"מ ט"ט ח"ג ס'ט
 כי כל הדבורי' לע"כ לעלות ולהצטרך ולהחזק ע"י שרש
 העינין ע"ז וק"ג ד'א"ר יע"ש ועיין ש'תקון הנקו"פ צ"ב כלל ה'עו"ת
 ד'ח' ל"ל למה העי' מחלצת צו"ק ד'א"ר ח"ר'אל ול' צ"נ ש'לה
 תחילה ועיין לק"צ מ"ו מ"ט צמחי' א"ר עיין לק"ס ט"ח כי כל האורו'
 ומחלצת נחקק ח' לבחורט מן המחילי' כ"י הוא ג'וס וכו'
 ד טס דע' הקדמה ח'מה שמוצק היקוד עלמעלה א"ר
 מחבצ' ומחלצ' כלל פ'י אור העי' היקודת עלמעלה ע"י
 ההעוררות היקוד :

א'מס צלצ' כמו שצ"ח אס יעשה ח'מס כחקונה יס'יק
 לו לעלות נשמתו למעלה צלילה היא צלצ' זולתי אס ח"ו
 עבר א"ר עזי"ה גדולה העונות אוחו מעלות ואין צרכו
 עמה אלל צלח אס ענהלך דרכי ה'ט"ח ואינו עוס' עזי"ה
 צמוד וסנה טס ו'דצ"ג סכל א' עס לצ"א אס הוא כחוקו
 יספיק ח' הוא שצאוהו היום נחכוון צהפילתו כוונה שלמה
 צלוחן נכנס צעה נפילת א'מס דחפילת שפחית זוג עליון ו"ס
 חס"ה מ'י יעלה צכה ס' פ'י מ'י היא הנשמה טל הא"ש שכולל
 לעלות צלילה אל הר ס' והוא ג"ע העליון והשיצ הפוקו עצמו
 ובא"ר ואסר נקי כפ"ס ובר לבצ אסר לא נשאל לשוא נשמו פ'
 כי כאשר נשא נשמו למעלה צקוד מ'ן צכ"א צעה אומרו אליך
 ה' כפשי אשא לא נשאה לשוא דולה לו' על חנס אמנכ היה
 צנשיאוח נפשו ממש נכנס זוג עליון ע"י נשיאה נפשו וא"ש
 כזה דחי שיוכל לעלות נשמתו צלילה צהר ה'זמקוס ה'לעשו'
 גם כן על ידו זוג עליון טל יעקב ואלה הנשמה בכלל' אלמ
 חרות ועולה טס נשמתו ג"כ צקוד מ'ן כונצואר אללינו צקסר
 שכיצה הלילה הנבואה אס נהן ציוס הוואו לדקה כחקה והוא
 שאל ידע למוי ונהנה והספקלה לא ידע ממי נעלם וגס לריך
 שיחן סלוקה היא ללמס הגון ודלוי יסח'ו לדקה הב' הוא א"ס
 סיו עליו כל היום הוואו חפילין צ"י סיקח הדעה כלל מהס
 ויכוין צהס הכוונה הקלרה המוצאה אללינו (עיין ט'הכוונ'ו'
 ועיין ע"ת דרושי הפילין ד') סד' הוא מלן דוכי לחי"ב
 שצאוהו סיוס ונע אל חיות קטע ען א"ר עזי"ה והסזירו
 צהשמו'מעון הוואו צלצ' ח' אס מדכר על לב הכטע דכרי השו'
 ועשה פירות והס מעולס ח' הוואו שצעה שכונצו יחן אל לבו
 לזכ' כל החפאים שחטא ציוס הוואו צלצ' ויהיו כולם נגד
 עניו אז יצו צהשו' וחס ויחודה עליהס צפיו אמר ק"ש טל
 שכיצה כמצואר אללינו שווא אסר שיאמר ויהי נועס וכז'אלו
 נק' צמ"ה מארי דחשכנ' כל בילה וכז'לע"י ששומעני שאין
 לריך ס"זכור כל עם שעתה ציוס הוואו ד"א"כ אין לדכר סוף
 אצנכס כיון עטורס דצעהו ובווחן אל לבו לזכור כל אשר יוכל
 לזכור ממש שחטא ציוס הוואו יספיק עכ"ל פ"ט צק"ש טע"ה
 ס' ס'הכ"ר סוד דרושי הלילה ד'ס"ו נמל' צמחי' א"ר צקוד פקדון
 צ' כדי לעלות נשמתו למעלה ונשואו וז' לריך ש"ס א"ר לבו
 צכוונה פקוד הכז'שווא כדי לעלות לנשואו וז' לריך שיאמר
 ג"כ נפשי אוחיך צלילה אף רומי צקנ' אסמרך כז' צמחי'כו'
 דרושי הלילה ס'ט' ס'לקווי דק"ה סע"ל והנה אס יש צלחס
 הוואו ג"כ רוס לא יעתי אס ועע"ל הפ' ס'ו דכפשי אויך
 להשיג נשעס דפוקו הנז' אין מורה אלל דוקא אל הרות ועיין
 ט'הגלגוליס ד'ע"ז הקדמה ז'מפוש מ'י החלוק שי"ט אס
 היה נשעס חדשס אס לא זה נח' דרוש אמר וכו' עיין טער
 הגלגוליס סקדמה ז' מ'י וע"י לא ליטרך להחגלבל אמר
 עווחי ויחוקן צמ"ו עיין ט'המל' בהחילה ד"ל סלר' סיקייס חז"ג
 עטת ואס חסר א'מס לריך לחזור ולחקן ועיין ט'הגלגוליס
 הקדמה מ"ו דטס כחצ צנשמה חדשה לריך לקייס כל הפתי"ג
פ'רקה ח' כ'כל פרק זה ופ"ו הוא צטער היסודים יחוד ח"י
 והוא יחוד ראש חדש יע"ש צז'ורך (ט'תאמרי כז"ל
 ד'ע'קע"ג) עוד צענין אור מים רקיע צצער מחנורי רכז"י מ'
 חדומס דקס"ז צז'ורך ובמנ"מ ט"ה ח"א ס'י"א דק"ה ופ"ט או"ח
 ד'ס'המלכיס ס'ו ע"ק ס'ההקדמות דע"ל ג"ד והוא דרוש קטן
 העמחיל ענין ד'הו"ה עמ"ז וכו' ס' הכוונות סוף דרוש ט'
 לחג הסוכות דק"ז ע"ז : סדר ירידת העי' צקל'ור כחצתי כל
 פינוסס לק"ח ד' : מ'י והנה צמחי' העיפה עלמה טל הזכר
 שהוא צמ' מוח סולד א"נכס אלל משק ע"ז וכו' עיין ט'ההקד'
 טס ח"ל סנה הו"ה דע"ז היא צלחא ולפי טסס היא סטיפה
 טל חצ' דכורא אשר יש צה כללוח כל ד'הס או"ח ז'ו"ן לכן
 יש צהויה זו ד'יוד'ן וכו' יע"ש :

א טס ככר ביארנו צצערי' אחריס ג' צמחי' יע"ש עיין טער כ"ח
 ובכ"מ מ'י טסס אחיס ורעיס לז"ו כז' צמ"א עיין לקמן
 ס"ל ט' העלוות פ'תכו ט'הכוונות דרושי ק"ס ס'ו ד'ל"ג מנ"מ
 ד"מ' ספ"ט :

ב טס הנה נודע שאין טוס טיפה שאינה כלולה מעמ"ז וכו'
 ועלוחן ד' יוד'ין דע"ז נמשכה זאת העיפה וכו' טס צליוכיס

שמן חב שער למשער מין ומד פ"ו ששון

יכירי האלו הם צמי'ס קוד וההוד עלנוס אשר צלונ'צות הנהם עלמו כי הלל גם הרהם עלמו כולל י"ס והם הם עלמס כו"ה שצרחם כי ס'יקוד הוא ומקבלם צקוד הנלמס והנה על הק"ב הזה הוא מ"ש צגו' רולה אשה צק"ב והפלות וכו"עכ"ל ולא ידעת פירוש צוונרו ששם הם עלמוס כו"ה ועוד לחמילה כתב ששם הוד ויקוד ו"ע. ועיין עוד להרב שדה האלפ'ן להקשה כן צמקין ז"ל חונרו כי יקוד ומקבל צקוד הנלמס לא ידעמי פירושו ע"כ:

מן שם גם ה"ד רונות אל הנק'ף אשר שם היא ענוו צמ"י עטרת צעלה ושם הוא עה"ב וכו'כן כתב צע"ב ש"ה ח"א פ"ה וח"ב פ"ז לק' פ"ה וק' דצכ"ו שער מאמרי רשב"י פ' בלק דר"ב ובשער תיקון הנוק' פ"ד וצונ"ב ש"ה ח"ב פ"ד ומל'ציותה צקוד עזור היא צקוד פקיע לצב צקוס הוא"ו וכן כתב שהיא עטרת צעלה ואח"כ רח"מ צסס הלמ"ח ק' זאת וע"ד אפסר לחי'ד'צמלה פקיע לצב כחמר על צקוד הצדור דלד הצ"ן כשעולים ו"ן וככללים ג' בו ג' ואלו הנוק' צקוד פקיע צקוס הוא"ו ועיין ש"י פ"ו אונס צמ"י הו"ה המדש אשכ הם העיפות לחו"א אשר ע"י נהקן השס צ"ן שם הסדר הנו"ד על ו' עטרת צעלה וכדי שחצין כל דצרינו אלה היעב עיין צמ"ב ש"ה ח"א פ"ח סדר ירדת העי' כלל הוא צקוד אשה כי תזריע וילדה זכר ועיין ש"י פ"א כי עיפות אלו לחו"א הם נוסח מ"ה המדש ועיין מ"ש ש"ה ח"א פ"ב ודוק כי קלרתי (דזה ונה"ה חו"ן) (עיין ש'הוויגס פ"ד לכהצ ד"ר זאת היא חו"מ יע"ש) עוד צענין הו"ה צלור לקמן ספ"ח :

טן שם וליור ד'הה"ן וכו'אסי הם ק'צרכאן וכו'ע"ן צס'סדה הארץ שהק' ללעיל יעד רציוו ש"צאר ששם ק"ב צלורו וצומקפרו ולא ולינו שפירש צסס צ"ן צלור ששם ק"ב חלל ק' וח"השואר בהלטרפות יקוד ומל'דח' (ש'מאמרי רז"ל ד'ע'קע"ג) :

ין שם כנו צפ' ויקל עיין ש'מאמרי רשב"י פ'ויקלס וכו'מ

מ"ש שהוא ונאה צרכאן ככ"ל שהוא עור המופה על כולם פ"כ כמלל להצטר הוא הקיע ככ"ל והעור הו'הק'צרכאן

פרה ר' עיין ש' רה"ק ימוד ח"י כל פק זה

אס ותחילה עיפת האור שלה כמשכת ג"ה מומל חמ' אלה שהוא שם ע"ב יודי"ן ועם מ"ס יאחותיה הרי פ"ב וכו' ולע"ד לא ידעמי דמאי שנה דצטי' ע"ד היא ד' יודי"ן דע"ב ככז"ל צפ"ה וצטי' ח"ן לנוק'הוא שם ע"ב שלם ועוד יאחותיו: **מ**"ש ועוד יש צמ"י ונ"ב אוחיות צפשונו ומלל וכו' עיין לקמן ספ"ד שנה הו"ה מנח"י מ"ד יע"ש ולי"ע :

בסם אינה כמשכת דרך אלה רק דרך אימל לצד שהיא נקבה וק'דמאי שנה צטיפה נ"ד לעוברת דרך חו"א ככז"ל צפ"ה וצטפת ח"ן רק דרך דרך אימל וי"ל לפי דע"י ח"ן הם גזורה לכן אינם כמשכים רק דרך דרך הדינה' הו"ה י"ל לחו"א צ' אלה ככודע ומ"ש כאן דצ"הוא יססו הוק' שנהם אימל ככודע דצ"ח"א פ"ג וכו"ו :

גסם והנה צז"ק תחתונת שלה יש ק"ג אכ"ל פירוש ק"ב ח' בכל ספ"י וקס"פ צצ"ז תחתונת לחי'זה פשוט וכח'צו"א :

דסם ווע"ק בלה נמשכים ע"פ מ"ס ומכתר שלה צמ"ד כי הכתר לעולם קוד ל'ודע ד' פעמים וי"ס אלו הם צמ"י הטפים העולים ומלמנה דמ"ד הם ה' מ"ס והמ"ן הם י"ל דמ"ש וד' ומכתר מה פרושו (ולל מלינו ד' שהוא כתר) אם כחמר ד' פעמים מ"ס יען דכתר גדול מכולם או אם כחמר ד' חלקים ומ"ס מ"ס שכתר ואת"ן כ"ן קשה להחיותו יומת עליון האורות יומת מונעיים :

הסם אשכ"כ כמשכים ק'צרכאן והם נמשכים מג'שמות אה"י"ה שצמ"ימל ל"ל דצטיפה חוכ' שם היה המלה צרכאן מהדיקנא עלמה ככז"ל צפ"ה וכאן מאימל ועוד כאן לא נקט שום רמז צמלה צרכאן עלמן לא כן לעיל צמ"י מ"ד של הזכר שהמלה צרכאן עלמס הם מילוי דע"ב ג'מ"ו מאה ג' ק"צ

וסם וכש"ש ח"ו פגס וכו'ונעשה נדה דוחה חממל ע"כ ש"ל"ם פ"ג ועיין לק"פ"ח דצמ"ההנדה כמשך לאשה ומש צ"ן דממלל לחינו מלד השגם כן הן בקס"פ"ה ולע"ד י"ל דזה מיידי צמ"י ג'אה"י"ה וכשצ"ה"ס ומשם אז הוא מכת השגם כמו שצ"ה"ו צמלרים והרב הנו"ד לחורה זא צציתו צמ"י פגס אונס כלל עה צונו אז הוא מכת השגם :

קיע והרי נח' ע"ב ק"ג ונה"ה שהוא אור מ"ס רקיע שהם עומס דס נשך (דע כי הפ"ה"ס ה' עיפות והס' ה' מ"ס ה'אורות וס' רקיעים ככו' לקמן פ"ו) :

ךסם אונס צמ"י מ"ס הנו"ד"ל כי העי'הזאת צהיותה צמעי"י דנוק' מלעי"י"ל ומחנש' חוד כלי"פ) ונעשה שם לבוש מ"ס רקיע) אמנם לריך שנה צעלמה יסיה כח החלצפות זה ככלי הנק'מ"ס רקיע שהוא צמ"י"אור (צכ"כ"י כחוב צמ"י"אור ומילל אור לימל) ע"כ פ"י אסי' קודס שנה צנטן הנוק'ח"ל לטון צס' הימודים ואע"פ שאלמר בזהר פ'חרותה צמעשה דרצ קשרל כי מ"ס רקיע נעש"ס צנטן השלש עכ"ז בוונתו עתה היא להח כח נטי' הזאת שהעשה אח"כ מ"ס ורקיע צהיות' צצטן השלש כמ"ש וכו'ע"ב ועיין לקמן ספ"ו כמלל לחמילה נעשה ע"ס רקיע צכה וחל"כ צפועל וח"ה ללעיל מממוך כחצ דלח' העי' המענה ומחנש כלל, י"ל דלח' זה החלצפות אלה כח החלצפות ולא החלצפות ממש וכל זה לא כחמר אלה על ע"ס צמ"י"ודי"ן דע"ב דצמ"י צס'המ"ס צמלטרפות הג'ודין דק"ג הכי ז'ודי"ן עם כ'כוללים ג'י' מ"ס כמ"ש לק' צממוך אצל ד' יודין דצמ"י"אונק'אור ח"ן נה שום החלצפות ככ"ל אלה עובר דרך מעבר בעלמל ולא עוד מ"ש ח"ו"ס אור דמעשה צראשי' וכו'וינו ממשנה ומחנש כלל עיין לקמן פ"ח ה'הכוד'ח"ו ע"ה צהילת קונה הכל :

ךסם וכחלר צמ"ימ"ס שהוא צמ"י"ס"ג כי אור צמ"י"ע"ב ע"כ ל"ל דסרי גם המ"ס שהוא לבוש הדק סכז'הוא מד' יודין דע"ב ולא ק"ב ולא נפרש לקיים הג"ס שהוא ק"ג היינו כמ"ש לקמן דצמלטרבור ד' יודין דע"ב הנו"ד צמ"י"ס וג' יודין דק"ב צעונס גז"ה לחו"א עם צ'כוללים ג'מ"ס ולזה מכתה המ"ס צע"ס ק"ב ולעולם היא מע"ס ע"כ :

ךסם ולא זו הבח"ס צמ"י"ודין תחתונים שלהם כחלצשו צשלמ' יודין לחה"י"ה פ"כ והיינו הג' יודין דע"ב דצמ"י"ב ולא גרס דק"ב שם אינם מחלצשים משום אור הגדול שנהם כ"ב אצל ד' יודין דצמ"י"ה"כמה הג' יודין תחתונים שנהם הם מחלצשי' אלו עם אלו וכו'יך היא הג"ס צמקרינו (עיין לק"פ"ה) :

לסם כי כל עיקר החלצפות זה אינו אלה צמ"ס"ג שהוא הו"ה"ה שהוא זכר פ"כ עיין ש"ך קס"י (עיין ש"י"ד פ"ה)

לסם גם דע כי אשצחוד הו"ה"ה דמ"ס וק"ג הוא צמ"י"ה"ה כי חל"ף דע"י"ו וחו"ד ק"ג הוא עלמו וכו' י"ב שער מאמרי רז"ל צמציגה מאמר קו ירוק ש'המק"ד"ס"י סע"ג מ"ש ח"ו"ס סוס"ד"ס האדם צלמס עיין סל"ב פ"ו שם אוח י"א עול ליוכי'צדצור זה. **י**א שם ומסמ מלד לחו"ה חל' נעשם צכאן שם חלד"י"ס צקוד ריבוע עיין ש"ך פ"ה :

יב סם ונלמ' שב'צמ"האלו ששם מ"ס הממשעים מנח"י צ' מד'יודין דע"ב עלמו וגם הג' יודין דק"ב וכו'וב' המילוכיים הם צמ"י"אלד"י"ס ששם ק"ה דע"י"ויכ"ן והם צ' כלים המילוכיים וצמ"י"האלור הוא העלמות ממש כחממך מד'יודין דע"ב ע"כ הניע הגידקל צמקרינו וכו'י נח' ע"ב ק"ג מ"ה ששם צמ"י אור מ"ס רקיע ששם מ"ס דס נשך וכצ'עשה וכו'כל זה צכ' כ"י :

יג סם שסצ"ה חנדך לנשמה צמלה צרכאן כמין לך לך עיין ס' הימודים ימוד ח"י ולי"ל מה כן המלה צרכות ולא מלינו צדגני רז"ל צס"ק חפורס רק בזהר שם ועיין לק'שהעור הוא המלה צרכות ועיין עוד בענין שמה צרכאן כמשכין לז"א ש' הכוונה ד'ג'ע"ד צכמה המעציר אלה דיש קלה לדקדק דצוזהר חמרו ק' צרכאן וכאן חכה ק"ב צ'תרים :

יד סם וחנה גם ק"ב זה נרשם ציקוד עלמו שהוא רחם הנוק' שהוא ס'יקוד שהוא חרמס כלול צ"ס וחנה הוא ומקבל צמ"ק צרכאן חל"ל ויש צרמס סכ"ל צ'לרים ולתחת ככודע (עיין של"ה פ"ג) והס צמ"י"היקוד וההוד שצרחם זה (כ"ל והס צמ"י יקוד ומל) וכו'נכמה לקיים גרסא זאת שהוא צמ"י"קוד ומלכות וחוא שכתב רבינו צכ"ה פ"ב כלל ד'צ"ב ליריס וצ' לתחת הם צמ"י"חותמותה שצרחם הנוק' וכחצ שם ששם יקוד ומל'ועיין ס' חיקון היכס פ"ג וצמ"ש שו"ח"א פ"ח ד'קל"ח ואם צכו לפקס הגרסאות הכותבות צמקרינו לא ידעמי פירושו ועיין עוד צס' הימודים ימוד ח"י ח"ו"ל ונהה אלו הק"ב ששם צ'יקוד הצ' הם קוד ק'צרכאן וצ' לירי לתחת אשר צרמס השלש והנה ענין צ'

ושמאלא הכח פירוש ב"א יש ימינא ושמאלא ולא בעתיקא חד
 ארחא לעילא דקוק פירוש פלגותא דשערי מלחא דלא נהיר
 פירוש מלח שבז"א משם הדינן יולאין והקטטות לכד כשמלח
 א"א הנקרא רנן משנית צו עיינין דתלת גוויי למרחה קמייחו
 פירוש עינים שיש בהם שלשה גוויים אוכס יוק וסומק וראוי
 לאדם להיות נרחם מהם והם רוחות בחלב של חיור א"א
 כתיב עיניך תראה ירושלים כו' פירוש דמשמע דירושלים נה
 שאנן בלא דין וכתיב לרק ילין בה (דף ב' ע"א) שהוא דין נה
 שאנן עתיקא דחסים עיניך כתיב פירוש א"א ואין שם אלא
 עין אחד רחמים חוטמא פרטפא דועירא לאשתמודעא פירוש
 פרטוף ז"א ניכר בחיטס תלת שלהובין מחוקרין בנקובין פירוש
 הם חננא ואשא וגחלי דנירא דרגא עקימא למשמע טב וביס
 פירוש האזין שיש בה נקב עוקס :

פרקא

תליתאה דספרא דלניעותא כס דקע"ח דינין
 דרכורא הקיפין ברישא בסופא ניחין דנוקבא
 באיפכא כו' וכן באדרת נשא בדף קמ"ב ע"ב וז"ל והאנא
 בלניעותא דספרא דכל דינין דמשהכחין מדכורא תקיפין ברישא
 וניחין בסופא וכל דינין דמשהכחין מנוקבא ניחין ברישא ותקיפין
 בסופא כו' ובפ' הוה בדף קפ"ז ע"ב וז"ל כתיב יהי שם ה'
 מצורך מאי מצורך כו' שירותא קשה וסופה רך מ"ב קשה
 ודינא איהו ודאי ולבחר רך כו' נראה בהפך דינין דנוקבא
 הקיפין ולבחר חלישין :

אבר

הענין הוא כי כאן צפ' תרומה בספרא דלניעותא איירי
 בענין תיקוני האצילות עלמו ומהותם ולכן כל יותר
 שהדינן מתפשטין הם יותר חזקים ובסוד סיני הזהב ושמרי
 היין כי שם הם דינין יותר חזקים. אבל צפ' תורה בפעולת
 הדינין בעלמא כי הנקבה להיותה משועבדת תחת בעלה. לכן
 כאשר הבא לפעול פעולות דינין יתגברו רחמי הוה עליה
 והחליש דינין שלה. אבל כאשר הזכר ירצה לפעול פעולות
 הדין בעולם אין מי שימחה בידו להחליש דיניו. ואמנם ביאר
 הדברים הנז' הוא כי בערך הדינין בעלמותם ומהותם דינין
 דרכורא הקיפין ברישא כו' כנו' כאן צפ' תרומה והטעם הוא
 כי הנה הדינין נפשטו תחילה ב"א בחמשה מקומות והם
 בחוטמא בפומא ובדרעיין ואכזעין וגידין אבל אח"כ ירדו מן
 ה"א והלכו להם אל הנקבה כנו' באדרת נשא ואותם הדינין
 והגבורות שהם חמשה גבורות נשארן בסיומא דיליה שהוא
 היסוד שבו כדי לתחס משם אל נוקביה לתחת לתחס בחג"ת
 שלה כגודע ולהיות כי שם ציסוד שלו הוא מקום קבון החמשה
 חסדים לכן הגבורות ניחין חמון בסופא שהוא ציסוד שלו אבל
 דיני הנקבה הם להפך כי בהיותם עדין למעלה ברישא דילה
 הם ניחין לפי שהראש שלה מכוון כנגד היסוד שזכר אשר שם
 החמש חסדים וממתקות הגבורות שלה. אמר שמואל לאו דוקא
 כנגד היסוד כי אם בשליש ת"ת כגודע ואפשר שרמו לוא"ו
 גדולה וא"ו קטנה בסוד אלה תולדות יעקב יוסף ולריך עיין
 כנלע"ד אבל כשיורדין הגבורות עד היסוד בה אשר אין כנגדם
 מקום חסדים בזכר ואין הגבורות ההם מתמתקות ונשארן תקיפין
 ולכן הם תקיפין בסופא וגם צפ' בא צס' הזהר צד' לח"ע"ב
 במאמר אלא הכי תנין כתיב כי יהיה נערה בחולה כו' ביארנו
 קרוב לענין זה ע"ש :

עוד

נבאר פירוש שני והוא כי הנה הגבורות והדינין דז"א
 הם נמשכים מראשו כנו' צפ' תוריע בדף מ"ח ע"ב
 שו' כ"ב וז"ל ות"ח ברישא דהאי איש בזינא דקרדינותא ובנין
 כך גולגלתא דרישא דהאי כומקא בלא בורדא כו'. אמנם
 סיוס התפשטות גופו שהם בחינת נה"י שבו אשר שם הוא
 מקום סיוס (ע"ב) קבון הגבורות והדינין אשר צו כי לכן
 נקראים ערבו' כנו' צפ' לו בדף ל"ב ע"א שורה ג' וז"ל וערבי
 נחל מסערא דנחל נפקי גבוראין כו' עכ"ל ואלו הנלח הוד
 יסוד שבו נעשין מוחין אל הנקבה והרי אף מקום סיוס הדינין
 של הזכר הם ניחין. לפי שהם בחי' מוחין פנימים ממש
 נעשים מהם אל הנקבה. אבל בערך הנקבה הם להפך כי
 הנה הדינין שהם הנלח הוד יסוד של ז"א הם ניחין ברישא
 דיליה. כי נעשו אללה בבחינת מוחין כנו' אבל בסופא מתפשטין
 ואין ניחין לפי שהנלח הוד יסוד שלה. אינן נעשין מוחין
 בזולהה כדוגמא נה"י דרכורא שנעשין מוחין בנקובא .

עוד

עין צפ' תורה פירוש שלישי במאמר הזה של ימי שם

נמי עד סיבורא דלכא ולא ירעמי מהו וז"ע דרשו ה' בהמלאו
 כתיב פירוש בחדש השרי שהוא שביעי בעשרה ימים שבין ר"ה
 ל"ה ויאמר אלהים חדש הארץ דשא כו' פירוש מדלח כתיב
 חולא הארץ כדאמר בחר הכי נראה דחדשא בתוכה הבינה ד"ו
 פרטופין וכן מדקתני ברישא עץ פרי נוקבא ובחר עושה פרי
 דכר וכן מדלח כתיב יהי עשב מזריע כו' והיינו דקאמר והכא
 ברחישותא דא דארעא לא שלים יהי לא כתיב וזה יורה כי לא
 היה מתהווה עשב זה על ידי זיווג כי עדין לא היה זיווג כי היתה
 הארץ למעלה צבינה שאסור בתשמיש המיטה כיום הכפורים
 וזמ"ש בהאי זמנא אדנ"י יהו"ה אהה החילות כי ה' תחאה אדנ"י
 ה' עלאה יהו"ה בניקוד אלהים כי מתחילה היתה ה' תחאה
 בתוך ה' עלאה שאין שם זיווג והוה אהה החילות כי מתחילה
 היו שניהם יחד אדנ"י אלהים ואצ"פ שנס הת"ת היה שם מכל
 מקום היתה מלכות ד' על ו' וזהו סוד ה' שהוא ד"ו ואין זיווג
 ולפיכך אמר עץ פרי ברישא שהיא הנקבה ובחר הכי עושה פרי
 שהוא הזכר וז"ש יהו"ה שלים בסטריו כי בכל מקום שנזכר שם
 ה' הוא שלם בבית זוגו שיאל קר"ל ובת זוגו עמו בלידו חוץ לבינה
 והכא ברחישותא דא לא שלים כי היו הנטיעות עדין דקים
 בחוף הבינה והיתה ד' על ו' כדפרישית ולפיכך לא נזכר יהי
 שזה מורה על חכמה ובינה י"ה שהולידו י' אחרת שהוא ז"א
 שהוא חכמה שניה שממנה מתפרשין ל"ב כתיבות והיא קול ובת
 זוגו נוקבא דז"א ועיין בפ' בראשית בדף י"ו ע"ב ובאדרת
 רבא זמ"ש יהי לא כתיב קרינן יו"ד עלאה יו"ד תחאה כי קורא
 יו"ד עלאה לחכמה קדומה שבכתר ולא למוח עלמו יקרא יוד
 אלא לקרום הוה הסותם אותו וכדקתני בחר הכי יוד עלאה
 דאחטער בקטרא דעתיקא היא קדומה עלאה דאזרכך וסחים
 ויו"ד תחאה ז"א. ואפשר לומר דלעולם יו"ד (ע"ד) המיח
 והכי פירושו יו"ד עלאה שהוא המוח שנתעטר והוקף בקיטרא
 דעתיקא וקוטרא דעתיקא הוא קדומא כו' ולפי פירוש הראשון
 זהו ענין יולד יוד עלאה יוד תחאה עתיקא קדישא וז"א וכמ"ש
 באדרת רבא בדף קמ"ה ע"ב וה' שבין י' לי' רומז לרוח חיים
 היולא מהחוטם א"א לז"א וזהו נשבא דפרדסקא דקתני לקמן
 חולא מבינה שבכתר כי היא רוח חיים חיי המלך ונקרא תהילה
 ותהלתי אחטס לך וכמבואר באדרת בדף קל"ב וגמלא שיהי
 הוא כללא דשלימו חכמה קדומה ובינה שבכתר וז"א ולפי שאינו
 מוכיר נוקבא דז"א אינו שלם לגמרי וזמ"ש שלים ולא לכל
 ספר וכשאמר חדשא עדין לא נתגלה ז"א כלל ולפיכך לא
 נאמר יהי ואח"ך נעקר יולא לחוץ ז"א עם נקבתו שהיו בחוף
 הבינה געלמים וזמ"ש תתעקרו מהאי אחר כו' ועיין בס'
 בראשית בד' ל"ה ע"ב וכאשר נתגלו נקראו ה' אלהי"ם וזמ"ש
 בתיב ויטע ה' אלהים ועל ידי מי נטעו על ידי אות ה' שבין
 יוד לזוד שהיא נשבא דפרדסקא כי בלתי הרוח העליון הרומו
 לה' אין להם קיום ובה' נשקיימו וגם בהם אשתכלל וילאה
 אשמו עמו מכח ה' עלאה ילאה ה' תחאה. וזהו אה"ה שהם
 שני היסודין והם אדנ"י יהו"ה בינה ומלכות וזמ"ש ותולא הארץ
 דשא אימתי בד שמה אהנטע בו' כי אז יאלו זכר ונקבה והולאה
 הארץ דשא בג"ל גמלא דבאמירה זו נתגלו ד"ו פרטופים בחוף
 הבינה בסוד ה' ד"ו והם עץ פרי נקבה בתחילה ואח"כ עץ
 עושה פרי דכר ולא היו שלמים כי היו כקרני חגבים ואח"כ
 נעקרו וילאו חוץ ואל הזכר החי' ולפיכך לא נזכר בזינאה אלא
 נקרא עושה פרי וממנו ילאה הנקבה. ארנ"י אלהים אהה
 החילות כו' אה גרלך יהו"ה שלים בסטריו כו' אפשר לפרש דשם
 האוי"ה בנקודת אלהים יורה שלם בנקבה עמו כי שם בן ארבע
 יורה לזכר וניקוד אלהים לנקבה שהיא בלידו שנקראה אלהים
 וכדין אוריא נפיק וניולא אודמן פירוש נילולא בזינא דקרדינותא
 פלא מלי עלה דתרי גוויי פירוש חיור וסומק עוד יראה פי'
 פרי כי הטל אשר בנו גלגלתא דעתיקא קדישא הוא חיור מלך
 תכלית לובן הרחמים שבו אבל הטל שבגלג' דז"א הוא כלול מתרי
 גוויי חיור וסומק רחמים ודין כנו' באדרת נשא בדף קל"ה ע"ב
 תלת חללין דאתון כו' פירוש היינו יהו"ה חכמה ובינה ודעת
 אוכמין בערכאה כו' פירוש שחורות כעורב תלוין על הגקבים
 העקומים שבחוץ ומעכבים מלשמוע עוד פירוש שני וזהו סוד
 קוואטיו תלחלים שחורות כעורב כי שצרות רישא זז"א הם
 שתורות וגמשכוס וסלון על טוקבין דאודנין דיליה ועל זה הולרך
 לומר הפסוק הטע אורך ושמע לנפרא שפרא מפל אודנין ימינא

להוליא ס"ת אחר קס"ה שס בלשכ"ה אות י"ב אמרי
שפר שס :

אם עשה חטיירת בשאר אותיות כגון בה"א או
בהא"ו הי במ"ס כתומה או בשאר אותיות אין
להכשיר. אך נראה שיכול להקין אף בהו"ם ואין צוה
משום שלכ"ס. ולא משום ח"ת מאחר שלמותה הוא וכל
היהר כנטיל דמי אמרי שפר שס :

בענין לרס החטירת ים ששיין אותה כזה: זן
ויש ששיין אותה כזה: זן א"ר או' ט' בשס
מי"ט ודעת הא"ר עיקר כלורה הא' אבל דעת הח"ס
חי"ד סימן רע"א כלורה השניה וכן מנהגנו:

אם כהב ח"ת של רש"י בלא חטירת ורובה לעשות
אח"כ במקום ההוא ח"ת בחטירת אינו ראוי
לגרור באמצע הגו ולעשות עי"צ ב' זיי"ן ולעשות חטירת
עליהם, אמ"ס שס ובכלל י"א אה א' ועיין לעיל בדברי
לס' ל"ב אות פ' ואות ח"ף:

ט. יהיה ראשה קלת ארוך כי המונחה כמו כ"ף
זיי"ן ומספיל ראשה קלת מכני שגם גופה
משוך תחתיו באלכסון ואז תיטב תמונה הכ"ף ועוד שאז
יעשה הראש עגול למעלה ולא יהיה ראוי להוסיב כחרי
התגי"ן. שאם ראש ראשון שווה והגין להתגין כמו ראש
השני לא היו מדלגין עליו להוסיב כחרי התגין על ראש
השני דומיא דאין מעבירין על המליה והיינו טעמא שהיוד"ן
שבלד ימין כע"ן ולד"י ושי"ן כולם פניהם למעלה ושוקן
פני הראש משוך מעט לחוכו, אבל לא ינוקו אותו הרבה
ב"ש. דספרדית ראש הימני מספיל עלמו לחוכה ומשפיע
מאד למג"ד כה ב' לזורים **כז** או **רנ** הפוכה. גג שלה
נמוך ושפל כאלו הוא נשבר מור וקליעה לד"א שס :

כז ר"ז וקס"ה בסימן הנו' לפי קבלת האר"י ז"ל ראש
שמאל שלה יהיה כו"ו ישרה בתפילין הוא לפי
דברי מג"ש דף ל"א ע"א אבל לפי דברי מהרמ"ו בשער
הכוונות בדרוש הנו' אף בתפילין יהיה כמו זיי"ן ואין
לזו מדבריו כמ"ס לעיל :

אם לא כפף עיקר פני הראש להטו וכן אם לא עשה
ראש השמאלי כמו זיי"ן כשר ויכול לתקן אח"כ
ואין צו משום שלכ"ס פרמ"ג בפתיחה לסימן ל"ב בלורה
העי"ת :

י. יהיה ראשו ופניו שים כדי שיראה שהוא כתיבה
ולא משיע"א ויהיה לה רגל קטן ולא יהיה
גדול פן תדמה לר"ש והרגל יהיה עקום להיטיב לרתי יתג
על פניה ושוקן קטן יורד למטה כדאמרינן בהקומץ אפילו
קולו של יו"ד מעבב ופירש רש"י דהו רגל ימין שכפוף
והקשו הת"י פשיעה לכך פ"י ר"ת שראש שמאל של יו"ד
כפוף למטה אלמא שרש"י וה"ה מזריכים רגל לגד ימין וגם
מה שפירש ר"ת שראש שמאל כפוף למטה ודאי ע"ז לא

(יד)

פליג רש"י דאמרינן בפסיקתא מה יו"ד יש לה נקודה החת
למטה רמו לרשעים שיודים ונקודה אחת למטה רמו
שעוהדים לעלות משמע שיש לה עוקן מלמטה וכנגדו סג
מלמלה והעיקר של מטה יהיה קלר יוחר מן הרגל פן
תדמה לחי"ת ומה"ט נמו יעקס רגל יהיה ב"ש. בספרדית
ראשה ופניה אינם שווים כי הראש מחלו ואלך עוקס
עלמו כלפי מעלה בעזבי קלת עד שמתדקק ונעשה סג
עליו נמשך ממנו ומעלמו ואין עיקר יורד כנגדו וכלל כל
ראשי אותיות שהן כעין יו"ד שווים הם בדבר הזה כגון

יו"ד שעל האל"ף וראשי הוי"ן והעי"ת והלמ"ד והעי"ן
והבל"ד והשי"ן כל אלה הראשון דומים ממש ליו"ד אבל
הרגלים היולאים מאלו הראשון אינם נמשכים מחיד ירכי

היוד"ן שבראשיהם אלא רובם נמשכים מהם בלד ימין
סמוך לקליהם וקלת סופרים מוליחין רגליהם מאמצען חוץ
מראש השמאלי שעל הגד"י שהוא משונה מכל אלו ולמל"ש
יו"ד יש לה ג' קולין וזה כב"ש מו"ק לר"א שס. מ"ש בשס
מל"ש דיו"ד יש לה ג' קולין כן הוא בזהר ויקרא דף י"א
ע"ב ובשער הכו"ו וז"ל שער הכו"ו בדרוש הנו' בל"א יו"ד
כלס יהיה להם ג' קולין א' למעלה וא' באמצע וא' למטה
עכ"ל רבי"ש וזה כב"ש כ"כ גו"ר כלל ב' סי' י"א ופי'
אחת למעלה היינו קין העליון וא' באמצע היינו קין שנמשך
מקין העליון למטה וא' למטה היינו רגל היו"ד וקרי ליה
קין שמנין שכבר הזכיר שארית הקינות תו ליכא להקפיד
אי קרי ליה להך תחתון קין אי קרי ליה רגל יעו"ש,
אבל במשנת חסידים בתקון תפלין פ"א או' יו"ד פי' דג'
קולין של היו"ד הם קין העליון והגוף והרגל ועי"ש בל"א
ט' ובפ"י ב' או' א' וכדבריו משמע צו"ח דף ק"ך וקב"א
ע"א אבל בזהר ויקרא שס דף יו"ד ע"ב משמע כדברי
הגו"ר יעו"ש :

אם כתב אות אחרת תחלה ואח"כ עשה קין השמאלי
כתב ב"י בשס האגור דהו שלכ"ס ויגנוו אבל בשס
הריא"ס כתב בתו"מ אם לא עשאן לא פסל מאחר בשס
יו"ד עליה אף בלא אותו קין שמלד שמאל אבל ברגל של
לד ימין אם לא עשאה בתחלה אין להקנה אח"כ בתו"מ
משום שאין נקרא יו"ד אלא אותו רגל וכמלא כוהב שלכ"ס
עכ"ל. וכן פסקו האחרונים דאם לא עשה קין השמאלי
של יו"ד בתחלה בתו"מ יכול לתקנה אח"כ ואין צו משום
שלכ"ס ע"ז סע"ק א' וכתב שדעה מר"ן ז"ל שלא כדברי
האגור מנ"א בסי' ל"ב סע"ק ל"ו א"ר אות כ"ו פרמ"ג
במש"י או' א' ובפתיחה לס' ל"ב בלורה היו"ד ב"ד סימן
כ"ו ר"ז קס"ה סי' ט' או' ה' אמ"ס שס :

אם כתב יו"ד בלא קין השמאלי לר"ת ואח"כ כתב
מקודם פשיע"א דהו שלכ"ס דהשתא לקולא אמרינן
דיכול לתקן כ"ס לחומר דשס אות עליה והו שלכ"ס
פרמ"ג א"א ריש סי' ל"ב :

אם בקריאת ס"ת בשבת נמאלת יו"ד חסירה משני קולין אלו לא יולאו ס"ת אחר ויגמרו הקריאה צברות כמשפט ואחר השבת יתקנוהו אמ"ל שם בשם ז"ל ס' הנו' לד"א שם ז"מ שם ודלא כר"ז וקס"ה :

י' שאין לה עוקב בשמאלה ולמעלה אין לפסול כי י"א שאין לריך עוקב ממש בולט לחוץ ונמשך למטה רק זוויות למעלה ולמטה לאפוקי עגולה ח"ס ח"ד ס' רס"ה פ"ת ס' רע"ד או' ה' אמרי ספר שם :

אם נמלא יודיין כמין ריש"ן הן בקריאת הטיעוק והן שעיניו רחוקה שהוא כר"ש פסיל אמ"ש שם בשם משנה אברהם ועוד עיין בדבריו לעיל לס' ל"ב או' ל"ו ול"ז בענין שיני יודיין

ב. כפיפה תהיה עגולה מכל דר ולא יהיה לה שום זיית ופניה יהיו למעלה ולמטה שים ז"ס :

ואם עשה לה זיית באחרונה למעלה כשהיא חס היא עגולה למטה. ר"ז וכן ממשע זב"ב בזהו הפ"א ד"מ או' ו' אבל הפרמ"ג בפתיחה לס' ל"ב כהב כל שים לה זיית בין למעלה בין למטה פסולה והקס"ה ס' ה' ואמ"ש שם הביאו ב' הסברות וכחב בלשכ"ה או' ט"ו דים לסמוך להכסיר דיעבד כנמאלת בן בס"ת בשעת קריאה שלא להיחא ס"ת אחר עיי"ש ונראה דכ"ה דים להכסיר בתו"ס ככה"ג דהו' כדיעבד מאוס שלא להלריבין גניזה עיין בדבריו לעיל בצורה הח"ה בד"ה וכן וכו' ל"ב או' ס"ה אבל אם עשה לה זיית למטה הע"פ שעגולה למעלה אין להכסירה. לשכה הסופר שם :

ך פשוטה גגה קצר שלא תדמה לרי"ש לכן לא ימסוך אותה בסוף השעה לעשותה ארוכה כלל ואע"ג דבהג"מ פירש דאין למסוך שים אות כלל זה הוא דוקא למעלה אבל אי עבד לא פסל דהא הלכה מריוחה בישראל דנגט מאריבין אומיות כדה משה וישראל אבל כ"ף פשוטה אם מאריך גגה יותר מרגלה פסול, וכחב רח"ס שכל הפשוטות לריבוס להיות ארוכות [לכתחלה ר"ז וקס"ה] כשיעור שאם נכפלו יהיו כפופות ומח"ט לא יעשה לכ"ף פשוטה זיית למעלה אלא תהיה עגולה כמו רי"ש שאם כופפין אותה שתיעשה כ"ף כפיפה דאין חילוק ביניהם רק שזו פשוטה וזו כפופה ז"ס. וכחב ז"י בשם האגור שכ"ף פשוטה לריבוס להיות ארוכה כפלים כגגה וכ"כ מג"א ס' ל"ב סע"ק כ"ו אמ"ל שם לד"א שם :

ואם נעשה לה זווית למעלה כמו דל"ת יש פוסלין י"ש מכסירין. עיין מג"א בזהו הנו' אמ"ל שם ונראה דלכתחלה לריך לכתוב עגולה כרי"ש אבל דיעבד אין לפסול לד"א שם ז"מ שם קס"ה שם וכן מנהגי להכסיר דיעבד ועכ"פ גם מי שיראה להחמיר נראה

דיכול לתקנה גם בתו"מ ע"י הוספת דיו לעשותה עגולה ולא הוי משום זה שלכ"ס דגורתה עלי' מקרי כמ"ס הפרמ"ג [בפתיחה לס' ל"ב בצורת הכף] ודלא כר"ז שהחמיר בזה כדעת הרי"א"ס לשיכ"ה שם אוה ע"ז :

ל צריך להיות ליארו ארוך כו"ו ורחשו עגול ללד ימין וללד שמאל זיית לראשי כי תמונת הלמ"ד היא כמו כ"ף כפיפה ועליה וכו' ומשעם זה יהיה זבנה עב וכפוף היטב לפניו ותהיה עגולה מאחוריה ללד ימין ככ"ף כפיפה אבל ללד שמאל מקום חצור גופה וליארה יהיה לה זיית בסוף הו"ו' שיעוד דקיות ללודת כ"ף ורחשה יהיה כפיף לפניו [וכל זה לכתחלה ר"ז קס"ה] ועל רחשה ב' עוקלים מפני הסוד וכחב ז"י בשם הרי"א"ס שב' התנין שעל רחשה רמז לחסד וד"ן וע"כ הימיני גדול ז"ס. בספרדית גדשה כעין יו"ד קטנה מעט וליארה זקוף ודק למעלה ועוקים מעט לאחוריו במקום דבוקו בנקוד שעליו גופה ללד ימין אינו עגול ממש אלא הוא למטה מהליארה כעין רי"ש שרגלה קצר ויולא ממני קו ביאלכסון מוסיפע ללד שמאל ויתעקס ללד אחריו לימין בסוף דקיות שלו ונעשה עב מעט לד"א שם :

ואם לא האריך את הליארה כמו וו"ו אלא עשאו כעין יו"ד יש פוסלין אמ"ל שם בשם הרי"ב"ש לד"א שם. ומ"מ מו"ק והבאתיו בסמוך אינו דומה ממש. לד"א שם, ויש מכסירין, אמ"ש שם, ועיין מלח"ש ס' כ"ו או' כ"א וכ"ב בצנינה ואמ"ש בשולי היריעה או' ד' וכחב קס"ה שם בלשכ"ה או' י"ז דאם נמלא בן בס"ת בשעת קריאה שא"א לתקן יש להכסיר וכן את נמלא בן בשם הקודם או בתו"ס יש להכסיר אבל במקום שיכלין לתקן לריבין לתקן עיי"ש. ועיין אמ"ש שם בשולי היריעה או' ד' שכתב בשם משנת אברהם ד"א אפילו לדעת הפוסלים היינו אם לא עשה הליארה בסוף הגג ממש כדיו רק מעט לפניו אבל אם עשה בסוף הגג ממש י"ל דהנו מלרפין הו"ד לרוחב הגג ויהיה ו' מדובק לרוחב הגג עיי"ש. וכן מנהגי להכסיר דיעבד אם נעשה הליארה כמין יו"ד בסוף הגג אפי" כס"ס :

ואם נעשה הו"ו כעין קו פשוט עיין בדבריו לעיל ס' ל"ב או' ק"ו ואם נמלא על הלמ"ד הו"ו הפך כזה ל' דיו כקו פשוט, אמ"ש שם בשם מש"א :

ואם כתב על הלמ"ד שני ווי"ן גרע מהא פס שני רגלים ופסול הוא וכשם שאינו נמחק ל"ע אם לתקן אמ"ש שם בשם הנו' :

לכתחלה לא יאריך הלמ"ד שמפסיד לירת האות שהוא **בן** ודיעבד כשר אמ"ל שם לד"א שם ז"מ שם :

בספר גן המלך ס' ק"ד הביא בשם הרדב"ז שדרך להיות

רמה

תרומה

דְּזָכוֹר, וְדָרֶךְ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר, אֲלֵיךְ גְּזָרִין וְעוֹנְשֵׁיךְ דְּאוֹרֵייתָא, וְכָלֵא רְזָא דְמַהִימְנוּתָא. וְאַצְטְרִיף דָּא לְדָא, וְלִמְהוּי רְזָא דְכָלֵא פְדָקָא יְאוּת.

תשמז) ועל רזא ידא דהאי אור, דדליק ונהיר להאי נר, פתיב ביה באהרן, בהעלותך את הנרות, בגין דהוא אָתִי מְסַטְרָא דְהַאי אור. אור דא פתיב ביה, ויהי אור ויהי אור. פִּינֵן דְאָמַר יְהִי אור, אָמַאי פְתִיב וְיְהִי אור, דְהַאי כְּבוֹיְהִי כֵן סָגְיָא. אָלָא, יְהִי אור, דָּא אור קְדַמְאָה, דְהַאי וְיְמִינָא, יְוֵאִיהוּ לְקִיץ הַיָּמִין. וְיְהִי אור, דְמִימִינָא נְפִיק שְׂמָאֲלָא, וְיִמְרָזָא דְיִמִּינָא נְפִיק שְׂמָאֲלָא, וְעַד וְיְהִי אור, דָּא שְׂמָאֲלָא.

תשמז) מכאן דויהי קדמא דאורייתא, בסטרא דשמאלא תהו. ובגין כן לאו איהו סימן ברכה. מ"ט. בגין דדביה נפק ההוא חשף דאחשיף אנפי עלמא. וסימנא דא פד אתגלי רזא דעשו ועובדוי, בהאי ויהי תהו, דדכתיב ויהי עשו איש יודע ציד. אתקיים בויהי איש יודע ציד, לפתאה בגי עלמא, דלא יתכון בארץ מישר.

תשמח) וירא אלהים את האור כי טוב, דא איהו עמודא דקאים

חלופי גרסאות

י ל"ג דא. כ ביהי ול"ג בויהי כן. ל ל"ג ואיהו לקץ הימין. נ דמניה; מניה; דביה ומניה. נ ל"ג ויהי; ויהי ול"ג הוה. ס ל"ג דכתיב.

מסורת הזהר

כ (במדבר ח) שמות עח צ"ת. ל (בראשית א) ב"א מ צ"ד. מ (בראשית כה) תולדות לד צ"ב.

אור מים רקיע

ויהי אור, ה"ס אור דכבר הוה, דהיינו שהי' שמיעטה את אור הבינה לאויר, שה"ס המלכות שעלתה למקום בינה חזרה ויצאה משם למקומו וחזר אויר הבינה להיות אור, כמ"ש שם בהסולם. שז"ס נקודת השורק, שה"ס קו השמאל. הרי אשר יהי אור, הוא סוד אור הראשון הנשאר בבינה, בנקודת החולם בסוד אויר, שה"ס החסד, וסוד ויהי אור, ה"ס קו שמאל, דהיינו נקודת השורק.

תשמז) מכאן דויהי קדמא וכו': מכאן נשמע אשר ויהי הראשון הנאמר בתורה, הוא בצד השמאל. ומשום זה, ויהי, אינו סימן ברכה. מהו הטעם. הוא משום שבו, בקו השמאל, יוצא חושך ההוא שהחשיך פני העולם, שהוא מלאך המות. והוא יצר הרע. וזהו סימן, כי כשנגלה סוד עשו ומעשיו, היה בויהי הזה, שכתוב, ויהי עשו איש יודע ציד. ונתקיים, בויהי איש יודע ציד. שיודע לצוד לבבות. לפתות בני העולם, שלא ילכו בדרך הישר.

תשמח) וירא אלקים את האור כי טוב

הסולם

מאמר

שהוא ז"א. ודרך חיים תוכחות מוסר, אלו הם הגזרות והענשים שבתורה. והכל הוא סוד האמונה, דהיינו לתקון המלכות, וזה צריך לזה, שיהיה סוד הכל כראוי.

מאמר אור מים רקיע

תשמז) ועל רזא דא וכו': ועל סוד זה של אותו האור, המדליק ומאיר לנר הזה, שהוא המלכות, כתוב בו באהרן, בהעלותך את הנרות, משום שהוא בא מצד אור ההוא, שכתוב בו, יהי אור ויהי אור. שואל. כיון שכתוב יהי אור, למה צריך לכתוב ויהי אור, היה די שיכתוב ויהי כן. ומשיב. אלא יהי אור, היינו אור הראשון שהוא ימין דהיינו חסד מדתו של אהרן הכהן. והוא לקץ הימין. ויהי אור, היינו השמאל שיוצא מן הימין. כי מסוד הימין יוצא השמאל. וע"כ ויהי אור, הוא שמאל.

ביאור הדברים. כי נתבאר לעיל, (בראשית א' אות ל"א ול"ב) אשר יהי אור, הוא שירותא לאתפשטא, שה"ס נקודת החולם, שהוא קו ימין, שממנה מתחילה ההתפשטות בסוד ה' הנכנסת לאור הבינה, ונעשה אויר. וסוד (דפו"י דף קס"ז ע"א)

באמצעותה, וקאים ואחיד בסטרא דא, ובסטרא דא. פד הנה שלימו דתלת סטרין, פתיב ביה פי טוב, מה דלא הנה בהני אחרנין, בגין דלא הנה שלימו עד אור תליתאה, דאשלים לכל סטרין, וכיון דאתא תליתאה דא, פדין אפריש מחלוקת דימינא ושמאלא, דכתיב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

תשמט) ועל דאינון חמש דרגין, דאתפרשו ואתמשכו מהאי אור קדמאה, פתיב אור חמש זמנין, וכלהו הו מסטרא דימינא, ואתפלילו ביה, וכד אתפלילו בסטר שמאלא, אתפלילו ברזא דמים, דנטיל ע מימינא, וברגין פה פתיב מים חמש זמנין. וכד אשתלימו ברזא דאמצעיתא, פתיב רקיע חמש זמנין, ועד תלת אינון אור. מים. רקיע. לקבל תלת דרגין אלין, דכלהו חמש דרגין אתפלילו בהו, ועל דא בכלהו פתיב חמש זמנין, בכל חד וחד.

תשנ) הכא רזא דרזין, באלין תלתא, אתציר ואתגליף בגלופי רזא צ דינקנא דאדם, דאיהו אור בקדמיתא, לבתר מים, לבתר אתפשט בגווייהו רקיע, דאיהו גליפא דגליפו דינקנא דאדם.

תשנא) בגוונא דגליפו צירא דינקנא דאדם בתולדתיה. דהא בתולדתא

חלופי גרסאות

ע בימינא. פ ליג ובג"כ כתיב. צ דדינקנא. ק גלופא דגלופו.

דרך אמת נ (עיי' בפרס רמונים מהרמ"ק שער ח' פרק כ').

מאמר

חוב: זהו העמוד העומד באמצע, דהיינו קו האמצעי. שעומד ואוחז בצד זה ובצד זה, שהוא מכריע ומיחד ימין ושמאל זה בזה, כאשר היה השלמות של שלשה צדדים, דהיינו ג' קוין כתוב בו, כי טוב, מה שלא היה באלו ב' קוין האחרים, ימין ושמאל הרומזים, ביהי אור ויהי אור, שלא נאמר בהם, כי טוב, משום שלא היה שלמות עד אור השלישי, של קו האמצעי, שהשלים לכל הצדדים. וכיון שבא השלישי הזה, אז הפריש המחלוקת של ימין ושמאל, שכתוב, ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. שהימין היס האור, והשמאל היס החשך. וקו האמצעי עשה שלום ביניהם ונכללו זה בזה. שעיי' נשלמו שניהם כנ"ל.

תשמט) ועל דאינון חמש זמנין, ועל שהן חמש מדרגות שנפרשו ונמשכו מאור הראשון הזה, שהן חג"ת נ"ה, ע"כ כתוב ביום א' אור חמש פעמים, וכולן הן מצד ימין, שכל ה' ספירות חג"ת נ"ה נמצאות בשליטת הימין, שהוא חסד. וכשנכללו בצד שמאל, נכללו בסוד מים הנוסעים מימין, כי הימין

(דפרי" דף קס"ז ע"א)

הסולם

אור מים רקיע

מפשייר הקפאון שבשמאל. ועושה אותו למים נחלים, (כנ"ל ב"א אות ש"ב) ומשום זה כתוב ביום ב' דמעשה בראשית, שהוא שמאל, חמש פעמים מים. כנגד חג"ת נ"ה שבקו שמאל. וכשנשלמו ימין ושמאל בסוד קו האמצעי, הנקרא רקיע, כתוב ה' פעמים רקיע. כנגד חג"ת נ"ה שבקו האמצעי. וע"כ אלו השלשה, אור מים רקיע הם כנגד ג' מדרגות אלו, ימין שמאל אמצע, שבכל אחד מהם נכללו חמש מדרגות חג"ת נ"ה. וע"כ כתובים כולם, דהיינו אור מים רקיע, ה' פעמים בכל אחד ואחד.

תשנ) הכא רזא דרזין וכי: כאן סוד הסודות, באלו השלשה, אור מים רקיע, נצטייר ונחקק בחקיקות סוד צורת אדם, שהוא אור בתחילה, חקו יחיו. ואח"כ מים, חקו ושמאל. ואח"כ נתפשט ביניהם קו האמצעי, שהוא הרקיע, שהוא חקיקת החקיקה של צורת אדם.

תשנא) בגוונא דגליפו צירא וכי: והוא דומה, כעין החקיקה של ציור צורת אדם כשנולד. כי בלידת האדם, מתחילה הוא זרע, שהוא אור, כי האור של כל אברי הגוף הוא הזרע

רמז

תרומה

דבר נש, בקדמיתא זרע, דאיהו אור, דהא נהירו דכל שיפי גופא, איהו ההוא זרע, ובגין פה איהו אור, ונהוהו אור אקרי זרע, דכתיב אור זרוע, ההוא זרע ממש. לבתר ההוא זרע דאיהו אור אתפשט ואתעביד * מים, בלחותא דיליה, אגליף יתיר, ואתפשט פשיטו גו אינון מים, פשיטו דגופא לכל סטרין. כיון דאתציר, ואגליף י ציורא ודיוקנא דגופא, אקריש ההוא פשיטו, ויאקרי רקיע. ודא איהו רקיע בתוך המים. ולבטר דאקריש, כתיב ויקרא אלהים לרקיע שמים. דהא אקריש ההוא לחותא דגופא, דהוה גו אינון מים.

תשנב) כיון דאבריר גופא, ואנקי בנקיו, ההוא לחותא דאתנגיד ואשתאר, א הוה פסולת דקא אתעבד גו התוכא, ואינון מים הרעים עכורין, ומנהון אתעביד פסולת, מקטרנא לכל עלמא, דכר ונוקבא. לבתר פד נחתו אינון ב מים עכורין, ואתהתכו לתתא בסטר שקמלא, נפקו לקטרנא כל עלמא. וזכאה איהו מאן דאשתזיב מנהון.

חלופי גרסאות

ר צורה דיוקנא. ש ל"ג ואקרי רקיע. ת מוסיף דאנגיד ואשתאר ההוא פסולת דגופא. א אתעביד פסולת מקטרנא לכל עלמא דכר ונוקבא ואינון מים הרעים עכורין לבתר כד נחתי אינון מים עכורין אתהתכו לתתא בסטר שמאלא ונפקו. ב ל"ג מים.

הסולם

מאמר

אור מים רקיע

ונשאר ממנו, הוא הפסולת הנעשה על ידי התוך, והם מים הרעים העכורים שמהם נעשה הפסולת שהוא המקטרג לכל העולם, דהיינו הסטרא אחרא, ונעשו זכר ונקבה, אחר כך כשירדו מים עכורים האלו. ונהתכו למטה בצד שמאל, יצאו, הזכר והנקבה של הס"א, לקטרג על כל העולם. אשרי הוא מי שניצל מהם. פירוש. מטרם ביאת קו האמצעי, שה"ס הרקיע, היו הימין והשמאל לחים, שפירושו שהיו במחלוקת שכל אחד נכנס בתחום של חבירו, והיה רוצה לבטל את חבירו. וכשבא קו האמצעי, בכח המסך דחירק שבו, מיעט את השמאל, ועשה שלום ביניהם, שהימין יאיר ממעלה למטה, והשמאל רק ממטה למעלה (כנ"ל ב"א דף ס' ד"ה מחלוקת) ובכח המסך של קו האמצעי שנקרא רקיע, הקריש את הגבולים הללו חוק ולא יעבור. וז"ס שאמר לעיל שהקרישה נעשה בכח הרקיע, אמנם לא נגמר הקרישה למעלה בכינה, אלא אחר שירד קו האמצעי למקומו, שהוא ז"א, כמ"ש לפנינו. ומזה תבין שאותה הלחות שנשארה בגוף ולא נקרשה, הוא פסולת, כי זה יורה שהחלקים ההם לא קבלו הכרעת קו האמצעי והימין ושמאל

וזרע ההוא, ומשום זה הוא, ואור ההוא נקרא זרע, שכתוב אור זרוע. דהיינו זרע ההוא ממש. שה"ס הזריעה דנקודת החלם וקו ימין. ואח"כ זרע ההוא שנקרא אור מתפשט ונעשה מים. שה"ס נקודת השורק וקו השמאל. ובלחות המים נחקק יותר ומתפשט בהתפשטות תוך אלו המים, התפשטות צורת הגוף לכל הצדדים. כיון שנצטייר ונחקק ציור וצורת הגוף נקרא התפשטות ההוא, ונקרא רקיע. שה"ס נקודת הזוידק וקו האמצעי. וזהו רקיע בתוך המים. ואחר שנקרש, כתוב, ויקרא אלקים לרקיע שמים שכבר נקרא לחות הגוף שהיה במים. שאז נגמר בחינת האדם. שה"ס ז"א הנקרא שמים. והויה שלו הוא במילוי אלפין כזה יוד הא ואו הא, שהוא בגי' אדם. הרי שלידת האדם דומה לאצילות ז"א מבינה. וביאור ענין קרישא, עיי' לעיל (ב"א דף מ"ז ד"ה לפיכך) שלחות, פירושו, שזה נכנס בגבולו של זה, כטבע הלח. קרישו פירושו, שכל אחד שומר על גבולו ואינו נכנס בתחום חבירו, כטבע היבש. ע"ש.

תשנב) כיון דאבריר גופא וכו': כיון שנברר הגוף ונקה בנקיון, לחות ההיא שנמשך (דפרי"י דף קס"ו ע"א *) דף קס"ו ע"ב)

תשנג) פִּינן דְּנַפִּיק מְקַטְרָגָא, כְּתִיב יְהִי מְאֹרֶת חֹסֶר ו' וְאֶתְמַשְׁכָּא אֶסְפְּרָה בְּרַבִּי, וְחֹסֶר נְהוּרָא דְסִיְהָרָא. לְבַתֵּר וְהָיוּ לְמְאֹרֹת, בְּשִׁלְמֵי תַרְוּיָהּ פְּחָדָא. בְּמֵאן. בְּהָהוּא רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם, דְּהָא פֶּד סְלָקָא וְאֶתְחַבְּרָא בְּהָהוּא רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם, כְּדִין וְהָיוּ לְמְאֹרֹת, נְהוּרִין שְׁלִימִין תַרְוּיָהּ פְּחָדָא דְלֹא פְּגִימֵי כְּלָל.

תשנד) שְׂאֲרֵי חֲזִיךְ הָאֵי רַבִּינָא וְחֲדֵי. אָמַר לֹון הָאֵי דְאֶמִּינָא דְאֶתְבְּרִיר הֶכָא רְנָא דְאָדָם, בְּאֹר וְדָאִיהוּ זְרַע, וְלְבַתֵּר אֶתְעַבֵּיד מִיָּם, וּמְגוּ אֵינֹון מִיָּם, אֶתְפֹּשֵׁט רְקִיעַ, דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם כְּמָה דְאֶתְעַרְנָא. תִּינַח פֶּד אֶתְעַבֵּיד דָּא לְגוּ מְעוּי דְאֶתְתַּמָּא, דְּהָא לָא אֶתְצִייר זְרַעָא, אָלָא בְּגוּ מְעוּי דְנוֹקְבָא, לְאֶתְפֹּשֵׁטָא בְּהָ דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם, וְהֶכָא אֵי אֲלִין חֲמֵשׁ דְּרַגְזִין, אֵינֹון דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם, הִּבְאָן אֶתְר אֶתְצִייר וְאֶתְפֹּשֵׁט הָאֵי דִּיּוֹקְנָא, בְּגוּ אֵינֹון מִיָּם.

תשנה) אֵי תִימָא גוּ נוֹקְבָא הָווּ דָּא עֲלָמָא דְאֶתִּי, לָאוּ הֶכִי, דְּהָא לָא אֶתְצִייר צִיְהָרָא וְדִיּוֹקְנָא, עַד דְּנַפְקוּ אֶתְוֹן לְבַר, וְלְבַתֵּר אֶתְגְּלִימוּ. וְתוּ דְּהָא

חלופי גרסאות
ג דההוא. ד אינון דרגין. ה בהאי.

הסולם

מאמר

אור מים רקיע
שאמרתי שנברר כאן סוד האדם, באור שהוא זרע, ואח"כ נעשה מים, ומתוך מים האלו נתפשט הרקיע, שהוא צורת האדם, כמו שהערתי, זה צודק, כשנעשה זה במעי אשה, שהרי אין הזרע מצטייר אלא בתוך מעים של הנוקבא להתפשט בה צורת האדם. וכאן אם אלו ה' מדרגות, חג"ת נ"ה, של אור מים רקיע הם צורת אדם, לפי זה, באיזה מקום נצטייר ונתפשט צורה זו תוך המים.

תשנה) אֵי תִימָא גוּ וכו': אם תאמר שנצטייר בתוך הנקבה שהוא עולם הבא, דהיינו בבינה. אינו כן. כי לא נצטייר ציור וצורה, כראוי, עד שיצאו לחוץ מן הבינה ולאחר כך נגלמו ונקרשו. פירוש. כי הקרישה היא בכח המיעוט שבמסך דחירק שבז"א שעלה לבינה בסוד קו האמצעי, כנ"ל, ואין כח המסך שבז"א יכול לשלוט בכל כחו במקום בינה, שהיא ג"ר, אלא רק אחר שיוצא ממנה למקומו. ותו דהא עֲלָמָא דְאֶתִּי. ועוד הרי עולם הבא שחוא בינה, הוא האומן, של כל מעשה בראשית, וה"ס אלקים הנאמר שם, שכתוב, ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. וכן ויאמר אלקים יהיה רקיע. הרי שהבינה היא האומן, דהיינו המאציל. שנושאה הציור של אור מים רקיע, ואיך תאמר, שהציור והצורה נעשה בבינה.

אי

ושמאל שבהם הם במחלוקת כמקודם ביאת קו האמצעי, ולפיכך נעשה ממנה זכר ונקבה דקליפות. וז"ש, הֵהוּא לְחֹתָא דְאֶתְנַגִּיד וְאֶשְׁתָּאֵר הוּהּ פְּסוּלָת וכו'. אמנם זה לא נעשה במקום עולם האצילות, אלא למטה בב"ע, וז"ש, לְבַתֵּר כֵּד נַחְתוּ וכו', דהיינו כשירדו משם לב"ע, ואתהתכו ל'תתא בסטר שמואל, דהיינו שנתדברו בשמאל ורצו לבטל את הימין, אז, נַפְקוּ לְקַטְרָגָא כִּלְ עֲלָמָא, כי רצו לבטל את החסדים שמהם נבנה העולם.

תשנג) כִּיּוֹן דְּנַפִּיק מְקַטְרָגָא וכו': כיון שיצא המקטרג, כתוב, יהי מארת חסר ו', שהוא לשון מארה וקללה, שנמשכה מחלת אסכרה בילדים, (ועי' ב"א צ"ו ד"ה וזהו דבר בטעמו) ונתמעט אור הלבנה. ואח"כ כתוב, וְהָיוּ לְמְאֹרֹת, דהיינו בשלמות שניהם יחד. על ידי מי נשלמו. ע"י רקיע השמים ההוא, שהוא קוֹי האמצעי, דהיינו תפארת דז"א, כי כשעלתה המלכות ונתחברה ברקיע השמים ההוא אז, והיו למאורות, ששניהם יחד היו אורות שלמים, שאינם פגומים כלל. כי ז"א שה"ס השמש וקו ימין. והמלכות שה"ס הלבנה וקו שמאל. וכללו ונשלמו זה מזה נ"י קו האמצעי. שהוא ת"ת דז"א.

תשנד) שְׂאֲרֵי חֲזִיךְ הָאֵי וכו': התחיל לצחוק אותו הילד, ושמח. אמר להם. זה (דפרי"ך דף קס"ז ע"ב)

רמט

תרומה

עֲלָמָא דְאֵתִי הָוָה אוּמָנָא, דְכַתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ, הָא אוּמָנָא הָוָה.

תשנו) אִי תִימָא בְנוּקְבָא דְלִתְתָא, לָאו הָכִי, דְהָא עַד לָא הָוֹת, וְכַד נָפֵק הָאִי דִיּוּקְנָא דְאָדָם, נוּקְבִיָּה נִפְקַת בְּהַדְיָה. הָא לָא אֲתַצְיִיר דִּיּוּקְנָא דְאָדָם זְבָה. אִי הָכִי, בְּאֵן אֲתֵר אֲתַצְיִיר וְאֲתַגְלִיף הָאִי זָרַע, לְמַהֲוִי גְלִיפּוּ דִיּוּקְנָא דְאָדָם.

תשנו) אֲלָא " דָּא רְזָא " עֲלָאָה, אָדָם קְדַמְאָה אֲתַצְיִיר וְאֲתַגְלִיף בְּלָא נוּקְבָא. אָדָם תְּנִינָא, מַחִילָא וְזָרַעָא דְהָאִי, אֲגְלִיף וְאֲתַצְיִיר גּוּ נוּקְבָא.

תשנח) אָדָם קְדַמְאָה, גְלִיפּוּ דְצִיּוּרָא וְדִיּוּקְנָא דְגּוּפָא, לָא הָוָה בְּנוּקְבָא, וְכָלָא צִיּוּרָא כְּלָל הָוָה. וְאֲתַצְיִיר וְאֲגְלִיף לְתַתָּא מְעֲלָמָא דְאֵתִי, בְּלָא דְכוּרָא, וְכָלָא נוּקְבָא, אֵינּוּן אֲתַוּוֹן אֲגְלִימוּ גּוּ מְשַׁחְתָּא, וְאֲתַצְיִיר וְאֲגְלִיף בְּהוּ רְזָא דְאָדָם. וְאֲתַוּוֹן בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר, בְּסִדְרָא דְלַהוֹן, מְרֹזָא דְאֹר קְדַמְאָה, שְׂרִיאוּ לְאֲתַגְלִיפָא כּוּלְאֲתַצְיִירָא, וְאֲזַדְרַע " הָאִי אֹר בְּגִיָּה גּוּ מְשַׁחְתָּא. כִּד מְטָא גּוּ מְשַׁחְתָּא, אֲתַהַדֵּר מִיָּא, גּוּ מִיָּא, אֲתַפְּשֵׁט רְקִיעַ צִיּוּרָא דְאָדָם, דִּיּוּקְנָא כְּדָקָא קְזִי.

חלופי גרסאות

ו ל"ג ויאמר אלקים. ז ביה. ח ל"ג דא. ט ל"ג עלאה. י ל"ג אדם. כ מוסיף ולאחצירא אתוון.

דרך אמת [ט] במדידה ע"י המדה שהוא סוד אות ו' קו המדה וע"ל ריש פרשת בראשית.

הסולם

אור מים רקיע

(כמ"ש שם) בלי דכורא וכלי נוקבא, אלא, אלו האותיות, דהיינו כ"ב אותיות דז"א שנחלקו בו לג' קוין, (כנ"ל בראשית א' אות ל"ד, ובהסולם) נגלמו ונקרשו תוך המשחתא, שהוא המסך דחירוק שבקו האמצעי. שנקרא רקיע שבסבתו נקרו האותיות. (כנ"ל בסמוך, ד"ה ואי תימא גו) ונצטייר ונחקק בהם סוד אדם. והאותיות בדרך הישר בסדר שיצאו מאור הראשון שבבינה, שה"ס ז' אותיות, מן א' עד ו' שה"ס קו ימין, נמשכו אל המשחתא שברקיע, והתחילו להחקק ולהצטייר, ונזרע אור הזה בתוך הרקיע, שהוא ז"א, תוך המשחתא שהוא המסך וקו המדה שבו, ואחר שהגיע האור שהוא קו ימין לתוך המשחתא, נמשך בו קו השמאל, וחזר שם האור להיות מים במים. ואח"כ התפשט הרקיע, שהוא קו האמצעי עצמו. מכח ב' הקוין שהאירו ונכללו בו. בציור אדם, צורה כראוי, דהיינו שנגלם ונקרש כל צרכו. שאז נגלמו גם ב' הקוין ימין ושמאל (כמ"ש ב"א אות ל"ד ובהסולם ע"ש).

לבתר

מאמר

תשנו) אִי תִימָא בְנוּקְבָא וכו': אִם תֹּאמַר, שֶׁנִּצְטִיירָה צוּרַת אָדָם בְּהִנּוּקְבָא שְׁלִמְטָה, דְהֵינּוּ הַמַּלְכוּת. אֵינּוּ כֵן, שֶׁהָרִי עוֹד לֹא הִיתָה הַמַּלְכוּת, כִּי אַח"כ, כְּשִׁיצָא צוּרַת אָדָם הַזֶּה, שְׁבִאוֹר מִים רְקִיעַ, שֶׁהוּא ז"א, יֵצֵא עִמּוֹ הַנּוּקְבָא, הָרִי שֶׁלֹּא נִצְטִייר צוּרַת אָדָם בֵּה. וְאִם כֵּן, בְּאִיזָה מְקוֹם נִצְטִייר וְנַחֲקָק זָרַע הַהוּא, שֶׁל אֹר מִים רְקִיעַ, לִהְיוֹת חֻקִּיקָה שֶׁל צוּרַת אָדָם.

תשנו) אֲלָא דָּא רְזָא וכו': וּמִשִּׁיב, אֲלָא זֶה סוּד עֲלִיּוֹן, אָדָם הִרְאִשׁוֹן, דְהֵינּוּ ז"א דְאֲצִילוּת, שֶׁה"ס אֹר מִים רְקִיעַ, נַחֲקָק וְנִצְטִייר בְּלִי נּוּקְבָא, אָדָם הַשְּׁנִי, דְהֵינּוּ אָדָם דְּבִרְיָאָה, מִן הַכַּח וְהַזָּרַע שֶׁל אָדָם הִרְאִשׁוֹן נַחֲקָק וְנִצְטִייר בְּתוֹךְ הַנּוּקְבָא, שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת דְאֲצִילוּת.

תשנח) אָדָם קְדַמְאָה גְלִיפּוּ וכו': חֲזוּחַר מְפֹרֵשׁ דְּבָרֵינוּ, אָדָם הִרְאִשׁוֹן, שֶׁהוּא ז"א, הַחֻקִּיקָה שֶׁל צִיּוֹר וְצוּרַת הַגּוּף, לֹא הִיתָה בְּנוּקְבָא, וְכִלִּי צִיּוֹר כָּלֵל הִיָּה, כְּלוּמַר שֶׁלֹּא נִגְלַם וְנִקְרַשׁ בְּעוֹדוֹ בְּבִינָה. (כְּנ"ל אוֹת תְּשׁוּנ"ה) עַד שִׁיְהִיָּה רְאוּי לְכַנּוּתוֹ צוּרָה. וְנִצְטִייר וְנַחֲקָק לְמַטָּה מְעֲלָמָא דְאֵתִי, דְהֵינּוּ לְמַטָּה מְבִינָה (דְּפִרְיָי דִּף קִס"ז ע"כ)

תרומה

תשנט) לכתר דאתקשטת נוקבא לגביה, ואתהדרו אנפין באנפין, האי דיוקנא דאדם, עאל בתיאובתא לגבי נוקבא, ותמן אנליף ואתציר פגוונא דיליה, ועליה פתיב ויולד בדמותו פצלמו וגו', האי אתציר גו נוקבא, מה דלא הוה ההוא קדמא, דאתציר הוה ההוא קדמא בגויה במדידו גו משחתא כמה דאתמר.

תשס) פגוונא דא לתמא. לתמא מה פתיב, ויהאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין, שריאת קוף לאולדא, במעהא, בחילא וסיועא דאדם לכתר דהא קבילת זיהמא מגו האי קוף. ועל דא לא פתיב הכא ויולד, אלא ידע ותהר ותלד, ונפק פסולת גו נוקבא.

תשסא) ותוסף ללדת את אחיו את הקל, ויבהאי נמי לא פתיב ויולד, ואע"ג דמסטרך דדכורא הוה. אבל מקטרגא תשש ותבר חיליה, דהא באת קוף * ע שריאו אתון לאולדא.

תשסב) כיון דאתבריר פסולת, שריאו אתון לאולדא מרזא ידאת ש"ת. תקונא דכר ונוקבא. באסתפמותא כחדא. וכדין פתיב ויולד בדמותו פצלמו ויקרא פ את שמו שת, ולא פתיב ותקרא. ויקרא איהו, ולא איהו קרא שמייה שת, תקונא דכר ונוקבא כחדא, דהו ז' באסתפמותא חדא.

מסורת זוהר
 1) (בראשית ה) ב"ב קצח צ"ד. 2) (שם ד) ב"ב קפח 7 מוסיף גו ההוא. 3) ובהא ול"ג נמי. 4) דא. 5) ת"ש. 6) ע באסכמותא. 7) ל"ג את שמו שת. 8) צ באסכמותא. 9) צ"ג.
 דרך אמת ע) התחילו האותיות להוליד מסוד אותיות למפרע לתקן העולם מפגימתו שנפגם ע"י קין בתחילה וע"ל פרשת בראשית דף נ"ו ע"א.

הסולם

מאמר
 תשנט) לכתר דאתקשטת נוקבא וכו': לאחר שנתקשטה הנוקבא, דהיינו שנבנתה ע"י או"א, וחזרו, ז"א והנוקבא פנים בפנים, אז צורת אדם הזו, שהוא ז"א בא בהשתוקקות אל הנוקבא, ושם בהנוקבא נחקק ונצטייר, אדם השני דבריאה, כצורה שלו. ועליו כתוב, ויולד כדמותו כצלמו וגו'. כי אדם הראשון שלמטה הוא כנגד ז"א, ואדם השני, דהיינו בנו שת הוא כנגד אדם השני של מעלה. זה נצטייר תוך הנוקבא, דהיינו בנוקבא דז"א, מה שלא היה, כן הראשון ההוא, שהוא ז"א, כי הראשון ההוא, נצטייר בעצמו במדידה שבתוך המשחתא, כמו שלמדנו. שה"ס המסד דחירק שבו עצמו כנ"ל. ולא בנוקבא.
 מאמר קין הבל שת אנוש מהללאל
 תשס) כגוונא דא לתתא וכו': כעין זה למטה. למטה מה כתוב, והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין הק', שרגלה נתלבשה בקליפות בטו"ה ורגליה יורדות (דפרי"י דף קס"ז ע"ב *). דף קס"ח ע"א.

קין הבל שת אנוש ומהללאל
 מות, (כנזכר לעיל אות תע"ה ואות תרי"ד) התחילה להוליד במעיה של חוה בכח ותמיכה של אדם לאחר כך שכבר קבלה זוהמא מן קוף הזה. כלומר תחילה בא נחש, שה"ס ק', על חוה והטיל בה זוהמא, ואח"כ בא אדם עליה. (כנ"ל בראשית א' אות תנ"ה ובהסולס) וע"כ לא כתוב כאן, ויולד, אלא והאדם ידע. ותהר ותלד, ויצא הפסולת בתוך הנקבה. חוה.
 תשסא) ותוסף ללדת את אחיו את הבל: וכוה ג"כ לא כתוב, ויולד, ואע"פ שהוא היה מצד הזכר, דהיינו מצד הימין, כנ"ל (ב"א אות תנ"ח בהסולס) כי המקטרג החליש ושבר כחו, משום שבאות ק' דקין, התחילו האותיות להוליד, כי קין והבל היו ב' חצאי נשמות, קין מצד אליה, והבל מצד מ"י (כמ"ש שם) ואותיות השם דקין יצאו ראשונה.
 תשסב) כיון דאתבריר פסולת וכו': כיון שנברה הפסולת בקין, התחילו האותיות להוליד

קנד) וההוא נהר, אפיק תרין בנין, כמה דאתמר. ומנה אתזנו. לבתר נפקין תרין בנין, וברתא אתזנת מבן, דא וי, ה הא בן האי מלכא דשלמא כלא דיליה, נ רזא דת"ת. ו לבתר אשתכח ה, דאתזנת מן וי. והא ע אוקמיה. אשתכח, ד" עקרא ושרשא ושליו דכלא. הה"ד פ) בחכמה יבנה בית. קנה) תנו, י שמות אשתכללו ונפקו מהאי פ וי"ד. י דהיא עשיראה דאתוון. וכלהו אעיל ז לון ק לההוא נהר קדישא, כד ר אתעברא. ועשרה שמהן ש כלהו סתימין בחד. וכלהו סתימין ת ב"י. א י ב כליל לון. י אפיק לון. ג הוא אב לכלא. אב לאבהן.

קנו) מניה ד נפקו ו"ד. רמז ה לעשרה בחשבון. אתוון וי"ד כליל לון ו וי"ד, שליו דכלא. ו"ד: דכר ונוקבא. דו קרינן לון, תרין. וע"ד אדם דו פרצופין אתברי, ואינון פרצופין דכר ונוקבא הוו, כגוונא דלעילא. ו"ד ז מעילא לתתא.

חלופי גרסאות

ל ברא וברתא ו"ה האי ברא מלכא דשלמא כלא דיליה והאי ה' ברתא אתזנת מן וי והא אוקמוה. מ ה"א. נ ל"ג רוא דת"ת. ס לבהר. ע אוקמוה. פ ל"ג יו"ד. ק בההוא. ר אתעברת. ש וכלהו. ת בייד א וי. ב דכליל. ג האי. ד מוסיף נפקו וביה תבין; וביה יתבין; ביה עשר תבין. ה לעשיראה. ו יו"ד. ז ל"ג מעילא לתתא; אינון ול"ג מעילא לתתא.

מסורת הזוהר

פ) (משלי כד) ב"א רמא צ"ו.

הסולם

רמזי ד' אותיות הוי"ה

נעשית מדרגה שלמטה מז"א. ואינה ניוזנית עוד מבינה אלא מז"א. ועל זה אומר. לבתר נפקין תרין בנין, וברתא אתזנת מבן, דהיינו שאינה ניוזנית עוד מבינה אלא מבן, שהוא ז"א. כי נתמעטה ובאה מתחת למדרגת ז"א.

קנה) תנו י' שמות וכו': למדנה עשרה שמות נשתכללו ויצאו מן י' הוו. ה"י שתיא אות עשירית באותיות אלפא ביתא. וכולם. ה"י הכניסה אותם לנהר הקדוש ההוא. שהיא בינה, כשנתעברה עמהם. וכל עשרה שמות סתומות בשם אחד העליון. וכולם סתומים ב"י. ה"י כוללת אותם. ה"י מוציאה אותם, היא אב לכל, אב, אל האכות, שהם חג"ת.

קנו) מניה נפקי ו"ד וכו': ממנה מן היוד יוצאות ו"ד, שהן המילוי שלה. רמז שהן בחשבון עשרה, כמו ה"י. האותיות יוד כוללות בתוכן ו"ד, שהן שלמות הכל. ו"ד הן דכר ונוקבא. שז"א הוא ו' והמלכות היא ד'. שהן זו"ן דחכמה. (כנ"ל אות קנ"ב). דו קוראים אותם, שפירושו שנים. וע"כ אדם דו פרצופים נברא. ואלו פרצופין היו זכר ונקבה כעין שלמעלה. ו"ד הם נקראים ממעלה למטה, שתחילתם הוא ו' שהוא ז"א. ואחוריו הד' שהיא המלכות. ד"ו הם נקראים ממטה למעלה. שהמלכות תחילה ואחריה ז"א. והכל דבר אחי. י"ג מדות הרחמים תליות בה ב"י. דהיינו

בקוץ

מאמר

בינה, כי זו"ן דחכמה נעשו לבינה. כנ"ל בדבור הסמוך, שכתוב בו, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, שזו ה' ראשונה דהוי"ה, כי ו"ד, דמילוי יו"ד, שה"ס זו"ן דחכמה. נצטיירו לה' שהיא צורת ד' על ו', שה"ס בינה. והיא אמא עלאה, דהיינו ישו"ת.

קנד) וחחוא נהר אפיק וכו': ונהר ההוא, שהוא בינה, הוציא ב' בנים, כמו שלמדנו שהם ז"א ומלכות. וממנה הם נזונים. ולאחר כך יוצאים ב' בנים, שהם ז"א ומלכות. והבת נזונית מן הבן, שהוא ו', בן הזה הוא מלך שהשלום כולו שלו, שהוא סוד תפארת, דהיינו ז"א, ואח"כ נמצאת ה' דהיינו הבת שהיא מלכות, שזונית מן הו'. וכבר העמדנו. נמצא, שהי' היא עיקר ושורש ושלמות הכל. זהו שכתוב, בחכמה יבנה בית.

פירוש. כי יש ב' מצבים במלכות, א' כנשאצלה מן הבינה בסוד ב' מאורות הגדולים שהיתה גדולה כמו ז"א, שז"א הלביש קו ימין דבינה, והמלכות קו שמאל דבינה. ואז היתה המלכות נזונית מן הבינה כמו ז"א. ולא היתה צריכה לקבל מז"א. ועל מצב הזה אומר, וחהוא נהר אפיק תרין בנין ומנה אתזנו. ששניהם ניוזנו מן הבינה. ואח"כ נתמעטה המלכות לבחינת נקודה תחת היסוד, וחזרה ועלתה לבינה ונבנתה מחדש בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע וגו'. ובאה למצב הב', שהיא (דפו"י דף י' ע"ב)

ד"ץ מתתא לעילא. וכלא חד מלה. י"ג מכילן תליין ביה, וע"ד יו"ד כליל ר"ד כמה דאתמר, והא אוקמוה.

קנז) ות"ח, י' שמהן ה' אינון, לקבל י' אתוון. ובספרא דרב המנונא סבא תמניא אינון, ותרין דרגין, לקבל תרין רקיעין. ומשתניין שמהן, עשרה, ותשעה, ותמניא, ושביעאה.

קנח) קדמאה י"ה, בגין ד" כליל ה'. וה' נפקא מן י'. בג"כ חכמה י"ה אקרי.

קנט) תניינא י' יהוה דאקרי אלהים. בגין דההוא נהר רחמי, ובגין דדינין מתערי מניה, כ' אתוון דרחמי ל' כתיב, ונקוד מ' אלהים. נ' ולא אלהים ס' דינא. קס) * תליתאה, אל. והוא ע' גדולה, פ' והוא אקרי האל הגדול. רביעאה, אלהים. דדינין ביה אתערן, והוא דינא תקיפא. חמישאה, ז' יהו"ה. כללא דכל שלימו דמהימנותא, ודא הוא רחמי בשלימו ק' ודא הוא תפארת. שתיתאה ושביעאה, צבאות אקרין.

חלופי גרסאות

ז' ל"ג אינון. ט' וה"א. י' יהו"ה. כ' מוסיף אלקים ונפקו אתוון; ג' נפקו אלקים אתוון; ל"ג אתוון דרחמי. ז' מוסיף כתיב רחמים. ט' בה' באלקים. נ' דינא דכתיב אדני הו"ה. ס' ל"ג דינא. ע' הגדול. פ' ודא. צ' יהודה. ק' ל"ג ודא הוא תפארת.

עשרה שמות

הסולם

מאמר

הוא ו"ד שהן צורת ה', זח' של הויה יוצאת מן היוד, כי היא אותן ו"ד דמילוי יוד שיצאה מן היוד שה"ט חכמה ונעשתה לבינוה, (כנ"ל אות קנ"ו) ונמצא שב' אותיות י"ה כלולות ביוד, שהיא חכמה, ומשום זה נקראת החכמה י"ה.

קנט) תניינא הויה דאקרי וכו': השם השני, הוא הו"ה הנקרא אלקים, דהיינו הו"ה בניקוד של אלקים. שהוא בינה. משום שהנהר ההוא, בינה, הוא רחמים, ומשום שדינים מתעוררים ממנה, מחמת עלית המלכות לבינה, ואינם מעצמה, ע"כ כתוב השם שלה, באותיות הרחמים שהן הויה, המנוקדות בניקוד של אלקים, דהיינו בחטף סגול ובחולם ובחירק. ולא כתוב באותיות אלקים, שהם דין.

קס) תליתאה, אל, והוא וכו': השם השלישי הוא אל, והוא גדולה, דהיינו חסד. והוא נקרא האל הגדול. השם הרביעי הוא אלקים, שבו דינים מתעוררים, והוא דין קשה. דהיינו ספירת הגבורה. השם החמישי הוא הו"ה, שהוא כלל כל השלמות של האמונה, וזה הוא רחמים בשלמות, וזה הוא ספירת תפארת. שם הששי והשביעי, שהם נצח והוד, נקראים צבאות.

תמינא

בקוץ העליון של ה' שהוא כתר, שבו י"ג תי"ד. ועל כן ה' כוללת ו"ד להראות על זרין שבתוכה, שמהם נעשו ישו"ת, שה"ט בינה שחזרה להיות חכמה, שמשם יוצאים כל המוחין, והן שלמות הכל, שז"ס שהמילוי ו"ד בגי' י' שחשובים כמוה. כמו שלמדנו וכבר העמידה.

קנז) ות"ח יוד שמהן וכו': ובוא וראה, עשרה שמות הם, כנגד י' אותיות. כלומר כנגד י' שהיא עשירית שבאותיות אלפא ביתא (כנ"ל אות קנ"ו) וע"כ כוללת עשר אותיות. ובספרו של רב המנונא סבא, אמר, שמונה שמות הם דהיינו מבינה ולמטה. ובי' מדרגות כתר וחכמה, הם כנגד ב' רקיעים, כלומר שנעלמים ואינם נקראים בשם. כי שם פירשו גילוי, שכל מה שלא נשיג לא נדעהו בשם. ומספר השמות משתנה, לעשרה, כשמתחילים לספור מן הכתר, ותשעה, כשמתחילים מן החכמה, ושמונה, כשמתחילים מבינה, ושבעה, כשמתחילים מחסד.

קנח) קדמאה י"ה בגין וכו': ומתחיל למנות מן החכמה. ואומר, שם הראשון, הוא י"ה שהוא חכמה, משום שהי' שהיא חכמה, כוללת בתוכה ה', דהיינו שהמילוי של יוד (דסו"י דף י' ע"ב *) דף י"א ע"א)

קסא תמינאה, א"ל חי. כד"א ז כי שם צוה יי את הברכה חיים וגו'. ודא צדיק, דכל חיים נפקין מתמן, ואקרי יהו"ה. כד"א ר ק יי צדיק יבחן. ודא היא ש ו' זעירא דשמא קדישא. בג"כ ת ו"ו ווין תרין.

קסב תשיעאה, אדנ"י. ודא מלכות קדישא, דדינין נפקין מתמן לעלמא. ודא הוא א כתר א בתראה, דכלהו שמהן. ושם אהי"ה, כללא וסתימא דקדמיתא. ג ודא הוא כתר א עלאה, רישא דכל רישין, שמיה סתים ולא אתגלייא, ואתמר. ובספרא דאגדתא, עשר שמהן כתיבן בגוונא אחרא ואנא לא תנינא הכי.

קסג רבי אבא פתח, ה עורי צפון ובאי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. עורי צפון, אלין עולות דנשחטות בצפון, בגין דאינון ד מחשבות בצפוני לבא, ובאתר דדינא. בגין דמחשבה אשתכח בליליא, בזמנא דדינא אשתכח. רוח צפון מנשבא בפלוגתא דליליא, כד מתערי אנשי, וכנור דדוד מנגן מאליו, ומחשבתן דבני נשא מתערי.

קסד ובאי תימן, אלין שלמים דנשחטין בדרום, בגין דאינון שלמא ה דכלא, שלמא דעלאי ו דתתאי. ואלין שלימו דסטרי עלמא. שלימו דכלא מסטרא דמהימנותא. ושלמים: בגין דאינון שלמא דכלא. בעלים אכלין ז מנייהו, ח ומתהניין מנייהו. דהא שלמא הוא ליה, ולכל עלמא, ט בדרגא חדא. חטאות

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

ז (תהלים קלג) לעיל אות קלג צ"ד. ק (שם יא) תולדות לו צ"ד. ר (שיר ד) חלק ג' קפג זהר חדש יג ט"א של"ד ט"ב שי"ז שכ"ט של"ט.

ר ה' הצדיק. ש יוד. ת וא"ו. א ל"ג כתר. ב ל"ג כתראה. ג והא אוקמה. ד מוסיף על מחשבות. ה בכלא. ו ובתתאי; ותתאי. ז מניה. ח ומתהניין. ט מוסיף כלא בדרגא.

עשרה שמות

הסולם

מאמר

צפון ובאי תימן הפיחי גני וגו'. עורי צפון, אלו הם העולות הנשחטות בצפון, משום שבאים על המחשבות שהם בצפוני הלב, ובמקום הדין, שצד צפון הוא שמאל ודין, שהוא משום שמחשבות נמצאות בלילה בזמן שנמצא דין. רוח צפון מנשב בחצות לילה, כשהאנשים מקיצים משנתן, וכנורו של דוד, שה"ס המלכות המנגנת להקב"ה (כלהן קע"ה: ד"י מנגן אז מאליו, ומחשבותיהם של בני אדם מתעוררות).

קסד ובאי תימן: אלו הם שלמים הנשחטים בדרום. שהוא צד החסד, ימין. משום שהם שלום של הכל, שלום של העליונים ותחתונים, שהקרבת השלמים ממשיכה שלום ושלמות. ושלמים הוא לשון שלום ושלמות. ואלו הם השלמות של רוחות העולם, שלמות של הכל מצד האמונה, שהיא המלכות. והשלמים משום שהם שלום הכל, הבעלים אוכלים מהם ונהנים מהם. כי שלום הוא לו, ולכל העולם במדרגה אחת. חטאות ואשמות נאכלים לכהנים בלבד

קסא תמינאה אל חי וכו': השם השמיני הוא אל חי, כש"א, כי שם צוה ה' את הברכה חיים וגו'. וזהו צדיק, דהיינו יפוד. שכל החיים יוצאים משם. ונקראה היתה, כש"א היתה צדיק יבחן. וזו היא ו' קטנה של השם הקדוש, שמשום זה ו"ו של שם הקדוש יש בה ב' ווין. שהו' הראשונה היא תפארת, והו' השניה היא יסוד.

קסב תשיעאה אדנ"י ודא וכו': השם התשיעי, הוא אדנ"י, וזה היא מלכות הקדושה, שהדינים יוצאים משם לעולם. וזה הוא הכתר האחרון, דהיינו ספירה אחרונה, של כל השמות. והשם אחיה הוא כלל והוא סתום, שבספירה הראשונה, שזה הוא כתר עליון, הראש של כל הראשים, שמו סתום ולא נתגלה. כי אחיה, פירושו, שאני עתיד להתגלות, ועתה, עוד אינני מגולה, ונתבאר. ובספר האגדה כתובים עשרה שמות באופן אחר. ואני לא למדתי כן.

קסג רבי אבא פתח וכו': רא"פ עורי

(דפו"י דף י"א ע"א)

ואשמות נאכלין לכהני, בגין דאינון זמינין לכפרא עלייהו, ולאעברא חובייהו. ומכל קרבני לא חביבין קמי קב"ה כמו שלמים, בגין דאשתכח שלמא בעלאי ותתאי.

קסה) ועילא מכלהו קטרת, דאיהו שלים מכלא, ולא אתיא לא על חטא, ולא על אשם, ולא על עון, אלא על שמחה. כד"א (ט) שמן וקטרת ישמח לב, והא אוקמוה. וע"ד, קטרת לא מתקרב אלא בזמנא דשמן מתקרב, הה"ד (ח) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהטיבו את הנרות יקטירנה. וכתבי, (א) ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. בגין דאשתכחו שמן וקטרת כחדא. ת"ח, שלמים בכלא הוא שלמא. כ וקטטה ז וקטרוגא לא אתער בעלמא, אבל קטרת, ח קשיר קשירו דמהימנותא.

קסו) ר' אלעזר אמר, כלהו עשרה שמהן כתיבי, נ ואנן תנינן. קדמאה, אהיה, דא סתימא עלאה, כמאן דאמר אנא מאן דאנא, ולא אתיידע מאן הוא. ס לבתר אשר אהיה, ע אנא דזמין לאתגליא, פ באינון ז כתרין, ק דהא בקדמיתא סתים, ולבתר שרי לאתגליא, עד דמטי לגלויא ר דשמא קדישא.

קסז) וכך כתיב במשה, אהיה בקדמיתא, סתימו דכלא, אנא הוא מאן דאנא. לבתר אשר אהיה, אנא זמין לאתגליא. לבתר אהיה בתראה, ודא כד אימא מתעברא, ועדיין הוא סתים. אימתי אתגליא. בזמנא דכתיב (ב) לך ואספת

מסורת הזהר

חלופי גרסאות

(ש) (משלי כז) לעיל אות קד צ"ב. (ת) (שמות ל) ויהי קל צ"ה זהר חדש סח ט"א שניד. (א) (שמות ל) ויקהל קנו צ"ב. (ב) (שמות ג) ויצא קיא צ"ב. י חשיבי. כ ל"ג וקטטה. ל ל"ג וקטרוגא. מ ל"ג קשיר. נ ואינון. ס ל"ג לבתר. ע ל"ג אנא. פ לאינון; מוסיף דזמין לאינון; עד דמטי לאינון. ז מוסיף כתרין אחרנין. ק והא. ר דשלימו.

מאמר

הסולם

עשרה שמות

קושרת קשירת האמונה. שממשכת מוחין למלכות הנקראת אמונה.

קסו) ר' אלעזר אמר וכו': רא"א, כל עשרת השמות כתובים בתורה, ואנו למדנה, אשר שם הראשון הוא אהיה הוא סתום העליון, כמי שאמר אני מי שאני, ולא נודע מי הוא. והיא פתר. ואחר כך כתוב, אשר אהיה, שהוא חכמה, שפירושו, שאני עתיד להתגלות באלו כתרים האחרים, כי בתחלה הוא סתום, דהיינו בכתר, ואח"כ מתחיל להתגלות, דהיינו בחכמה ובבינה, עד שמגיע לגילוי השם הקדוש, בתפארת.

קסז) וכך פתיב במשה וכו': וכך כתוב במשה, אהיה תחילה, שהוא סתום מכל. דהיינו כתר, שפירושו אני הוא מי שאני. אחר כך אשר אהיה, שהוא חכמה, שפירושו אני עתיד להתגלות. אח"כ אהיה האחרון, דהיינו אהיה

בלבד, ולא לבעלים, משום שהכהנים עומדים לכפר עליהם ולהעביר חטאם. ומכל הקרבנות לא חביבים להקב"ה כמו השלמים, משום שעושים שלום בעליונים ותחתונים.

קסה) ועילא מכלהו קטורת וכו': זלמעלה מכל הקרבנות הוא קטרת. שהיא שלמה לגמרי, ואינה באה לא על חטא ולא על אשם ולא על עון, אלא על שמחה. כמש"א, שמן וקטרת ישמח לב. וכבר העמדנו. וע"כ קטרת אינה נקרבת אלא בזמן ששמן נקרב, ז"ש, והקטיר עליו קטרת סמים בבקר בבקר בהטיבו את הנרות יקטירנה. וכתוב, ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. כדי שימצאו שמן וקטרת יחד. כי שמן רומז על חכמה וקטרת על בינה, וחוב"ב הם תמיד ביחד. בוא וראה, שלמים עושה שלום בכל, ומחלוקת וקטרוג אינם מתעוררים בעולם. אבל קטרת (דפו"י דף י"א ע"א)

את זקני ישראל ואמרת אליהם יי' אלהי אבותיכם וגו', דא שלימו דכלא, והכא הוא גלויא וקשורא דשמא קדישא.

קסח) בגי'כ, קדמאה דכלא, אהיה. תניינא, יה. בגין דחכמה אפיק ה', וסתים ביה, ולא אתפרשא לעלמין מניה. והא אוקמוה דכתיב, a) ונהר יוצא מעדן כהאי גוונא. ש ז.

קסט) ת והכי אוליפנא מאבא, א י' כמה דאתמר. לבתר י"ה, דלא ב מתפרשן לעלמין, י' אפיק ג ה', כהאי גוונא ה הרי י'. וההוא נהר ד דנפיק מניה.

קע) ואתמשך מניה ולתתא, תרין בנין דנפקין מנייהו. מסטרא דאבא ה י', נפיק בן, דהא אחיד ו ביה ביי', ואחיד בההוא נהר. ומסטרא דאימא נפקת בת, דאיהו נהר תתאה, והאי בן אתמשך לבתר ונפיק מנייהו, * והוא ו', ודא ירית לאבא ולאימא, ואתקשר ביה מהימנותא דכלא. ומניה אתזנת ברתא, ז מההוא ירותא דאיהו ירית.

חלופי גרסאות

מסורת הזוהר

ש ה"א ו"ו. ת ואוליפנא ול"ג הכי. א יוד. ב אתפרשן. ג לה. ד אנפיק. ה יוד. ו בה ביהו. ז ומההוא.

א) (בראשית ב) לעיל אות קנג צ"ע.

הסולם

עשרה שמות

מאמר

הבינה, בסוד ו"ד דמילוי יוד, (כנ"ל אות קנ"ח) שה"ס או"א עלאין שאינם נפרדים זה מזה לעולם. ואח"כ י' הוציאה ה' באפן הזה, ה' שיש רושם י' בקרן זוית ה'ה', הרי יש כאן י' שהוא ישראל סבא, ואותו נהר היוצא ממנו שהוא תבונה, שהיא עצמות ה' המתפשטת מן ה' שבקרן זוית שלה. והסוד ה' ראשונה שבשם הוי"ה.

קע) ואתמשך מניה ולתתא וכו': ונמשך ממנו ולמטה, דהיינו מן ה' הנ"ל שהם ישויות, שני בנים היוצאים מהם, מצד אבא ותואה, שהוא י' שבקרן זוית ה'ה', יוצא בן, שהוא ז"א, שהוא נאחו בהי', שהוא יש"ט, הנקרא אבא, ונאחו בנהר ההוא, דהיינו בתבונה, הנקראת אמא, שהיא עצמות ה' המתפשטת מן ה' ומצד אמא, ושהיא עצמות ה' היוצאת בת, שהוא מלכות, שהיא נהר התחתון. והבן הזה, שהוא ז"א, נמשך אח"כ ויצא מהם, מישי"ס ותבונה, והוא ו' דהויה, והוא יורש את אבא ואמא, שהם ישויות, כלומר שמקבל מוחין שלהם, אע"פ שאינם שלו מבחינת עצמו, אלא שירש אותם. (כנ"ל בראשית א' דף ד' ד"ה וכבר) ונקשרה בו האמונה של הכל, שהיא מלכות, וממנו גיוזנית הבת, מאותה ירושה שהוא ירש, מישויות, דהיינו שמאיר לה מאותם המוחין.

ועל

איהו שלחני אליכם. שהוא בינה. וזהו כשאמא מתעברת עם זו"ג, ועוד השם שתום. מתי מתגלה השם. הוא בזמן שכתוב, לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם, חויה אלקי אבותיכם וגו', השם הזה הוא שלמות הכל, וכאן הוא הגילוי והיחוד של השם הקדוש. והוא תפארת.

קסח) בגי'כ קדמאה דכלא וכו': משום זה השם הראשון של הכל, הוא אהיה. שהוא כתר. השני י', שהוא חכמה. משום שהחכמה שהיא י', הוציאה ה' שהיא בינה, (כנ"ל אות קנ"ח) והיא סתומה בו ואינה נפרדת ממנו, מן ה' לעולם. שה"ס בינה הנכללת בחכמה, והם מכונים או"א עלאין. וע"כ נקראת החכמה בשם י'. וכבר העמדינו שכתוב, ונהר יוצא מעדן. שפירושו, שהבינה הנקראת נהר יוצאת מעדן שהוא חכמה, שבינה זו ה"ס ישראל סבא, ותבונה, דהיינו חו"ב תתאין, והם כאפן הזה ז', כלומר שהקרן זוית שבימין האות ה' היא סוד י' שהיא חכמה הנקראת אבא תתאה, והנק' ישראל סבא, אשר אות ה', שהיא בינה הנקראת אמא תתאה, והנקראת תבונה, מתפשטת ממנו.

קסט) והכי אוליפנא מאבא וכו': וכך למדתי מאבי, י' היא כמו שאמרנו, שהיא חכמה. ואח"כ י'ה', שהחכמה הוציאה בתוכה (דפו"י דף י"א ע"ב * דף י"א ע"ב)

קעא ועל דא ן בעי למכתב שמא קדישא, י' בקדמיתא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד באמצעיתא, וקוצא חד לתתא, והא אתמר. לבתר יה, דלא מתפרשן דא מן דא לעלמין, כגוונא דא ן זה. בגין דישתכחו תרווייהו בשלימו דכלא, אב ואם בן ובת. כגוונא דא ן י'יה. הרי לך כל שלימו דמהימנותא.

קעב לבתר אתפשט מהימנותא, ונפקין תרין בנין מכללא ן חד, בארחייהו. בן נפיק מתרווייהו, והוא ו' דשמא קדישא. בת נפקת מסטרא דאימא, והיא ה' בתראה דשמא קדישא. ולא אשתלימת אלא עם ו', בגין דמניה אתזנת, ועל דא בעי למכתב ו', ולבתי ן ה', כגוונא דא ן ה, הרי ו' והוא אתפשטותא דנפיק מניה, כגוונא דההוא נהר דנפיק מן י', בגין דמניה אתזנת. ן ו' הרי בן דנפיק מניה לתתא.

קעג והא מלין אלין אוקים לון אבא, והא אתמרו. ואנא כד מטינא למלין אלין, אימא לון, בגין דפקדונא דאבא הכי. והכי בעי ב"נ לאזדהרא בשמא

חלופי גרסאות

ח מאן דבעי. ס ל"ג ה. י ו"ה. כ דא. ל וא"ו ה"א. מ ו"ה; ו"ה. נ והרי.

מאמר

הסולם

סוד כתיבת שם הוי"ה

קעא ועל דא בעי וכו': ועל כן צריכים לכתוב את השם הקדוש, ה' בתחילה, וצריכים לכתוב קוץ אחד למעלה, מעל ה' וקוץ אחד באמצע ה', וקוץ אחד למטה בתחתית ה'. שה"ס כח"ב המרומזים ב'י'. וכבר למדנו (לעיל אות קמ"ז). אח"כ צריך לכתוב י'ה, שאינם בפרדים זה מזה לעולם, כאפן זה. ז' דהיינו שתחילה יכתוב ה' שבקרון זוית, ואח"כ ימשוך ממנה ב' קוין, אחד למעלה על הגג, ואחד למטה לרגל ימנית, וקו קטוע ברגל השמאלית. כדי שימצאו שניהם בכל השלמות, אב ואם, הכלולים ביוד, שהם או"א עלאין. ואח"כ הוציאה ה' מתוכה את המילוי ו"ד ונעשית ממנה אות ה' בציור ז' שהם בן ובת, של ה' כי ו"ד דמילוי יוד ה"ס ז"א ומלכות הכלולים בחכמה (כ"ל אות קו"ו) הוקראים בן ובת. כעין זה צריכים לכתוב י"ה. הרי לך כל השלמות של האמונה. שהיא בינה.

קעב לבתר אתפשט וכו': לאח"כ

נתפשטה האמונה, שהיא הבינה, ויוצאים ממנה ב' בנים מכלל אחד, ומתחלקים לדרכיהם. הבן, שהוא ז"א, יוצא משניהם, מיסודות, והוא ה' של השם הקדוש הויה. הבת, שהיא המלכות, יוצאת מצד אמא, דהיינו תבונה. והיא ה' אחרונה של שם הקדוש הוי"ה, ואינה

(דפו"י דף י"א ע"ב)

קעג והא מלין אלין וכו': והרי דברים אלו העמידם לי אבי, ונאמרו. ואני, כשמגיע אני לדברים אלו, אני אומר אותם כך, משום שכן הוא פקדון של אבי. כלומר שכן נמסרו לי. וכך צריך האדם להזהר בשם הקדוש. שיכתוב השם הקדוש באפן זה. וזה הוא כראוי. ואם לא באפן זה, לא נקרא שם קדוש. ונקרא פגום. ומי שפוגם את השם הקדוש טוב לו שלא נברא.

תליתאה

הם ישסו"ת והיא בינה דכללות דאצילות
דנקראת ס"ג, ועיין נהר שלום בביאור ענין
כוונות הברכות (מ"ק).

ד"ה ואז ירדה עד החסד דז"א וכו'.
מלשון זה משמע שגם בבחינת
המים צריך לכוין שתדד עד החסד כמו
בחינת האור, ועיין בסידור רבינו הרש"ש
זיע"א. ואפשר שהטעם לפי שבשער
היחודים לא חבר לשון זה. ולפקד"ן לתת
טעם ומסתפינא למימר ודו"ק.

ד"ה גם טעם אחר יש כי הנה בחינת אור
וכו'. עיין בסידור רבינו הרש"ש
זיע"א שכלל אותם בטעם אחד ודו"ק.

דף ע"א ע"ג

ד"ה כי כל בחינת אותיות דאלפי"ן שהם
מבינה ולמטה וכו'. עיין מקום בינה
[דף צ' ע"ב], ועיין מה שכתבתי במערכת
האל"ף אות ד' וס'.

ד"ה ושיעורו הוא רביעית וכו'. אפשר
שזה כמו טעם אחר, ועיין בספר
הכוונות בדרוש פסח ועיין בהגהותינו שם
(מ"ק).

ד"ה מוח בשר דם. צמח, ר"ת מ"ו וס"ת
רמ"ח, ע"כ. אפשר שכוונתו שרמ"ח
אברים שכולד שורשם מע"ב שמילוי מ"ו
(מ"ק).

ד"ה והנה נודע שה"ח [מתפשטין] כז"א
וכו'. לדוגמא בעלמא נקטי לפי
שכאן רז"ל מיירי באימא, ועיין שער
היחודים שם.

דף ע"א ע"ד

ד"ה ואם תמנה גם כללות ההוד וכו'.
אפשר שמייחס ההוד דוקא ליסוד הוא
כמש"ל בשער הנסירה פרק ז' בסוד הקרנים
שהנצח נשלם בחזה והוד דוקא מתפשט ליסוד
(מ"ק).

בהקדמתו הרחבה (דף קי"א ע"ב) [בנד"מ
דף ט' ע"ג] שהחכמה היא הנתקנת תחילה
והיא בחינת אור, ודו"ק כי קצרת.

ד"ה ומאותם ד' יודי"ן וכו'. מכאן
משמע שצריך לכוין בטיפה קודם,
ולכן סידר רבינו הרש"ש זיע"א ביחוד
שד"י שיכוין בטיפה קודם, ולא כמ"ש
בשער היחודים שיכוין ביסוד קודם, ודו"ק
וא"ש את"מ.

ד"ה ומשם נמשכין אל ז' קצות דאבא
וכו'. עיין תורת חכם דף (פ"ב)
[ס"ב] ע"א הטעם למה לא הזכיר או"א
עילאין.

ד"ה אמנם [צריך] שבה בעצמה יהיו
בחינת כח התלבשות בזה הכלי
הנקרא מים וכו'. עיין שער היחודים שכתב
רז"ל: לתת כח בטיפה הזאת שתיעשה
אח"כ מים רקיע וכו', והיא היא. [נ"א
מ"ק: ד"ה אמנם צריך שבה בעצמה וכו'.
לפק"ד ר"ל שבטיפה בעצמה צריך שיהיה
בה כח בבחינת המים והרקיע לפי שבחינת
המים והרקיע הכל בבחינת זכר ולכן צריך
שיהיה ב' בחינות הנזכרות בטיפה עצמה. א"נ,
שהכוונה שבטיפה עצמה יהיה בחינה הא'
שע"י אפשר להתלבש בזה הכלי הנקרא מים
ורקיע שבלא כח זה אי אפשר להתלבש שהוא
בחינת הזכר ר"ל שהמים והרקיע בחינת הזכר
ומוכרח להתלבש בה הטיפה. ומסוף הלשון
משמע כפירוש הראשון].

ד"ה אמנם נעשה לה לבוש דק וכו'. ר"ל
שהלבוש הזה גם הוא בחינת ד' יודין
כמו עיקר הטיפה, ונמצא הטיפה כלולה מח'
יודין, ד' עיקר וד' לבוש (מ"ק).

דף ע"א ע"ב

ד"ה והנה הז"ת דאו"א הם בחינת שם
ס"ג וכו'. ר"ל שידוע שהז"ת דאו"א

שער ט"ל שער מדומ"ן פ"ד

קושייתו שזכה ליחידה מא"א אם לא שר"ל בגם מא"א יולאים נשמות של בני אדם אלא שאינם נשלמים ונגמרים כ"א ע"י זוג ז"ון כדמקיים: ועין בדרוש ד' נשיקין. הוא צפ"ט דלקמן: כי ל"ע. פי' דהכא כתב שמוזוג א' דנשיקין יולאים נשמות מלאכים העליונים וצפ"ט דלקמן כתב שמשם ילאו נשמת ילחק וחצקוק שהם נשמות בני אדם וכיא קושיית מהרש"ו שם צהגה יעו"ש:

ובזה נתרלה שאלה הנ"ל. פי' כי הואיל ואין הנשמות נגמרים ע"י זוג ז"ון א"כ לא מקרו השתא שהם גבוהים מז"ון אלא פחותין מז"ון. וגם קושיא שניה שהקשה ואפי' נפש ורוח מז"ון דאל"י לא היה להם ליקח מתורלת כי מאחר שהם מוזוג א"א והם אחים לז"ון א"כ כי הכי דז"ון הם נז"ר גם הם זוכים ליקח נז"ר היוולאים מוזוג דז"ון: והענין עם הנ"ל שהרי נשמות המלאכים אינה צאים רק מוזוג עליון רוחני הנקרא נשיקין וכו'. אעפ"י שהמלאכים נבראו מוזוג דנשיקין ונשמות בני אדם הם מוזוג התחתון הגופני מ"מ המלאכים הם מהנשיקין דחילוניות הכלים ונשמות בני אדם מוזוג התחתון דפנימיות הכלים כמ"ש מהרש"ו ז"ל צפ"ט דלקמן יטו"ש. וצווג הכלים הפנימיים לנורך הנשמות אז יזווגו גם כלים החילונים דנשיקין כמ"ש צפ"י דש"מ שכהב ואל חטעה שהכלים הפנימיים מזווגין לצדם כי זה לא יתכן וכו' יעו"ש. ומשו"ב נשמות בני אדם הם גבוהים מאד מהמלאכים שבאותו פרלוף כמ"ש בדברינו צפ"א ד"ה ודע וכו' יעו"ש. ואע"ג שגם מוזוג הג' שהוא זוג דחיות העולמות הוא צחי חילוניות ועכ"ז הוא נכלל בחשבון היו"ד זוגים שיוולאים מהם נשמות. אולם נשמות הם ישנים ולא חדשים כמבואר צפ"א דשט"ו יעו"ש:

אמנם נשמת בני אדם הם צאים מוזוג התחתון הגופני. הכוונה על נשמות בני"א הצאים מהנשיקין שהם חוזרים ויוולאים מוזוג התחתון ג"כ ואין כוונתו על צחי הנשמות שאינם יולאים הנשיקין דאותן הנשמות בל"ה הם יולאים מוזוג התחתון וכן נראה ממ"ש צקמון:

אבל נשמת בני אדם לא הספיק זוג עליון רוחני להוליאם ולריך ללאת ע"י זוג תחתון גופני וטעם שלא הספיק זוג עליון רוחני להשלימם נלע"ד כי נשמות בני אדם הצאים מהנשיקין הנה הם אינם צאים כ"א מהנשיקין הנעשים בזמן הזוג נמש ונמלא כי צ' הזוגים עליון והתחתון הם נעשים ביחד ולכן לא הספיק זוג העליון לבדו להוליאם יען כי היה מלורף עמו זוג תחתון ג"כ ולכן הם לריכים ללאת גם מוזוג התחתון כי שניהם הם זוג א' וכמבואר צש"כפ דכ"ו ע"ג שכתב והנשיקין שצטת הזוג עלמו הם להצר יחד זוג רוחני וגופני עכ"ל משא"כ המלאכים היוולאים מוזוג הא' דנשיקין של קודם זוג התחתון שהוא לבדו קאי ועומד נשו"ב לא הולרכו לזוג התחתון כלל. וצוה יבוא בדקדוק לשון רז"ל שכתב לעיל נשמות המלאכים הצאים נצחי" זוג הנשיקין לפי שהוא זוג גמור וכו' דמאי דקרי ליה זוג גמור היינו טעמא לפי שאין נשוחף עמו זוג תחתון כלל. אלא דק"ק יבא איכא נשמות בני"א הצאים מהנשיקין הראשונים דעיבור א': והוצרכו להתלבש בגוף ולהתתקן ע"י מלות ומע"ט שבושה הגוף בעלמנו. כי אע"פ שהנשמה אינה לריכה תיקון כלל כמבואר צקפ"א דשכ"ו ז"ל ואמנה ידעת ג"כ כי כל הנלות אינם אלא לנרף ולצרר הללם והחומר אך הלוכה א"ל תיקון כלל ולא הולרכה להתלבש בללם וחומר רק להנשיך בהם אור

לחקנם כי זהו טעם ירידת הנשמה צעו"כז לתקן ולצרר דוגמת גלות השכינה לצרר נילולין שנפלו יעו"ש הרי שכתב להדיא שאין הנשמה לריכה תיקון כלל וא"כ היכי כתב הכא והולרכו להתלבש בגוף ולהתתקן וכו' דמשמע שעדין הם חקרים תיקון. הענין הוא כי כאשר יולאת הנשמה מוזוג התחתון היא יולאה שלימה גם צצחי" הללם הנקרא חלוקה דרצנן וגם צצחי" הכלים שהוא הגוף כדמיון הז"ון נמש שגם ז"ון ילאו מוזוג התחתון כמש"ל ואפי"ה הם ילאו באורות וללמים וכלים הנעשים מאנ"ך דז"נו וכמבואר צרפ"א דשכ"ו ז"ל והנה עד"ז הוא צאדם התחתון הכולל כל עולמות אצ"ע ויש לו ה' לורות (שהם הנשמות) וה' ללמים וה' כלים דאל"י וכנגדם צצריאה וכנגדם צצירה וכנגדם צעשיה וכו' יעו"ש וא"כ אין הנשמה לריכה להתלבש בחומר עו"כז כלל. אמנם כי כאשר נולד אד"הר נכללו בו כל הנשמות וכל הללמים וכל הכלים דצחי עולם וכשאל מע"ד גרם להפיל ע"י החטא שהוא כל הללמים והכלים של הנשמות שבו צקלי" כמבואר צקפ"ד וצפ"ה דשנ"ט יעו"ש ולא נשאר בו רק צחי" הנשמות של צחי עולם והיו כולם ערוונים מצלי לבוש וכאשר פירש אח"כ מאשתו ק"ל שנים והיה מוליא שז"ל אז גרם להפיל צקלי" גם צחי" הנשמות שנשאר מלובשים בו כמבואר צש"כפ שנות וע"י בדברינו צפ"ה דש"ן ד"ה כך אלו הגופים וכו' מש"ש. וכדוגמא מ"ש צאד"הר בין צאכילת ע"כד ובין צאותן הק"ל שנים כמו כן היה כנגדו צחוב הכוללת פרלופי הנשים צקוד לא תהונה חליך רעה ונגע לא יקרב צאחליך. וע"י התפלות מתצררים הנשמות מן הקלי' ונתקנים בעולמות העליונים ואח"כ בזמן הזוג דאצ ואם מצררים נקלת מן הללם ומן הכלים של אותה הנשמה ומוליאם אותם מהקלי' ונעשים מלבוש לצחי הנשמה של הולד כמ"ש בדברינו צפ"א דשכ"ו צד"ה והנה וכו' וצד"ה וכפי וכו' יעו"ש. ולכן אע"פ שהנשמות צעת צואם לעו"כז אינם לריכים תיקון שכבר ילאו מן הקלי' ונתצרו מ"מ היא לריכה למלבוש כי א"א לה להיות ערוונה מצלי לבוש ועדין צערך המלבוש החקר מנונה נקראת בלתי מחוקקת ועל צחי" הללמים והכלים הנקרים מנונה הוא מאי דקאמר רז"ל הכא להתתקן ע"י מלות ומע"ט שבושה הגוף וכו' כי זהו שלימית תיקון המלבוש שלה. ואמנם אם לא היה אד"הר חוטא ולא היה נטרד מנהגן אז לא היו הנשמות לריכים להתלבש בגוף החומר של עו"כז כי לא היו לריכים לשום תיקון רק היו מתלבשין בגוף מג"ע הארץ שהוא מנוצח העשיה כמבואר צרפ"א דשכ"ו כדי שע"כ יוכלו לצרר הרפ"ח שצעולה העשיה ולא היו מתים כלל: וזה שארז"ל אין לך דיבור ודיבור וכו'. הוא צחגיגה די"ד ע"א. והכוונה על זוג דנשיקין וכמבואר צקפ"ד דשט"ז ולקמן פי"ד וצש"כפ דכ"ו ע"ד יעו"ש: אע"פ ששניהם יולאים מצ' צחי" זוגים עליון והתחתון דא"א. פי' שהמלאכים הם יולאים מוזוג העליון ובני"א יולאים מוזוג התחתון דא"א כי מריש פרקין עד הכא עדין לא אשמעינן רז"ל שיש נשמות בני"א שיוולאים מוזוג דנשיקין רק אח"כ צקמון אמר ודע כי יש נשמות מצ"א שצאים מנצחי" זוג נשיקין ג"כ וכו':

עכ"ז יש זוג תחתון שהוא גדול מוזוג דנשיקין. פירוש הוא גדול אפי' מוזוג דנשיקין השניים דעיבור צ' שאותן הנשיקין הם גדולים מכל שאר הנשיקין כולם כמ"ש צקמון: ובן דע שהנשיקין השניים שיש בכל זוג זוג תחתון הוא יותר גדול מהנשיקין שיש טרם הזוג

הנ"ל. פי כל זווג וזווג מנייה וזיה נשיקין כזי הם מטילין מנשיקין האי שבחוחו זווג עלמו (שפ"ה):
 יוחר גדולים מכל שאר הנשיקין כולם. דקדק לומר מכל שאר כדי לאפוקי נשיקין כזי דעיבור זי כנזכר בקמוך וכמבואר בקדר מעלתם זה מזה: הם גדולים יוחר מכל המלאכים. היולאים ג"כ מהנשיקין כדוגמתם חבל מ"מ חיים גדולים מנשמות של זווג התחתון דעיבור זי: בי ג' זוגים התחתונים כולם הם נשמות כז"א שהיו תחלה מזווג נשיקין וכו'. תימה וכה ג' זוגים התחתונים לא היו תחלה מזווג נשיקין אלא כל מליחותם הוא מזווג התחתון בלבד שאל"כ היכי הוו יו"ד זוגים. לכן נלע"ד שהשיטה מחולפת ולשון זה הוא שייך לעיל וכז"ל מי הם כחי המלאכים ומי הם כחינת נשמות בני אדם [שהיו תחלה מזווג נשיקין והולכרו לחזור גם בזווג התחתון כנ"ל] כי ג' זוגים התחתונים כולם הם נשמות כז"א וכו': ד' נשיקין האי דעיבור אי וכו' ו' נשיקין אי דמוחין. ע"י להרב שפ"א שכתב כי ודאי עיבור זי דמוחין הוא גדול מעיבור אי וא"כ אמאי נשיקין האי דעיבור אי הם קדר ד' ונשיקין האי דמוחין שהם עיבור זי הם קדר ששי ומסיק כז"ע: ובעד"ז יש בזווג ז"א ורחל. פי בזמן שנזדווגו להאילול את פרלוף שלמטה מהם. וכן הפי בכולי מ"ש רז"ל אח"כ. דהשתח נוחא מאי דקאמר וכעד"ז יש בזווג ז"א ורחל וכו' דהא איכא זהו בז"ון גם זווג דעיבור אי וגם נשיקין דעיבור אי דוגמת מה שהיה בא"וח דהא ז"ון בערך א"וח למה שלמטה מהם. חבל אם כוונת רז"ל על אחר שהאילולו הז"ון לפרלוף שלמטה מהם א"כ היכי קתני וכעד"ז וכו' והא אסרי אל"י הפרלוף שלמטה מז"ון אין עוד זווג לז"ון לזורך עיבור אי של פרלוף התחתון מהם כלל שהרי גם אחרי אל"י הז"ון עלמם לא נזדווגו א"וח עוד לזורך עיבור אי דז"א כמ"ש הריפ"ש ז"ל בפרקין בקד"ה ואמנם לריך שתדע וכו' יעו"ש. וא"כ גם ז"ון שהם בערך א"וח למה שלמטה מהם אין להם לא עיבור אי ולא נשיקין שלו. אמנם הם מזדווגין להמשיך מוחין דעיבור זי לפרלוף שלמטה כדי שיוכל להזדווג ולהוליד נשמות בני אדם כז"ו בקפ"י דלקמן יעו"ש שנזווג זה יולאין זי עופין כנזכר לעיל: ואח"כ ירדו למטה ע"י הפגם. היינו ע"י פגם חד"כר כמבואר בק"הל פי כי תלך דקט"ז קע"ז וכ"כ בש"הג סוף הקדמה ז' בענין נפש דוד הע"ה כי נפשו היתה גבוהה עד מאד וע"י חטא חד"כר ירדה לעמקי הקלי' ולכן כאשר נולד פעם אי לא התחיל תקונו אלא מבחי' עשיה הנקראת נפש יעו"ש. או ירדו למטה ע"י הפגם של קין כמ"ש בש"הג הקדמה ל"ח דנ"ב קע"ב וז"ל וא"ל מורי ז"ל כי בחטאו של קין ירדה נפשי עד העקב ואצח מורי ז"ל כשהוליד אותי העלה אותי עד מקום הטבור ואני לריך עתה לתקנה ולהעלותה עד מקומה לגמרי יעו"ש: ויש נוי ששרשם בתחלה אינו אלא מוחו מקום אשר ילאו משם לעו"הז. כלו שטיקר שרשם הוא מלמטה וכמ"ש אח"כ בקמוך ומשם ילאו וצאו לעו"הז. וקשה והא לעיל אמר שירדו ע"י הפגם וא"כ איך יתכן שממקום שרשם שלמטה הם יולאים וצאים לעו"הז דא"כ נמלא שלא ירדו ע"י הפגם. וי"ל כי צודאי שכל הנשמות דכל די עולמות אבי"ע הם נכללו באד"כר כמבואר בש"הג הקדמה י"א ול"ב וגם כל הנשמות דקי' אגד"ה וגם כחי הנשמות דג' זוגים התחתונים שצכל פרלוף ופרלוף מפרטי אבי"ע הנזי כולם נכללו באד"כר וע"י חטאי נפגמו כולם

וכאשר נחזררים ועולים מהקלי' ע"י התפלות והמלות של ישראל כמבואר בש"הג הקדמה י"ג לפעמים ההזרר הנשמה הדיא צירור גימור כפי ערך התפלה והמלה הדיא ועולה עד מקום מהלכה האי קודם חטא אד"כר ומשם היא נולדת עכשיו ועל נשמה זו אומר רז"ל ויש נוי וכו' ולפעמים אינה יכולה לעלות עד מקום מהלכה האי ונולדת ממקום שהגיעה עד שם כמו נפש מברח"ו ז"ל ולפי שעל הרוב אין יכולין הנשמות להתזרר ולהעלות למקום עליון לכן הם נולדים מלמטה ויש בהם זי חילוקים הנז"ל. וא"ת מי שטיקר נשמתו קודם חטא אד"כר היא מלמטה א"כ אמאי הולכה לצוא צעו"הז אחרי צירורה ע"י התפלות וי"ל שהולכה לצוא כדי לתקן הכלים והמלבושים שלה כמ"ש"ל בד"ה והולכרו וכו': שהרי הנשמה שרשה בא"י ואח"כ ע"י הפגם ירדה למטה וכו'. לאו דווקא נשמה כי כחי הנשמות דאל"י לא ירדו למטה אלא הם פרחו למעלה כמבואר בש"הג הקדמה ל"ב ועי"ע שם בדק"ב קע"א. אלא ר"ל נפש דאל"י: ויובל"ל עד שם ולא ילטרך להתגלגל. כי הנר"ן הם מתגלגלין כנוה פעמים עד שיזכו לעלות אל מקום שרשם אשר משם חולצו קודם חטא אד"כר כמבואר בש"הג הקדמה כ"ב דכ"א ע"ב ומאחר שהוא זכה לתקנה ולהעלותה למקום מהלכה לא ילטרך עוד להתגלגל: שאז הוא זווג יעקב ורחל שהיא נקבה בעיקרית כוודע. וטעם שלריך להיות דווקא בזמן זווג יעקב ורחל הוא כמ"ש רז"ל לפי שרחל היא נקבה בעיקרית הנקראת עקרת הבית כי היא ספירה העשירית שבאל"י והיא מכלל הי"ס שבאל"י ולפי שאותה נשמה היא רוכה לחזור ולעלות אל שרשה בעיקרי לכן היא לריכה להכלל בזווג בעיקרי ולא די לה בזווג יעקב ולאה לפי שאין לאה מכלל הי"ס כי אינה כ"א כחינת אחריים דתצונה כמבואר כ"ז בש"הג הקדמה י"ט יעו"ש: אשר משם היא. דברי רז"ל הם כפשוטם שר"ל אשר משם מלמטה היה מחלב נשמתו ואין לריך לחריפות הריפ"ש ז"ל:

פרק ה'

הנה נודע שאין שום טפה. כיונתו לפרש הטפה הנמשכת מא"וח שללורך עיבור אי דז"א ודלא כמ"ש בש"ש אות ז': שאינה כלולה מעקמ"ב. כדמפרש ואזיל: ש"ל הזכר. שהוא אצא: שהוא צחי מוח הולד. כי מוח הולד הוא נמשך מטפת האב כמ"ש צמק' נדה דל"א וז"ל תנו רבנן ג' שותפים יש באדם הקצ"ה ואציו ואמו אציו מזריע לזבן שנמנו מוח שברחו וגידין ולפרנים ועלמות ולזבן שצטין וכו': אינה אלא משם ע"ב דיודי"ן. כי אצא הוא צחי ע"ב: שיש צמלוי ד' יודי"ן. כי גם זי אותיות ו"ד דצמלוי היו"ד הם מספר יו"ד פשוטה: ואז היא צאה כלולה מחיה נר"ן שהם צחי ד' יודי"ן עלמן כי אין שום טפה שאינה כלולה מעקמ"ב כאמור וטפת אצא שהוא חיה דכללות האל"י הטפה שלו היא נפרטת לנר"ה וכולם דחיה כי ו"ד דמלוי היו"ד היא חיה דחיה ומלוי היי ראשונה היא נשמה דחיה ומלוי היו"ד של הו"א"ו היא רוח דחיה ומלוי היי אחרונה היא נפש דחיה: הוא למעלה צדעת עליון. כלו עיקר הנשמתו באצא הוא מלמעלה

שער ט"ל שער מדומ"ן פ"ה

נעשת מים ורקיע אלא היא לחוד ומים ורקיע לחוד ולא
כפשוטו לשון הזו: אמנם לריך שבה בעלמא יכיה זה
בחיי כח התלצות זה הכלים הנקראים מים
ורקיע. פי כדו שלא תקשה כי כמה פעמים כתב לעיל
מזה שטפה זו אינה מתלצת כלל והיכי קתני השהא מלטיירת
ומתלצת חוך הכלי. לכן אמר אמנם לריך שבה בעלמא
יכיה זה בחיי כח התלצות וכו' והכח הזה הוא
המתלצת במים ורקיע הזו כי הוא בחיי ממולעת בין הטפה
ובין הכלים שהם מים ורקיע שאל"כ איך יתכן לאור
שיתקשר במים וצרקיע ובחיי הכח הזה הוא נקרא ג"כ
בשם מים ורקיע וכו' דק מאד והוא בחיי ד' יודי"ן אחרים
דע"צ ג"כ כדמפרש ואזיל ועל בחיי הכח הזה הוא מאי
דקאמר צו' שהם אור ומים ורקיע: שהוא בחיי האור.
הלשון נכונת וכלו אמר לריך שבה בעלמא שהוא
בבחיי האור יכיה זה כח וכו': ונבאר בחיי המים שהוא
בבחיי ס"ג וכו' ל"ל שהוא בחיי הע"צ. כי כונת
רז"ל לבאר עתה בחיי ההתלצות שיש בחיי הע"צ עלמא
שאין יש בו כח המים של טפת אי' ואינו נפרש השחא
לטפת המים דאי' שנקראת הוי"ה דס"ג. וכן הגיב הרב
ש"ס באתר ו' יעו"ש וכן הוא בש' ר"ה דמ"ח
ע"א ור"ל חה"כ תבין בחיי הב' שנקראת מים והוא
להלביש קלח אלו ד' נשמות (שהם ד' יודי"ן דע"צ) הזו
ולעשות להם לבוש אחד דק צקוד הנקרא מים וגם לבוש
זה הוא צקוד החסד שהוא ע"צ כמו שנבאר והטעם כי
גם המים הם צקוד כנודע וכו' יעו"ש: צדיכה להתלצת
בלבוש דק. לבוש זה הדק הוא בחיי הכח הז"ל
והוא שורש המים: שהוא דם האדם כי ד' יודי"ן שבחיי
הב' הנזכרת צקמוך הם גי' מי ועס ד' הודי"ן
עלמא הם גי' דם: וחורידם. קאי על עושה היחוד דר"ח
וכמ"ש ג"כ צקמוך לכן כל כוונתנו להמשיכה
וכו': ואז זו בחיי הב' השלושה יודי"ן תחתונים שלה וכו'.
כל"ל וכמדפיס דילג תיבת השניה: ואמנם מ"מ
שם אהיה שבמזל הי"ג וכו' ל"ל מ"ש וכן הגי'
בע"מ כת"י ובאדם ישר ד"ן ע"א ובע"מ דפוס קארען:
אינו נכנס צמוך. הלבושין: עדין הוא צקוד הזכר. כמ"ש
צריש פרקין והנה בחיי הטפה עלמה של הזכר
שהיא בחיי מוח הולד וכו': הדרי עתה בחיי המים וכו'.
ל"ל הרי נבאר עתה בחיי המים וכו' וכן הוא
בש' ר"ה דמ"ח קע"א: שהוא צא להתלצת בהן. פי'
להתלצת בגי' יודי"ן של שם אהיה שבמזל הי"ג כנז"ל:
אינם מתלצין. בגי' יודי"ן של שם אהיה כנז"ל אבל מ"מ
הם מתלצין בגי' יודי"ן דבחיי הב' כנז"ל:
הם מתלצין אלו עם אלו. פי' כי גי' יודי"ן דבחיי הב'
הם מתלצין בגי' יודי"ן דאהיה כדמפרש ואזיל:
אך היוד הא' שהיא בחיי נשמה לנשמה לא נתלצת כלל.
ונשאר בחיי אר"מ על הגי' יודי"ן: והנה ז"ת דא"ו
הם בחיי ס"ג כנ"ל. ולע"ד למחוק תיבת כנ"ל כי לא
נזכר לעיל מזה שז"ת דא"ו הם בחיי ס"ג. גם בש' ר"ה דמ"ח
דמ"ח לא נזכר שם תיבת כנ"ל. ואפשר שכוונתו עמ"ש
ברפ"ה דשי"ד דאי' היא כללות ישק"ו והם הוי"ה דס"ג
וכו' וחראה צמוכות אחרים שאין כ"ז רק צז"ת של כ"א
מכן וכו' יעו"ש. ודע כי עיקר שם ס"ג הזו אינו כ"א
צז"ת דאי' לצד כי שם הטפה נעשת מים ורקיע אבל הז"ת
דא"ו שנושם נמשכת טפת הולד הוא ע"צ ולא ס"ג כמדוקדק
צריש פרקין וכ"כ בהדיא במצו"ש דל"ג קע"א ור"ל וכדי
שחצין כ"ז אקדים לך הקדמה אי' דע כי מ"ש דשם ע"צ

מלמעלה מדעת העליון דא"א: ומשם נמשכין אל ז"ק
דא"א. פי' וממזל הי"ג הזו הם נמשכין אל ז"ק
דא"א כי לפעמים אין א"א מקבל ממזל הח' עלמא אלא
ממזל הי"ג כמבואר בצפ"ח דש' א"ו ור"ל ששני ממזלות
הם צדיקת דא"א מזל ח' ומזל י"ג הח' משם יונק א"א
והי"ג משם יונקת אי' והנה כשהמזל הי"ג הוא לצדו
משפיע צא"ו ומזדווגין על ידו אז נקרא זוגא דלא שלים
וכאשר צ' המזלות נמשפיעין זה בא"א וזה צא"ו ומזדווגין
על ידם אז נקרא זוגא שלים עכ"ל. ואומרו אל ז"ק דא"א
ולא אמר אל חצ"ד דא"א לפי שעיקר הטפה הנמשכת מן
א"ו היא נמשכת ממוח הדעת שלהם צקוד אין קשוי
אלא לדעת. וגם עיקר זאת הטפה היא נמשכת ממזל הח'
הנקרא דעת כמ"ל ולכן הזוג נקרא דעת כמ"ש וידע
וכו' ומשם היא יולדת ומתפשטת צה"ק שלהם ונמשכת
עד היקוד: ומשם נמשכין אל ז"ק דאי'. נראה שר"ל
ומז"ק דא"א עלמא הם נמשכין אל ז"ק דאי' ולא
ממזל הי"ג והענין הוא כמ"ש רז"ל בצפ"י דלקמן ור"ל
ואז הנקבות אי' ומלכות מקבלין מוחין אלו דרד בעליהן
זו פ"צפ וזו א"א וכו' מזה מבואר שגם אי' נקודת ע"י
א"א ולא ממזל הי"ג. וע"י להריפ"ש ז"ל ברפ"א דש"א
שכתב שם אין להקשות מנ"ש רז"ל צפ"ג דא"ו ומזל
הח' נוחן לצדו ה"ח נחצא ומזל הי"ג נוחן לצדו ה"ג לאי'
וכו' וצפ"י נוש' מדומ"ן מבואר שכל המוחין הם נמשכין
לא"א ומא"א על ידו ניתנים לאי' כי מ"ש רז"ל שבמזל
הי"ג משפיע לאי' ר"ל שהגבורות דמזל הי"ג שרשם ועיקר
הלטרותה הוא לאי' ולעולם אינם נמשכין לה אלא ע"י
א"א ונמלא א"א נוטל ח"ו שלמים ואח"כ הוא נוחן
הגבורות לאי' והרי הוא כז"א דירית חרין. זולקין וכו'
יעו"ש אמנם מה שהקשה הריפ"ש מפ"ג דא"ו לק"מ
כמ"ש צדצרינו צפ"י דלקמן צד"ה וכו' שצקוד אי' יעו"ש:
ומשם נמשכין עד חסד דז"א. כי נכ"י דא"ו הם
מתלצין בחצ"ד דז"א ומיקוד דאי' המתלצת צדעת
דז"א נושם יולדים ה"ח ומתפשטין מחסד דז"א ולנוטה:
ומשם נמשכין צקוד דז"א. כי אחרי התפשטות צה"ק
דז"א חוזרים ויורדים כולם צומן הזוג צקוד דז"א
כדי לתת צקוד דנוקבא כמבואר באמלע פ"ג דשכ"ה
ור"ל אמנם בעת הזוג אז כל ה"ח יורדים צקוד דז"א
לאורך הזוג והצן זה עכ"ל. וכ"כ בצפ"א דשל"ד ובש"ה
דמ"ח ע"ג והעתקנו לשונו בצפ"ג דשל"ז יעו"ש וע"י
צפ"ג דשכ"ה ד"ה אמנם בעת הזוג וכו' מ"ש:
שמה שמושך היקוד מלמעלה. פי' כי היקוד הוא יכול
לעלות עד הדעת בכל זמן שיראה כמבואר בצפ"ג
דש' השצירה יעו"ש: והוא מ"ש צו' תרומה דקס"ז.
כל"ל. וזהו תרומה הזו הוא מדבר על עיבור
אי' דז"ן וכדמפרש ואזיל ואינו מדבר על נשמות הלדיקים
שאזלו מא"ו הנזכרים צריש פרקין. ונראה שה"ה
בענין נשמות הלדיקים גם כן כנראה מקיום הדרוש
ובמ"ש צקמוך צד"ה ואז ירדו וכו' יעו"ש:
בענין אור ומים ורקיע. כי ה"פ נזכר אור ציוס אי' דמעשה
בראשית וה"פ מים וה"פ רקיע נזכר ציוס צ' כמ"ש
צו' הזו כי לפי שטפה היא כלולה מה"ח דא"א לכן נזכר
ה"פ אור: ומתלצת חוך הכלי. הנקרא מים ורקיע
וכמ"ש צקמוך כי טפת א"א הנקראת אור היא
מתלצת חוך טפת אי' הנקראת מים צקוד גבורות גשמיים
כדי שע"י טפת א"א תקפה טפת אי' ותקשר וההיה רקיע
שהוא הז"א. ואשמעין רז"ל שאין טפת א"א היא עלמה

בחכמה ושם ק"ג צנייה ושם מ"ה צת"ת ושם צ"ן צמלכות
 אין זה אלא צו"ת של כל אי מהם וכו' יעו"ש נמלא דז"ת
 דאזא הם ע"ב ולא ק"ג אלא שצערך הטפה שנמשכה
 ממזל הח' קרי לז"ת דאזא צסס ק"ג: כי שם ק"ג הוא
 צחי ז"ת דחי"י גי"ק דא"ו. והנה מדנקט לשון "כ"י"
 נראה שהוא נתינת טעם על מ"ש דיו"ד אי לא נתלצשה
 כלל לפי שאין צק"ג כ"א גי' יודי"ן לצד. ולפי"ז ל"ל
 שהלשון נקורס וכאלו אמר כי צחי הז"ת דא"ו הם
 שם ק"ג: ואז ירדו עד חסד דז"א. הרוחה יראה כי זוהר
 תרומה הוא קאי על המשכת הטפה לצורך עיבור
 ז"א שנעשה מים ורקיע ומאחר דעסיק צתיקון ז"א אי"כ
 היכי קאמר הכא ואז ירדו עד חסד דז"א וכו' והא עדין
 הז"א לא נולד אלא אע"פי שהזוכר קאי על תיקון ז"א
 מ"מ רז"ל גופיה קאי גם על תיקון נשמות הלדיקים
 היוצאים מא"ו כמו ז"ן כמ"ש צריש פרקין ולפי ששניהם
 הם דוגמא אי הציא זוהר תרומה הנז' ולפי שהנשמות
 הם חוזרים ויוצאים גם מזווג התחתון דז"ן כמ"ש צפ"ד
 דלעיל משו"ה כתב הכא ואז ירדו עד חסד דז"א וכו'
 וכמש"ל צד"ה והוא מ"ש צז"י וכו' יעו"ש: והנה זאת
 צחי הצי וכו'. חוזר על צחי הצי הנזכרת
 צתחלת דבריו שכתב כי ממזל הח' נמשך גם צחינה צ'
 שהיא מלצוש דק וכו': וטעם קריאתה מים וכו'. לכאורה
 נראה שכוונתו על צחי הצי הנקראת מים אצל
 נמאי דמפרש ואזיל מבוחר שכוונתו על צחי האי שהיא
 עלמה נקראת מים ע"ש צחי הצי שבה ואפשר כי הטעם
 הוא על צחי הצי וכו' פירושו כי צחינה אור וכו'
 שהוא צמן היותה מלצוש צו"ת דאזא צלצד היתה זכה
 צתכלית ואין צחי שורש המים והרקיע נגלים וניכרים
 עדין צה ואחר שנתלצשה צלצוש דק מאד וכו' שהם הז"ת
 דאימא אז נקראת מים. ועי"ע צקמוך צד"ה והענין וכו':
 והגי' יודי"ן תחתונים שבה נתלצשו צג' יודי"ן דק"ג. שהם
 הז"ת דא"ו: אלא צק"ג שהוא הוי"ה שהוא זכר.
 כלו כי אע"פי שנתלצשה גם צק"ג דחי"י מ"מ
 הק"ג דחי"י הוא עלמו הוי"ה והוא זכר ואינו אהי"ה
 כמזל ה"י"ג שאהיה הוא נקבה: והנה כשהטפה הנ"ל.
 הכוללת צחי אי וצחי צ': ירדה עתה צה
 הלצוש. שהוא ק"ג דחי הנקרא מים:
 אז נקראת הוי"ה אלהי"ם. כל"ל שכוונתו על הטפה עלמה
 ולא על הז"א: וגם שכיון שהוא מים. שהוא צחי הק"ג
 דחי: גם טעם אחר כי הנה צחי אור היתה די'
 יודי"ן [דצחי האי ודי יודי"ן דצחי הצי וגם נתלצשו
 צק"ג דחי שהם גי' יודי"ן] הרי הם י"א וכו'. כל"ל
 והנעתיק דילג מתיבת יודי"ן קמא לתיבת יודי"ן צהרא:
 והוא צחי הצשר. כי המים שהוא לצוש הדק הוא דס
 האדם כמש"ל: והענין שאחר שאותה הטפה שהיתה
 אור נעשה צה לצוש דק הנקרא מים ע"י שם
 ק"ג לגי' יודי"ן תחתונים דע"ב שהם נר"ן וכו'. נראה
 שטפה דקאמר כוונתו על צחי הצי של הטפה שהיא
 היתה צחי אור צאצא ונעשה לה מלצוש דק הנקרא מים
 מא"י. שכן משמע ממאי דקיים שהלצוש הוא נעשה לגי'
 יודי"ן תחתונים וכו' ור"ל שאחר שאותה טפה היתה צחי
 אור צאצא נעשת אח"כ מים צחי: והם צלחי התלצשות
 זה הצי. הנקרא רקיע שהוא שם מ"ה: רק אל יו"ד
 אחרונה שבה שהיא צחי הנפש לצדה. לא מכל שם מ"ה
 נעשה לצוש אל יו"ד האחרונה דע"ב שהיא צחי הנפש
 אלא מנצחי מלוי האלף דה"א אחרונה דנ"ה לצד כי גם

הנפש אינה כ"א צחי מלוי ה"י האחרונה לצד דחי נימא
 שהנפש לצדה היא מתלצשת בכל חלקי המ"ה אי"כ צחינה
 מקום מן הנ"ה מתלצשין הרוח והנשמה דגי' יודי"ן דע"ב
 הצי. אצל מלשון רז"ל דצקמוך משמע שר"ל דכל המ"ה
 הוא נעשה מלצוש לנפש לצד שהרי כתב שרביעית דכ
 הנפש היא מתלצשת ח"ך אי דמלוי וא"ו דנ"ה ועי"כ
 נעשה רקיע וצשר וכו' מזה מבוחר שלא נעשה רקיע ע"י
 מלוי האלף של ה"א האחרונה: ואינו מלמעלה. פי' משם
 ק"ג עלמו כי שם ק"ג הוא לצוש ראשון דנפש
 הנקרא מים ולא רקיע: וצריך לבאר איך מתלצש השם
 הק"ג צסס מ"ה. פי' איך מתלצש הק"ג שהוא
 מלצוש האי דנר"ן דע"ב צסס מ"ה שהוא מלצוש הצי
 דנר"ן דע"ב מאחר שאין מלוי הק"ג כמו מלוי הנ"ה
 ואינם דוננין צלורחם זה לזה והשאלה היא על כללות
 כל הק"ג ועל כללות כל המ"ה ולא על ה"א אחרונה
 צלצד: שהרי אין חילוק וכו'. זה ציבור לשאלה ואינו
 מבהקושיא וכאלו אמר והענין הוא שהרי אין חילוק
 וכו': כי כל צחי אותיות דאלפין שהם מצנייה ולמטה
 וכו'. כגון האנפין דאהי"ה ואלפין דק"ג ואלהים
 ואלפין דמ"ה ודאדנות: ומן הצינה ולמעלה. כגון שם
 ק"ג שבז"ת דאזא הנז"ל ושם אהי"ה שבמזל ה"י"ג
 ושצנרון דא"א. ועי' צח"לי אות אלף קי"ב מה שהקשה
 והציאו צהג"ו צי אות אי יעו"ש: כמ"ש צתיקונים. הוא
 צקוף תיקון י"ט דמ"ב ע"א. וצתיקון ק"ט ד"ק
 ע"א. ול"ע דהא כתב רז"ל צפ"ו דשט"ז וז"ל וראוי שחדע
 כי מול הח' הוא קוד אי שליוורו יו"י ומזל ה"י"ג הוא אי
 שלורתו יו"ד כנז' צתיקונים יעו"ש. נמלא שגם צח"א איכא
 אי צליוור יו"ד. יאפשר דאלפין שבמזל אינם כ"א שרשים
 לטפות א"ו הנמשכים משם מבוחר שם. ועי"ע צפ"ו
 דלקמן ד"ה והנה אי דאלהים וכו' שכתב דאי דאלהים
 דצחי הוא לורת יו"י ול"ע: וז"ם שופך דם האדם צאדם.
 פירושו כתבו רז"ל צקפ"ז דשל"ב שבהסתלק אות
 אי דק"ג מנלוי הוא"ו דמ"ה ועולה למעלה צנייה אז
 נשאר שם מ"ה מ"ד כמספר ד"ס וגם אי זו דק"ג
 שנקתלקה היא מ"ד דאהי"ה הרי צ"פ אדם היו דס
 יעו"ש: והנה צחי מים נקראים ה' אלהים כנ"ל. פירוש
 כנ"ל שיש צהם י"א יודי"ן ועם ע"ב וק"ג הם
 גי' ה' אלהים: והרי נתבאר גי' צחי עק"נו שהם צחי
 אמ"ר שהוא מוח דס וצשר. האור הם הדי
 יודי"ן דצחי האי שהיא צחי המוח כמש"ל והנה זאת
 צחי הצי היא צחי לצוש דק אל צחי האי הנקראת אור
 ומוח וכו'. וכדס הם די יודי"ן דצחי הצי עם הגי' יודי"ן
 דק"ג ששניהם הם מים ודס. וצשר הם צחי גי' אלפין
 דמ"ה וגם האי דק"ג שהוא רביעית הדס שגם הוא
 נעשה רקיע צהתלצשותו צוא"ו דמ"ה וכולם רקיע וצשר:
 ובחי"י האור הוא העלמות ממש. הוא האור הנזכר צג'
 צחי שהם אור ומים ורקיע ואינו צחי אחרת:

בהגהות מבהר"ו ז"ל צקופו יש ט"ס ול"ל וצחי האור
 הוא עלמות ממש: נמשך עתה מלוי שהוא
 מ"ו. אע"פי שכלל מלוי הנ"ו הם הדי יודי"ן
 דע"ב וכבר כתב לעיל שמכחם נעשו אור ומים ורקיע.
 זו הנשכה אחריתי היא כמ"ש צש' רו"הק דמ"ט רע"א
 ז"ל ועתה לריך להנשיכם מלמעלה ע"ד צחי אחרת וכו'
 כלו צאופן אחר. ולזו בהמשכה דמלוי המ"ו מכנה אותה
 הזו' צסס ק' צרכאן לפי שהם תוספת על עיקר הטפה
 שנמשכה מוכבר: גם אם תמלא וכו'. נותן טעם אחר על
 מה

בהגהות מבהר"ו ז"ל צקופו יש ט"ס ול"ל וצחי האור
 הוא עלמות ממש: נמשך עתה מלוי שהוא
 מ"ו. אע"פי שכלל מלוי הנ"ו הם הדי יודי"ן
 דע"ב וכבר כתב לעיל שמכחם נעשו אור ומים ורקיע.
 זו הנשכה אחריתי היא כמ"ש צש' רו"הק דמ"ט רע"א
 ז"ל ועתה לריך להנשיכם מלמעלה ע"ד צחי אחרת וכו'
 כלו צאופן אחר. ולזו בהמשכה דמלוי המ"ו מכנה אותה
 הזו' צסס ק' צרכאן לפי שהם תוספת על עיקר הטפה
 שנמשכה מוכבר: גם אם תמלא וכו'. נותן טעם אחר על
 מה

שער ט"ל שער מדומ"ן פ"ה ופ"ו

מחשפט צה"ק דא"י רק שבהללותו הוא ביקוד וא"י אין
ביקוד רק רשינו של הכ"ג שבה"ק: שהוא רחם הנקבצא
כי הלא ביקוד שהוא הרחם וכו'. כ"ל. כן
הנרמקא ב"י ר"י הכ"ג דמיט רע"א. וכוונה לפרש היכי ק"ב
הנ"י נרשם בכלי הביקוד וקאמר כי הלא הביקוד שהוא
הרחם הוא כלול מ"י"ס וכל קפ"י כלולה מ"עשרה הכי הם
ק' שבהם נרשמו ק' צרכאן: והם צה"י הביקוד והוד
שצרחם זה. פ"י כי הכי ליריס שצרחם הם צה"י
הביקוד וההוד הפרטיים בצ"י"ס שצרחם: כי הביקוד מקבלם
ביקוד ההוד. פ"י שגם יקוד הפרטי שצרחם הוא
מקבל כללותם מהוד הפרטי שצרחם כל"י ולכן שניהם הם
צה"י ליריס כי זה מנשיע וזה מקבל ועם צ"י הליריס יהיו
ק"ב כמש"ל בהוד וביקוד הכללים: ונבאר עתה איך יש
צה"י ק"ב זה בשם צ"ן וכו'. נ"ה שפחה צה"י
ק"ב וקיים צה"י ק"ב לבד ולא ק"ב נח"ל צה"י גם אם
תמלא וכו': וא"ל הם הם צרכאן אשר צ"יור שם צ"ן.
חינה כי נואחר דחשבת הכי הבי"ן דצ"ן למ"ח א"י
צ"יור ליה השתא שם צ"ן ד' הבי"ן וביכי חוזר רז"ל
וחשיב ליה לצ"ן שלם ונולדו עם הנו"ח. וע"י צנאמ"ר
שעל זוכר צראשית דמי"ו ע"א ושם הוא צדי"ג רע"א
דהתם פירש צאופ"א והוא כי יש בשם צ"ן ד' הבי"ן וכל
אחד מהם הוא מתחלקת לג' ווי"ן הכי י"ב ווי"ן ועוד
יש כי ווי"ן אחרים והם ו' דנלו"י הוי"ד וצ"י ווי"ן של הכי
מתחלק לצ"י ווי"ן ועוד צ"י ווי"ן ששם הכי דהוי"ה הכי הם
י"ז ווי"ן סך כולם ג"י ק"ב יעו"ש ועי"ע צ"י"ב ר"ש פ"י
צ"א: ציור ג' וכו' וגי עוק"ן יולאים נמנה. בעלותי
לירושה"ו פעם צ"י ציוס צ"י ערב ר"ח נקל"ו
בשנת התרפ"ג שנעמי נפי קדוש הנקובל האלהי ה"ר
שאל חיים דווי"ן כוכן לזק צעל הנמחר ספר א"ל על
אול"ח נ"רו (ז"ל) דק"ל שאות הוי"ד שבק"ח אין לז"ך לעשות
לה עוק"ן צפ"ה כי הנג של הוי"ד הוא עלמו עוק"ן הכי
הנ"י צוכר ויקרא הנ"י וח"ר יעקב קופר הפהנ"ג כ"ג
החיים על אורח חיים פליג עליה וק"ל שז"ך לעשות
עוק"ן גם צפי הוי"ד ופליגי צפ"י זוכר ויקרא הנ"י ושאר
כל א' בקצתו. ועלם נעמי כבודם לשון רז"ל דפרקין
ואחר זמן רב ראיתי צנאמ"ר שעל זוכר ויקרא הנ"י
שנבאר להדיא בקצת רבי שאל חיים ז"ל:

פרק ו'

נמשכת ג"כ נמול הח. כמבאר צפ"ה דלעיל אע"פ שמול
הח"י הוא זכר והיא נקבה והטעם כמ"ש צפ"א
דש"י כי לעולם הטפה היא נמשכת מוקד ע"ב וכו' יעו"ש:
ועם מקסר עשרה אריות המלוי הכי פ"ב. אפשר לפי
טפת הנקבה היא כפולה נוספת הזכר צקוד אין
טפה יורדת ונלמעה שאין צ"י טפה עולים כנגד לכן גם
שורש הטפה הנמשכת לה היתה כפולה כי טפה הנ"י
אינה כ"א צה"י הכי יודי"ן דמלוי ע"ב כנ"י צפ"ה דלעיל
שנוקפ"ר נ"י והכא פ"ב: גם הוא פ"ב צאופ"א. דוחק
לפרש שלפעמים נמשכת הטפה מאופן הא' ולפעמים
נמשכת מאופן הכי. ואפשר שאופן הכי הוא צה"י הכי
ושורש של המים והרקיע שעל הטפה דאופן הא' והוא צה"י
מלבוש הדק הנ"י צפ"ה דלעיל שהוא ד' יודי"ן דצה"י הכי
יעו"ש. ובהכי יחא נני מאי דלא כתב הכא מלבוש הדק
שעל

נוה דקרי לה צז"י בשם נואה. ולפי פ"י זה לא חש
הז"י לבי צרכות הנוספין על הנואה לפי שהם צה"י הכי
כללות דבי חיות של לך לך. והטעם לפי שר"ה הזוכר
למייקט ק' צרכאן כנוסח שאמרו חז"ל הייב אדם לצרכ
בכל יום ק' צרכות. וכן רז"ל איכו גופיה שכתב לקמן
וגבאר עתה איך יש צה"י ק"ב זה בשם צ"ן וכו' לא חשב
בקים הביאור כ"א ק' צלצד ולא ק"ב ולא חש לבי
הכללים דמ"ה וב"ן שמוכה יהיו ק"ב אע"פ שחלה
היתה כוונתו לבאר ק"ב ולא ק': ואח"כ נמ"ך ק"ב
זה וכו'. חוזר על חלמה דבריו שכתב וכה נמול
הכי וכו' נמשך עתה וכו' והענין הוא כי מתחלת
דבריו חשב ונבאר עתה ענין צ"ן דהבי"ן היכן נרמז
צטפה זו וכו' וסוף פ"ה לא פירש לן צ"ן דהבי"ן
כ"א ק' צרכאן ונח"י הכי על צ"ן דהבי"ן. לזה אמר ואח"כ
נמשך ק"ב זה עד א"וא: וגם שם צ"ן דהבי"ן הוא צה"י
ק"ב. כאלו אמר כי גם שם צ"ן דהבי"ן שביקוד
א"י הוא צה"י ק"ב כדוגמתו ויכול להתלבש בה:
בציורו ומקסרו. תחתי צענין ליר ונוספר ובכללות שניהם
יהיה ק"ב כי הליר לצדו הוא מ"ח והנוספר לצדו
הוא צ"ן הכי ק' ועם כללות שניהם הכי הם ק"ב כמבאר
לקמן: ונבאר תחלה מה ענין ק"ב הזה אשר בשם צ"ן
זה. לזה לבאר תחלה צה"י שם צ"ן שביקוד
דא"י כדו שעי"כ ותצא גם שם צ"ן שצטפה שפחה צו
תחלה כי עד עתה לא פירש לן הכי כו' עם צ"ן
שצטפה עלמה: הנה נודע שה"ח מהפסטי"ן צ"א וכו'
וכן הענין צה"י המהפסטי"ן צה"י וכו'. כל לשון
זה אינו שייך כלל לקוגי"ן דהכא יען כי הכא נודר על
צה"י הבי"ן דא"י ודמוקיים. גם צ"י ר"י הכ"ג דמיט ע"א
אינו. ואפשר שהביא לשון זה הכא לאשמעי"ן שגם המשכת
הח"י שצ"א הוא הם כדוגמת הצ"ן צה"י הפרש:
וא"ל הם צה"י צפ"ב. שם הכ"ג המהפסטי"ן צה"י צה"י
כמבאר צפ"ב דש"ה בכללי הח"י כלל ו' יעו"ש:
ואם תמנה גם כללות ההוד המשיע ביקוד. נ"ה שנקרא
ההוד משיע ביקוד לפי שבהוד נמנו החפשות
הכ"ג וההוד הוא מוח כללותם ביקוד וכמ"ש בהיקונים
דכ"ט ע"ב ולדק נטיל משמאלא וכו'. ופ"י כללות ההוד
וכללות הביקוד הם כלי ההוד וכלי הביקוד עלמם הכללים
צתוכם את האורות: והנה כאשר נמנה הוד הכלל י"ש
ענו. ל"ל ועמו וכמ"ש צענין הביקוד שצקמו"ך. וכן
הנ"י צ"י ר"י הכ"ג דמיט רע"א: הרי הם ק"ב. חינה
הכי אפשר להיות ק"ב והלא צה"י בהתכללות
שהיו בהוד הם עלמם נעתיקס ויורדים לביקוד וכשוורדים
ליקוד א"י לא ימלא עוד צה"י התכללות בהוד רק צה"י
הרשימו לבד. וא"י אינם כ"א י"א אחד צלצד ולא ק"ב.
ואין ליישב ולומר שאין כוונת רז"ל לנמו"ך ק"ב אחר
דחם ביקוד אלא הוא מונה את ההוד צפ"ע צה"י
כלולים צו קודם שירדו ביקוד. ואת הביקוד צפ"ע צה"י
כלולים צו אחר יירודם שם ובכללות ההוד והביקוד הם
ק"ב. לפי"ז קשה דהא לעיל כתב ואח"כ נמשך ק"ב זה
עד א"וא בשם צ"ן דהבי"ן אשר ביקוד דא"י וכו' ולפי
מ"ש הכא שבכללות ההוד והביקוד הם ק"ב א"י לא נמשך
ק"ב שלם ביקוד א"י כדבריו דלעיל וז"ע: והנה גם ק"ב
זה אומר "גם" כי נלצד הק"ב שבלי"ר וכנוספר
הצ"ן דהבי"ן שהוא ביקוד א"י כמ"ש צקמו"ך הנה גם
ק"ב זה שהיא הטפה הנמשכת נמול הח"י: נרשם ביקוד
עלמו. אומר נרשם וכו' לפי שיקרו הוא

שער ט"ל שער מדומ"ן פ"ו

ש"א שס אהיה שלם בריצות העולה בני ד"ס יעו"ש.
 ואפשר שליל מאות א' דק"ג שהוא אהיה וכו' :
 והנה א' דאלהים דא' לורחא יו"י. עמ"ש צפ"ה דלעיל
 ד"ה כנו"ש בחיקונים וכו' : אה"ב נמשך ק' ברכאן
 והם נמשכין מני שנות אהיה שבא' וכו'. היא המשכה
 ד' והיא בחי' העור של הולד כמבואר בקפ"ה דלעיל.
 ונלע"ד שגם הנושכת ק' ברכאן הנו' עיקרם הוא מבחי'
 הנלוו דשם ע"צ שבמול החי דא"א כמבואר צפ"ה דלעיל
 כי מלוי הע"צ הם מ"ו שהם אותיות מאה אלא שמשכו
 וירדו לנוקבא דז"א דרך נה"י דא' שבהם ג' אהיה יודו"ין
 ואלפ"ין והכו"ן כי מלויים הנו' הם צה"י דא' כמבואר
 צפ"ה דש' א"ו"א כלל ד' ובקפ"ג דש"ה וצדו"ש הי' דו"ה"ב
 יעו"ש דשם עיקר הקי' ברכאן הם נמשכין מני' אהיה דא'
 א"כ איך הו"ו קורא להתנ"ה בשם ק' ברכאן. ואפ"ל
 שהתנ"ה עלמם הם נעשים ק' ברכאן כמ"ש צדו"ר הקמון :
 שהם ג"ו בן וצח ע"ה. ע"י בשער ר"ה"ק דמ"ט ע"צ
 שכתב ותכוין כי בטפח הזכר המשכנו לו ק' ברכאן
 בקוד הזכר שהוא בן (ולא בת) אך טפח הנקבה לריך
 לצרכה ק' ברכאן בקוד בן וצח שהם בני' תנ"ד לפי שהיא
 כוללה שניהם וכו' יעו"ש. ופי' שהיא כוללת שניהם וכו'
 ר"ל שבזמן הזווג ניתן צח גם טפח הבן וחסיה כלולה
 מצי' טפות של ז"א ושלם שהם בן וצח. אמנם לא פירש
 לן רז"ל היכי הו"ו התנ"ה ק' ברכאן הנו' צו"ר ואפ"ל
 בדוחק כי לפי שהם נעשים בן וצח ע"י"כ הם נעשים ק'
 ברכאן. כיצד והוא שנקח חלק א' מכל עשרה ועשרה
 מחשבון אותיות בן וצח וא"כ אות החי"ו של הבת יתחלף
 באות נ"י והוא אות נ"י של מאה. ואות הנו"ן של הבן
 יתחלף באות ה' של מאה. וגי' אותיות צב"ו המשארים מן
 הבן והבת הם בני' עשרה ויתחלפו באות א' של מאה
 והרי הם מאה ברכאן ובכוונה שכוונת אמר רז"ל שהם ג'ו
 בן וצח כדי שיע"כ נוכל למלאו צב"ס גם אות ו' והיו
 עשרה וע"כ יהיה אפשר להחליפם באות הא' דתיבת מאה :
 גם נמשכין מבס אהיה שנעשה אהיה פעמים אהיה כמנין
 אונת. זו המשכה אחריתי כמבואר צפ"ה ר"ה"ק דמ"ט
 יו"ב שכתב גם תכוין להנשך ק' ברכאן משם אהיה העולה
 צמקשר המרובע אהיה פעמים אהיה וכו' יעו"ש. ואפשר
 שהמשכה זו היא ללורך עיבור צ' דמחין דשמות וכמ"ש
 רז"ל צענון ק' ברכאן דשמות דז"א צבחי' ל"ור הצי' הבין
 שהם ד"ו רד"י שכתב ונחנים מעשה כח אל הטפה הנמשכת
 דרך שס כדי שיהיה כח אח"כ בולד שהוא הנשמה להיות
 צב' עיבורים הנ"ל הא' וכה' וכו' יעו"ש : והענין שק'
 ברכאן יכו'. צא ליהן טעם דאמאי הקי' ברכאן יטפח
 הדבורה אינם נמשכין כ"א אל הדבורה לבד' והקי' ברכאן
 יטפח הנוקבא הם נמשכין בצנן וצנת שלה. וקאמר והענין
 וכו' וכמש"ל צד"ה שהם וכו' : אל הזכר לבד' שהוא נקרא
 בן. קו הכוונ' ע"ג הבן נמשך : והם ח"ו ח"ו ח"ו וכו'.
 אבל הכתר לא קא השיב לפי שאינה נגדלת צהייתה
 פ"צפ' עד כתר ז"א כ"א לעת"ל צומן המשים כמבואר צפ"ב
 דש"ו יעו"ש : ונעשה נדח דוחה. פי' שנעשים ג' אהיה
 הנו' ג"ו נדח. אבל דס הגדה עלמנו הוא נעשה
 מבחי' הנונלפ"ך ולא מהלבשוין שהם הנה"י דא' כמבואר
 בקפ"ג דש"ה יעו"ש צד"ה ולפעמים וכו'. וע"י להרצ ש"ש
 אות ו' שהקשה נמש הרצ שד"ה כי צפ"ח דלקמן מבואר
 דצחי' הגדות נמשך לאשה משם צ"ן ונמלא שאינו מלד
 הפגס (כי אע"פ שיעקרו היה מקצת הפגס שנתקללה חוב
 עכ"ז אינו מקצת פגס הדורות) וחרץ הרצ שד"ה כי אורח
 צומנו

שעל הטפה דנוקבא : וכשנמשכת למטה ע"ד הנ"ל צטפת
 הזכר. כי גם טפה זו היא נמשכת דרך נזל
 ה"י"ג כנ"ל צפ"ה דלעיל רק דכתם אינו עולה ההתלבשות
 נזל ה"י"ג במקפר לפי שהיא טפת דבורה. אבל הכא שהיא
 טפת מ"ן דנוקבא עולה ההתלבשות דמול ה"י"ג במקפר הלבשוין
 והוא במקום חסרון בחי' מלבוש אבא שאינה עוברת דרך
 אבא : ואח"כ נמשכת בחי' המים. ע"י א"י עלמה כי הטפה
 היא מתעבה צא"י ונעשת בחי' מים כענין מ"ש
 רז"ל צפ"ה דלעיל צבחי' טפת המ"ד : יש ק"ג א' כנ"ל.
 הוא צפ"ה דלעיל : ושם יורדים ח"ו"ב שבה חוך ח"ו"ב
 וכו'. פי' יורדים : טפות הח"ו"ב של א"י עלמה בחקד
 וצורה שלה. כי הטפה היא נמשכת מזווג המוחין שהם
 הח"ו"ב ומשם נמשכת אל הדעת כמבואר באמנע ע"י"ג דלקמן
 יעו"ש. ולאו דווקא ח"ו"ב אלא גם הארת הכתר יורדת
 עמהם כנראה ממאי דקיים נמלא כל י"ס שבה וכו' אלא
 לפי שאין מקפר הכתר כ"א ד' לבד כמ"ש בקמון משו"ה
 לא אנו כח"צ אלא ח"ו"ב לבד : נמצאו כל י"ס שבה
 נכללו צו"ר אותיות דק"ג. צפ"ה ר"ה"ק דמ"ט קפ"ה
 הלשון מבואר יותר וז"ל ושם תוריד ח"ו"ב שלה צפ"ה שלה
 ואז יהיו ה"ו"ד אותיות דק"ג כוללים ז"ח שבה וגם כל
 ה"י"ס שבה צו"ר אותיות המלוי וכו' : כי הכתר של הנוקבא
 לעולם קוד ד'. כוונתו ליהן טעם דאמאי לא נמשך מוכתר
 כ"א ד' חלקים ללורך מלבוש טפת הע"צ שהוא פחות
 מנחלקי המלבוש הנעשה לטפה מכל ספ"י וספ"י מוכת"ס
 שכל א' מבהם יש צח חשעים חלקים כמקפר מים נשו"ה
 אמר כי הכתר של הנוקבא לעולם קוד ד'. והענין הוא
 כי גם כתר דנוקבא דז"א הוא קוד ד' לפי שהוא מלבוש
 מוחה דז"א ולא נשאר משם ולמטה כ"א ד"ס שהם תנ"ה"י
 בלבד. וכן כתר דלאה וכן כתר דישקיות ששניהם נק' א"י
 המלבושים על א"ו"א עלאין מוחה ולמטה : ואל"ו יורדים
 בנוקבא דז"א בקוד ט"ס שבה וכתר הנ"ל. לכאורה
 נראה שר"ל טעם הכתר הם ט"ס שהרי אינם יורדים כ"א
 עד היקוד שבה כמ"ש בקמון וא"כ כל החת"י. הם יורדים
 צח' ספ"י לבד' שהם מחבנה עד היקוד ובחי' הדי' היא
 יורדת בכתר שבה. אלא דלפי' זה קשה והא' הם ט"ס
 מים ולא ח' פעמים מים וא"כ מוכרח לוונר שט"ס שעד
 היקוד הם מלבד הכתר וחשיב לדעת צדו"ר וכו' :
 והנה יו"ד. של החת"י"ד : הוא בחי' טפה עליונה. אע"פ
 שהטפה היא פ"צ מ"מ עיקרה היא יו"ד
 אותיות דע"צ אלא שמתרפין עמה גם מקפר ה"ו"ד אותיות
 שהם ע"צ ונעשים פ"צ : והם מחלצין חוך מקפר תח"י
 שבהם. נלע"ד של"ל חוך מקפר ת"ח שבהם. כי
 יו"ד הנו' היא מתלבשה חוך תח"ת ולא חוך תח"י וכן
 נראה מלשון שרו"ה"ק שכתב וכשיוקרו משם (יו"ד הנו')
 ישארו ת"ח ואז הם קוד המים המאחרים וכו' כי הענין
 הם דינים ואם חסיר מבהם יו"ד המתקשר ישארו ת"ח
 וכו' : ו"ס בחי' ה' א' ח' יריך נופלת. כי ע"י קילוק
 הוי"ו דע"צ הנו' בפסוק נשארו ת"ח. כי לפי שפגמה
 צטפת הענין שלה נקחלקו ממנה ה"ו"ד אותיות דע"צ
 ושאר ת"ח : אח"כ נמשך בחי' רקיע. היא המשכה ג'
 כי אחר שנמשכו החת"י"ד בנוקבא דז"א כנ"ל נמשך
 אח"כ אות א' דאלהים נוא"י ונתלבש צא' דאדנות וע"כ
 נחעבו המים ונקרשו ונעשו רקיע : והנה הרקיע של זכר
 נמשך מאות א' דאהיה דבינה צא' דשם מ"ה. הנה
 צפ"ה דלעיל מבואר שלא מאות א' דאהיה נעשה רקיע
 אלא מאות א' דק"ג אלא שאות הא' דק"ג הוא נעשה

ק"צ והם קוד כל הנווליים של ג' שעות ע"ג ק"ג ו"ה שהם
בג"ק ק"ב שהוא בג"א אלהיכו וקוד ק"צ זה חנוכייתו כשם
כ"צ אשר צל"ח ותחלה נבאר עניינו כי הנה היתה כ"צ
עניינו הוא לפי שהיקוד שבאיווא ככללים זו כל חנוכים
עברי צ"ל חנוכים על השוד ואז היקוד שבה לוקחם
בסוד חנוכים ואם חלף ג"ב עומה צמ"ה האוד והיקוד בסוד
נושפע ועקבל החנוכים שערים הרי כ"צ ואונס כפי האונת
ק"צ הם כי אם נמנה הכולל האשים שערים ועונו הם כ"ח
והיקוד הנוקבל החנוכים שצרים ועונו כ"ח הם ק"צ והנה
אלו הק"צ שהם ציקוד הציב"ה הם סוד ק' צרכאן ושני לירי
הדלמות אשר צרחה האשה ופכה עיניו צ' הלירין האלו הם
צמ"ה היקוד וההוד עלמס אשר צולליות הרחם עלונו כי
הלח גם הרחם עלונו כולל י"ס והם הם עלמס כלת והוד
שצרחם כי היקוד הוא ונקבלם בסוד הכלל והנה על הק"צ
הזה הוא וי"ש צגנו' רולק אשה בקצ ותפלות וכו' :

ונבאר

עתה איך הם כ"צ שבצילכעש' בסוד ק"צ והו'
כי הם עלונו הוא כ"צ ואמר כך תקם ההל'
הראשון ותלירי' צליר' ד' והל' שניה צליר' ד' וכן הל'
שלישית צליר' ד' והל' רביעית צליר' ד' (א) וזה ש'
צש' ומאורי חז"ל ד' ע' ע"ג וז"ל חני אל שדי חני
שאוונחי לשמים ולארץ די וכו' ושם הבלה כי צסם צ"ן
שהוא הו"ה האחרון' הנה צלות הל' אחרון' שבה היא
צליר' ד' חני כי צקוס כל המולמות אחר ד' עכ"ל אך
צש' ומאורי רש"י ז"ל פ' קדושים דכ"ו ע"א כחצ בע' אחר
ז"ל ו"ס וי"ש חז"ל לונה נקבל אל שדי לפי שאמר לעולמו
די פי' כי כשהיו ונחשפים אלו ד' עו' אצ"ע כאשר הגיעו
אל וקוס קפי' השיטה דליר' על עכשיו אומר להם די ולא
תחשטנו צחמוס ה"ד קפי' הנו' אלח ישרו חלל אל הקל'
עכ"ל ושניהם אונת דצ"ס ומאחז"ל נדבר צלילות וצטער
ומאורי רש"י מדבר צצ"ע התחמוכי' דוק)

והרי כלם עולים בגי' וי"ח ועם כ"צ הרי ונאה צרכאן שבו
וענין ליריס אלו צימורס הוא כי הד' של הה"א היא קוד
הציב"ה או המלכות לעל' וז' סעיבור האש"ל זו הוא' שבה'ך
הה"א והל' הוא זמן היכי' (א) דע"ך ק"ל אינו כנעז
עתה צלות הו"ו של שם הסו"ה דצ"ן הנו' כ"ח
או צול"ו של ד"ו או ציר"ד של ד"י והוא וקונו האדעיבור
ודיניקה ה' א' של השם אלב צחשורס היכי' לגווי סכרנו
צ"י של ד"י סינק כל לרכו צאה הל' כ"ו ו"ו של השם שזכר
צהדיא ו' סראש' י' כידוע (א)

זה אינו רמוז צסם כי אינו ככלל זו רק נוסס ונוקונו הוא
יונק ואז עדיין הוא בסוד ו' שהיא שס קלוות או חלה כלינו
צחלת שהם ג"כ ו' אך עיבור הצ' שלאחר היכי' אז הוא ד'
על י' כי אז נשלם לעשר' עם הנוח' וז"ס ליר' ד' ורד"י כי
מעט' לריך לחת זו כח צונו' צרכאן אלו כדי שיועילו אליו
חל"כ ענין צ' העיבורים הנו' ועת' חנוכים ציקוד הכולל
ונאה ככז"ל והרי נשלמו צמ"ה וינין דוכרין שציקוד ה

(א) עיני ש'

עין ש' וי"ן וי"ד דרוס ו') ועתה אלו לריכים ג"כ
כל הארבע' צמ"ה הנו"ל בסוד אינין נוקצי' אשר צסם
שד"י צציקוד של הנקב' שהיא ונלכות כדודע כי אציו ואונו
שוחפים צלדס ותחל' לריך לכויין ללייר עם שד"י צציקוד של
הנקב' צליר' השי"ן צצלעה וי"ן ונג' יודי"ן על ראשיהווי"ן
ועוד לוכת כ"ף שהיא צסולי תחתי השי"ן העשוי כמין כ"ף
ושניה לעעל' וצחוכ' הג' וי"ן כזה וי"ן והוא קוד הכלי
של המ"ן שציקוד שלה והל' היוד וי"ן כונו שהם ורכי
הכל בגי' פ"צ והל' חמושיך צמ"ה האור ע"ד הנו"ל צזכר
אלח שהוא צאופן אחר והוא שחכוני' קס ע"צ הנו"ל

צצונו"ל השווינו עם עשר אוחיותיו הרי הם פ"צ צליר' פ'
הנו"ל שצנד"ל ותכוין כי גם עתה הארבע' יודי"ן שבו הם
ו' גם תכוין שבעש' ע"צ זה בסוד ו"צ אהוון שהם ארבע
אוחיות הפשוט ועשר' דלוליו צירוד"ן וכח דלוליו תלוליו הרי
ו"צ ועם הנו' הנו' הרי פ"צ ג"כ ותכוין כי עתה שהוא צמ"ה
ו"ן צל וקוד ו"צ שהוא קוד הגבור' ולכן כשתחשיב' אל
חמושיכ' לרך אור"ל ככז"ל צמיין דוכרין רק בסוד הציל' צלד'
והרי זה צמ"ה אור צמ"ה השכיח הנק' וי"ס תכוין לעשו' עתה
זה קוד הכלי הנוקבל הנו"ן והל' הוא שס של' צולולו
שהוא שי"ן דל"ח יו"ד והם ע' אוחיות והם צג"ה תחיל'
והענין הוא כי הנה הם ה' פעמים אור"ה פעמים וי"ס
צזכר' (א) דע"ך ה"פ אור והויס ה"ס המו"ג שבדע' שונונו
נושכת העי' שכן צחצ"וים א' דנו"צ ה"פ אור שיוס
א' חסד וציוס צ' שהוא צגז' כח"ה ה"פ וי"ס הנק' צגז' צמ"ה
ועם שהעפיים הם ע' ולא י' כי כתר כוללס ע"ד המ"צ
שערים כנו' חדע שכן לעיל צימודי המוצצים כדעס לעלונו
שהוא צמ"ה תגיין והוא וקבל מאבא אלב נחור"צ ולוניה הם
אוחיות אלח שיש חילוק צין המו"ג צו"ת כפי המו"צ שני קס"א
והז"ת ק"ג וע"א קאוור הכא שס"ק דל"ת שהוא ע"ד וי"ש צד'
דלחה ששורש' אלפיין צכחכ' (א)

והנה אין עשה יודעת ולוועלה שאין עולים כנגד' עפיים
ולריך להיות צה ע' פעמים וי"ס והם ע' אוחיות שבמלוי
הכו"ג ע' אוחיות הנו' פ"ס בגי' פ' פעמים וי"ס שהם בגי'
תח"י ששם כנגד ע' קפי' שבה וצכל אחת קוד איס ועוד
יחרים ארבע' אחרים והיא צמ"ה העשירית שבה שהיא קוד
ד' והיא כתר שבה שהיא קוד דל"ת חל"כ לריך להושיך
ולוועלה וי"ס האלו והוא שחכוין כי צו' חתמוכות של פצי'
הוא שס ק"ג ושם תוכיד חו"צ שלה צמו"ג שלה ולוהיו
עשר אוחיות ק"ג כוללים ז' תחמוכות שבה וגם כל
העשר שבה צעשר אוחיות הנולי ושם תכוין ג"כ בסוד
ע' פעמים וי"ס (א) דע"ך שכללותם הוא מ' ס' הצנהה')
ועם הנכת שבה שהיא ד' הרי תחיל' גם כן
והוריס צצנד"ל שציקוד שבה שהוא צעלוי ע' אוחיות כנו'
והל' קוד ע' וי"ס הנו"ל העולים בגי' תח"י עליהם אור' סכ'
עוז תחי אוחת לך והל' צחוד העיס האלו כושכת העפה
העליוכ' שהם עשר אוחיות ונלוי השם וכשווקרו משס ישארו
ה"ת ואז הם קוד המיס הנארכים שאל' צהס צתח ה' אלת
יכיך נופלת כי סו"ן הם דינים ואם חסיר ווסס היר"ד
הנעצקס ישארו ה"ת הנו' צמ"ה השלישית קיע ותכוין
לאוחיות הנלעיות צצולוי שד"י וסס י"ך וסל' סס אוחיות'
ק"י סמצדיל צין מיס לניס כי הצדל' לאור' צכני שהיא
צצול' שהוא קוד לר"י כדודע

(א) דע"ך

כי זה צמ"ה ג' שהיא קיע סכאוור צ"צ דנו"ג
ויהי (א) וצדיל' (א)
ותכוין להושיך כאן ולמעל' נשס אלה"ס שצציל' חושיך
מן אוחת א' של אלה"ס הנו' אל אוח' אל"ף שצסם אדכי'
צצולכות כי שניהם נקצות אלב צז"ל שחשכנו אל"ף של
אלה"ס צסם וי"ה דלפ"ן לעשות צמ"ה קיע כנו"ל ותכוין
עתה כי א' זו של אלה"ס לוכת' יו"י ולוכת א' של אדכי'
לוכתה יו"ד והרי יו"י ויו"ד הם צג"ה לוי הנו', צמ"ה הד' והם
מאה צרכאן ותכוין תחלה צג' אוחיות אחרונות צצולוי שד"י
שצמוד שבה והם נת' דותכוין כי הנה צעפה הזכ' שחשכנו
לו ונאה צרכאן צקוד הזכר שהוא צ"ן אך עפת הוקצ' לריך
לצרכ' ק' צרכאן צקוד צ"ן וצ"ת שהם בגי' כח"ד לפי שהיא
כוללת שניהם ותכוין להושיך כאן ולמעלה ג' אלה"ס
דיו"ד ואלפי"ן וסחי"ן שהם צג"ה הנו' (א) עם הכולל'
גס

כצ"ע פת"ת צ"ח וליכ"י צ"ד וליכ"י צ"ד וליכ"י צ"ד
 שלטענ' ל' חיר"ק צלחצ"ב ארתיחותי האלשוכים של יוד"י
 וצ"ד האמכול פת"ח, שם החושי קע"ץ צש"ן קמ"ץ צד'
 צ"א קגו"ל צ"ד, וכנגדו צל"ר שלטענ' שני יוד"י
 ראשונים שני פתח"ן צ"ד שלישי צ"א קגו"ל וחי"ק
 צד"ל וצ"ד: שם השני השע' חולוני צע' ארתיחותי: שם
 השני פת"ח צ"ד וליכ"י צל"ר וליכ"י צ"ד: שם
 השני צ"א קגו"ל צ"ד וצ"א צ"ד וצ"א צ"ד צד"ל
 והרי נשלמו:

י כי ענינ' פשוים וים הנז"ל שהם צג"י החי"ד שהם
 צקצ' כנז"ל ז"ס כל החלים הולכים אל הים כי אל
 הים הם ארתיחות אלה"ם והוא כי אם תחצר אלה"ם סותחי"ד
 הנז' שהם טפה וים יעלו חת"ק שהוא וקפ"ץ פשוט'
 של ונלפ"ך שהיא השע' ונאות קוף החצבות' שיש
 צכ"ז ארתיחות אלפ"א צית"א:

י כל החלים שהם הע"פ וים הולכים אל
 הים ללוקצ' קדישא הנק' י"ם ינק' אלה"ם
 עד יקודה שהוא הן פשוט' כידוע י):

י והוא קוד היחוד ע"י ההעמות האדם על
 על קצר אלדיק צבול' הנז' בהקדמה היחודי'
 וע"ש מליחות אופן השעוהות ואופן ההדקות נפס"ך צנפשו
 ונהה הם ההשעמות הזה הוא צד' בעיות הכלבויות צ"ד
 שאז הוא זמן ק"ש כדוע אז האור צ' פקוקים אלו שהם
 שונע ישראל וצכנול"ו צאלו הכוונה שבצ"ר עהה צעיה"ת
 ואם אינו זמן ק"ש שהוא אחר ד' שונות צ"ס אז לא האור
 הק"ש צפ"ך אהם הכוין צוהשצ"ך צלצ"ל אל שני היחודי'
 הא' של שונע ישראל והצ' של צכנול"ו צוהשצ"ר צלצ"ל והנה
 אם הוא זמן ק"ש כנז' אז האור ק"ש כלה צבול' שצ"רתי
 לך צק"ש בעל הונט' שהוא לצ"ל כחות הטווח' הקוצצים
 על האדם וצפ"ר נאותם שבצ"ר הטפות הקרי וכונת ק"ש
 בעל הונט' צק"ר הוא זה:

א עיין כ"ז צע"ס ש' ונ"ד דרוש י' כל היחוד הנז'
 כאל אלא שהוקף עם וז"ל ודע כי עיני עשיית כלי
 זה הוא כי גם ניהנין לה אז צה"ל תווחין עילאין צג"ר והם
 ונהפשי' צבול' ואז גם יוד"ל הארת החקד' ההם הנקראי'
 ר"ו וכלי ציקוד בלה ונעשים כלי שם צאופן כי אין כלי
 זה ציקוד לצד אלא הם הווחין ממש צכל קוונת אצ"ל
 והצ"ל וצכל קוונת ז"ן ונכללות הה"ם ההם נמשך גם ציקוד
 שלהם ואז הנק' אינא ונז' נוקצלין וווחין אלו דרך
 צעליהם וז' צצ"ס וז' אצ"א ונצניה גופם וכיהן צה כללי'
 החקדים של הצ"ל צק"ד אצ"א ואז נעשי' כלי וכו' יעש"צ):
ד כי צ' וצ"ג אחר של חו"א ואחד של ז"ן ושניהם
 נעשים צק"ש אחר של חו"א צש' שונע ישראל והצ'
 של ז"ן צכנול"ו וכל זה צק"ש של המנ' ואח"כ צ"ס
 יש להם צ' וצ"ג אצ"א וז"ל צ"ד וז"ן צצ"ס
 שלהם קיום של עוניה וענין צ' וצ"ג אלו שיש לכל אחד
 והם אחד צ"ס ואחד צל"ל הוא צוהה שדוע כי אין האשה
 והעצרת וצ"א א' ולכן צלילה יש צ"א א' צאצ"א עם
 אינא וכן צ"א א' לז"ן לצבות צהם צה"ל כלי שהוא שהוא
 רוחא דשדי צע"ל צגוה וזה נעש' ממצלת ליל' ואילך ואח"כ
 הווח שלהם צ"ס כנז"ל הוא זוג ממש של עיבוד
 להוליד נשמות +

י תחלה ענין הכלי של אינא עילא' הנה החלצת
 הוושכת טפה זה הכלי הנז' הוא מן הדעת
 העליון של עתיק יומין הננו ונחלצ' צרישא דא"ל כדוע
 והוא קוד שהוא איירא לית' על קוונא דמוחה לאריך צ"ן
 בגלגל

שהם צגיוע' צ"ן וצ"ח, גם הכוין להושיך, זה ק'
 צרכאן ממש אלה"ה העולה כוקפ"ר הנרובע אלה"ה
 פענוי אלה"ה והם צג"י חנ"ח ו"צ ארתיחות שיש צג'
 אלה"ה הנצ"פשוטים ועם הכולל שלהם הרי הכל צג"י חנ"ד
 והנה עהה אחר שכבר תקננו צח"י מ"ן ונ"ד עהה גדלת
 הולכו צקיעור קוונת ז"ל ונולא בעלמה לנעלה אשעורה
 הא' שהיה צחזה דז"ל כדוע ועת' עלמה גם כנגד חו"צ
 וחז"ג וחלי ת"ס דז"ל וכל אחד והם כלול צווא' צרכאן הרי
 הם כ"ח וחלמה טעול' הית' ד' לצד שהם הגה"י דז"ל לצד
 כדוע הרי הכל צג"י חנ"ד ודע כי כשה"ו יש עוכו צ"ר
 זה הנח"ד נעש' כיוני נד"ח דוהה הטווח:

י לעיל צח"י העונות הית' לצועל כדה בח' פגנו
 צשני ההי"ן דעס יד"ה שז"ך כ"א ויהס ד"י
 ד"ו ועם ה' כ"ח וע"ה כד"ה ט"ש טע"כ שנוהן לה
 ז"א צרכאן ג"כ ונשלו חו"צ וכו' והנה שורש צרכותיו הוא
 ד"ו ד"י ולכן פגנו הים צל"ר הנז' כדי לידע ויה לחקן י)
ועתה לריך שהכוין לרקד כל הצמ"י הנז"ל כולם אחר
 כל הנז"ל לגווי ולריך שתחיל' הכוין צשס שד"י
 לתת צו נקודות ואח"כ לתת נקודות צשס הכולל ונונו צד"ך
 לז"ר הנז"ל לנעוה אור וים קיע וכו' צ"ן צנקודות צ"ן
 צדכוין צ"ן צנוקצ"י וזה לז"רם של הו"ד צחח"ל

(א) שְׂדֵי	(ב) שְׂדֵי	(ג) שְׂדֵי
ווי ווי	ווי ווי ווי	ווי ווי ווי ווי
(ד) שְׂדֵי	ווי ווי ווי ווי	

זה לז"ר הנז' צחחונה

י ש"י י"ן דלת יוד י"ן י"ן נ"ת
י י"ן י"ן י"ן

ועתה נבאר נעם חקודין האלו הנה לז"ר ששם הא'
 צג"י מ' ולכן נקודו צג"י וי' לז"ר הצ' צג"י וולכן
 נקודו צג"י ע', שם השלישי הוא קוד קיע לכן כל נקודו
 פת"ח שהוא לז"ר קיע צהם י"צ פתחין והם צג"י ע"צ וכן
 נקוד עם שד"ה העליון טע"ג הליזר הוא צג"י נקודותיו ע"צ:
י דע"ה לז"ר לענין הכונה קאי ע"צ דנק"ר אלא מורה
 ונקום צעלנא קעטיה שעיקר הכוונה פתחין שה"ס קיע
 ולהכי קעט צחח"י זו הקיע ודו"ק"י) שם הרצ"י הוא ונאה
 צרכאן ונא"ה צג"י מ"ו כנז"ל וכן נקודותיו צג"י מ"ו ושם
 החושי צגיו"ג ע"צ ולכן נקודיו צגיו"ג ע"צ, שם השני הוא
 ג' ארתיחות ונקודיו ע' חול"ס שהם צג"י וים, שם השני
 ג' מ"ו ולכן נקודיו מ"ו, שם השני הוא קוד ק'
 צרכאן גם נקודו צג"י ק', וכדי שלא הנועה
 רלוכי לפנש לך צפ"י וקפ"ר נקודות שמו' שמות הנז"ל:
 שם הא' שצ"א צש"ן וחי"ק צד"ל וחי"ק צ"ד, וכנגדו
 צל"ר שלטענ' ונונו הוא שני חי"ק צשני וו"ן הראשונים
 של ש"ן וצ' חי"ק צשני וו"ן של ד' שם השני שצ"א צש"ן
 וקגו"ל צד' וליכ"י צ"ד, וכנגדו צל"ר שלטענ' הוא ה'
 חולמיים צחח"ש ארתיחות ראשונות וצ' חולמיים צשני וו"ן
 של חד': שם השלישי פת"ח צש"ן וקו"ץ צד' וצ"א קגו"ל
 צ"ד, וכנגדו צל"ר שלטענ' כל י"צ ארתיחות פת"ח, שם

זיכרון בניהו בן יהוידע הנמש מ

יחוד ר"ח שער דוהק דף סיז יחוד חיי.

יחוד זה עיקרו הוא ביום ר"ח או בלילו אחר חצות לילה לסי שיחוד זה מיוסד על שם **שְׂדֵי אֶשֶׁר** שם זה במלוי הוא בני ר"ח ואפי' להשתמח על קברי הצדיקים ביום ר"ח יועיל יחוד זה וזה ענן חיחוד תכוין לעשות הכנה ביסוד דז"א שהוא שם שדי לקבל מיפה שהיא כלולה מאור מים רקיע ק' ברכאן בציור שם שדי הגיל.

בחי' אור גי' מ'

מזל סח' יוד הו הו הו הו

נרניח נרניח נרניח נרניח

דרך ז"ק יוד הי ואו הי דל"א

דרך חסד ז"א יְהוָה

יסוד דז"א וְזִמְרֵי

ו.ו.ו.ו.ו.ו.

כי ווי"ן ווי"ד גי' מ'

להמשיך ממזל הח' שהוא

נוצר חסד שם עיב דיודין

שיש בו די יודין והם

נרניח עם כח לבושהם

שהם ניכ די יודין ובחי'

מיפה זו הדי יודין הראשונים

אינה מתלבשת ומתעבה

כלל ונקראת אור שחוא

רוהניות הפסירה דרך זק

דארא ודרך חסד דז"א

וכנגדה הכנה ביסוד דז"א

לקבל מיסת אור שהיא

ד"ץ יודין גי' מ' אנו

מציירים שם שדי ביסוד

כאוסן זה ש' גי' ווי"ן די

בי ווי"ן ועם י' דשדי הרי

מ' וניקוי שדי שחיהושם

שלטמה די חיריק גי' מ'

זיכור בניהו בן יהוידע הנפש

בחי מים גי ע'

לכוריד כח יוד הר ורו הר נרנ"ח
לבוש סמיפס

לבוש ז"ק יוד הר ואו הר דאו"א

ז' יודין גי פי

יכור דז"א

זיזיזי זיזי

סי ווין ודי יודין גי ע'

וכו דעיב סיג הרי עיב חסר שהוא מים עם
מיסת אור שהיא מ' גי יביק אילההיהם

גי יודין והדי בי ווין עם היוד דשדי הכל גי עי ועם מיסת
אור שהיא מ' סך חכל יביק גי הויה אלקים וניקוד שם שדי
שסיצ וכציור הזוין זי חולטין כזה גי עי:

מיסת מים להוריד המיפה
הניל ולהלביש הגי יודין
תחתונות של כח לבוש
המיטה הג"ל בני יודין
דקסיא שבמזל הייג. זה
אינו עולה בשם יען כי
היא מיסת דכורא, אהיב
יודינה לויק דארא שבהם
שם סיג שבו גי יודין
ולהלביש הגי יודין תחתונות
הניל בני יודין דסיג הניל
זה נקרא מים שהם די
יודין דעיב וגי יודין דסיג
הרי עי ועם כללות עיב
סיג הרי עיב גי חסר
שהוא מים וכנגד זה אנו
מציירים בשדי שביסוד
דזיאה"ש גי ווין ובראשם

זינוך בניהו בן יהודע הנפש מא

בחי רקיע גי פ"ח

לכלבים ס"ג יוד הי ואז הי כסס מיס

יוד, הא, א אהאיה אהיה זה א

יסד חי' י

וויי ווי ווי

חי ווי זדי יודן גי פ"ח

פיח חזיק סכיל גי

א אל אלה אלהי אלהים רי

אלהים וניקוד שם שדי סקסים ובצורה יב סתהן ומפי

הניקוד גי ע"ב

פיסת רקיע זינוך יהלביש

זס סג הנל בשם מיה

זהיודן נעשו אלסין ואי

דסיג היא עצמה אי שבזוך

הואו דמיה שהא בחי

דיבוע אהיה העולה דם

שהא רביעת דם הנפש

זע" שתודיד אי זו בזאו

דמיה נעשה אדם וקידם

לכן היה דם ואי זו שהיא

דיבוע אהיה גי דם שניהם

גי פיח שהוא בחי דקיע

שהוא רסן לזיא אחד

שנולה, זכנגד זה בשדי

שביסוד דזיא ש גי וזן

וכדאשם גי יודן והדי בי

זון והיוד דשדי גי קוצין

שבה הם גי וזן ועם היוד

עצמה הרי ח' זון ודי

יודן גי פיח ועם יביק

הגיל הרי רי שהוא ריבוע

בניהו בן יהוידע

הגשש

סיפת קי ברכאן כי הנה
 אחד שנעשה הרקיע הגיל
 אל הנפיש צריך שנברך את
 מסת הנפיש הנזי במאה
 ברכות וזה עניינם כי הנה
 עד עתה היו גי בחינות
 עסיס ומשם אור סיס
 רקיע ועתה צריך להמשיך
 מאה ברכות משם בין
 אוצר החכמה
 דההיין ותחלה צריך לצייר
 שם שדי שביסוד בצורה
 זה הש"י גי ווין וגי יודין
 עיג ראשי הווין והדלת
 שני ווין והווד נוסה אחד
 באמצע צורת יוד וגי קוצין
 שלה בסוד גי יודין הדי
 הכל גי קי ותכות כי עתה
 היסוד נקרא אמה בסוד
 מאה וצריך להמשיך ממזל
 החי מילוי דעיב גי מיז
 אותיות מאה אחדכ חכונ
 כי מם וין הם גי קיב
 שהוא גי מילוי עסיס

בחי ק' ברכות

וך ו ין ו מילוי ע"כ ממזל סחי

גי מיז וכוזא מאה

מם וין גי קיב כזס

ודיינוי, וד יאו י, ודא או א, גי קיב

יוד והא והה וו והו והו

יסוד לאימא

בן ומיח גי קי

מאה ברכות וכי לזכי דלחוח סרי קיב

דלת דלת

ג' ז' א' י' יסוד דז"ח
 ג' ז' א' י' ..

ויי ויין ויין

ז' יודין וכי ווין גי קי

סרי נשלמו סמיד אשר כיסוד דכורח

שהם מיז לזי י"ט ולהמשיך הקב חזה בשם

דיכונ בניהו בן יהודע הנפש מב

בן דההין שביסוד דאויא ולצייר הרי ההין של בין הנזי האי בצורת דוי ובי די ^{החיסנה} וגי די ודי די' הרי מיח ועם בין הרי טאה וניקוד שם שדי פציצ ובציורו די חידיק ופתח גיי טז :

ועתה אנו צדיקים ניכ כל הדי בחינות הנל שדום אוד מיט רקיע ק' ברכאן בסוד מיסת המין שמעלה הנוקי אשר בשם שדי ^{הח"ח 6025}

שביסוד הנקבה בציור הש' גי ורן וגי יודין על ראשם ועוד צורת כ' בשולי תחתית יש כמין כ' וסניה למעלה כזה ובתוכה הגי ורן והוא

סיד הכלי של המין והדי בחי' אור מין לטוק' גי פ"ב

להמשיך ממזל סחי פ"ב וויזל לוחי

מיסת לוח יוד הי ויו הי פ"ב יוד הי ויו הי יוד לוחי

גם יכוין כזכר ר ר ר ר יודין דפי"ב

יהוה

מ"ב

יוד הי ויו הי

מז ומ"ב

יוד ויו דלת חי יוד

פ"ב

ויו יוד ויו הי יוד

ויו יודי

יכוד לטוק'

ויו יודי

ויו יודי כד'י

אח"כ

והיוד כמו שהם סיה גי פ"ב ואח"כ המשיך בה בחינת האור והוא שתכונן כי שם עיב שבמזל החי עם יוד אותיותיו הדי פ"ב בציור הגי' שביסוד גם תכונן כי די יודין דעיב הם מ' ותעשה עיב הגזי בסוד משום ומלא ומלא דמלא גימ' טב ועם מ' הגזי הדי פ"ב ותכונן כי עתה שדוא מין בא מסוד הבנה לכזה וניקודו גי' גי' פ"ב קקשים ובציורו פ"ב שמדחה גי' פ"ב :

זיכרון בניהו בן יהוידע הגפש

אה"ח 6025

בחי מים מן דטקי
 יוד הי ואו הי זק דבינה

די

כתר

בינה	חכמה
נבורה	חסד
הוד	נצח
	יסוד
	מל'

פ"ס דבינכ פ"פ מים ג"י תח"י ועס די

דכתר כרו תהי"ד

מ"ס שיון דל"ת יוד יסוד דניקי

תח"ד

רקיע מין דנוקי

אלהים שבניכס

אדני שבמלכות

לוי בי אלמק סמ' ג"י לוי

יסוד דנוק' ש"ן דל"ת יוד אות"י אמצעי

אחיכ להמשיך סיפת סים
 והוא להוריד ח"ב דבינה
 בחויג שלח והזיק דבינה
 הוא שם סיג איכ כל הפי
 ספי' שלה גכללו בעשי'
 אותיות דסיג ותכוין כי הם
 פי פעמים סים ג"י תה"י
 ועם כתר שלה שהוא די
 הרי תת"ד כנ"ל ולהורידם
 ביסודה שהוא שדי מלא

ג"י תת"ד וניקוד שדי הנ"ל
 הוא פי חולש שהם
 ג"י סים.

ותכוין לתקן בח"י רקיע
 שביסוד דנוק' והם אותיות
 אמצעיות דמילוי שדי והם
 יק"ן והם אותיות לוי שהוא
 נבורה שהוא יום שני
 שנעשה בו רקיע ולהמשיך
 ביסוד משם אלהים שבבינה
 מן א' של אלהים שהוא
 ציור יק"י אל אות א'
 שבשם אדני שבמלכות

וינוך בניהו בן יהוידע הגנש מג

שצורתו יוד ושניהם גי' ט"ו וניקודו פֿציצ שניטי ט"ו נכ

כחי ק' ברנאן מין דנוק'

ג' נת"ד		אלף הי יוד הי
ע"ה גם		אלף הא יוד הא
ג' בן בת		אלף הה יוד הה
ע"ה		

גם תכין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

כ"א סעמיס אהיה גי' אמר ויב אותי
 דני אהיה הגל בפשוטס וחכי גי' נת"ד

שין דלת יוד
 יסוד דנוק' לוחי לחרו נת"ד

בתי הדי היא ק' ברנאן ותכין תחלה בני אותיות אחיונות של שדי שהם נת"ד ויען שהיא סיפת נוק' צירך ק' ברנאן בסוד בין בת שהם בני נת"ד ולהמשיך כלמעלה גי' אהיה דיודין ואלפין וההין שהם בני נת"ד עיה וגי' בין בית גם תכין להמי בה ק' ברנאן משם אהיה סעמיס אהיה והם גי' אמית ויב אותיות שיש בני שמות אהיה הנזי בפשוטס והכללות הרי נת"ד והגה עתה אחד שכבר תקנו בחי סיד ומין עתה נגודלת הסלי כשיעוד קופת

זא ונמצא שעלתה גם כנגד חייב וחריג וחצי תית דזא וכ"א כלל ק' ברנאן הרי הם תין ותחלה היתה שיעורה די לבד שהם הנזי דזא הרי הגל גי' נת"ד וניקודו שסמיס גי' ק' :

תם